

ဝိသုဒ္ဓိတပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအူလီ

အနုပညာတစ်ရပ်

၂၈၆

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနှင့်မာရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်မအောင်တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီကော်မ္ပူနိုင်းငွေထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိသေသ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ ခန့်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ဆုအဋ္ဌလီ

အနမ်းတစ်ရှိုက်

အစိုးဒီဇိုင်း
ထုတ်ဝေသူ

- L လင်း
- ဒေါ်သီတာ (စီဒီစာပေ)
- (မြို့တဝှော်)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးမြင့်သန်း (မြို့တဝှော်)
- စံပယ်အောင်သက်
- ၆၈ စကားဝါလမ်း /
- အင်္ဂုလိမာရ၊ ရန်ကုန်

အတွင်းစာလင်
စာအုပ်အုပ်
ပုံနှိပ်ခြင်း

- ဦးထွန်းသိင်္ခ
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊
- ပထမအကြိမ်

အုပ်စု
စာနံပါတ်

- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

စာ ၉၅ . စာ ၃

ဆုအခွင့်လီ

အနမ်းတစ်နှိတ် / ဆုအခွင့်လီ ၊ - ရန်ကုန်

စိုးစိုးစာပေ၊ ၂၀၁၃

၂၈၀ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ

(၁) အနမ်းတစ်နှိတ်

အခန်း (၁)

“မေမေသားကို လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

ကြွယ်က ဖုန်းထဲမှ ခပ်ပြတ်ပြတ်ငြင်းရင်း မမြင့်ရဲမှန်း သိပေမဲ့
နှုတ်ခမ်းတွေကို ခပ်ခွဲခွဲကွေးချပစ်သည်။ မလိုလားခြင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်းကို
ချွေတွင် ထိုင်နေသော ကိုကို သိစေရန်အတွက်ပါ။

“အေးပါ၊ မေမေကလည်း အတင်းကြီးခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး
ဤယံ”

ဒါဖြင့်လည်း သွေးချိုတက်တာတွေ၊ နှလုံးအောင့်တာတွေ ထည့်
ခြောမနေနဲ့ပေါ့လို့ ကြွယ်က အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ရေရွတ်
သည်။ မိုးကုတ်နဲ့ ရန်ကုန်ခရီးက အသွားအပြန် တစ်နာရီလောက်ပဲ
ကြာတာမှ မဟုတ်တာ။ အနည်းဆုံး မိုးကုတ်ရောက်ရင် တစ်ပတ်
လောက်နေပေးမှ။ ကြွယ်ကလည်း ကိုယ်ဝန်ကြီး တကားကားနှင့်

စိုးစိုးစာပေ

မလိုက်နိုင်။ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတဲ့ မြို့လို့ပြောပြော။ သယ်ဇာတ
တွေက လမ်းသွားရင်း ခလုတ်တိုက်တဲ့အထိ တွေ့နိုင်ပါတယ်ဆိုဆို။
ဆေးပညာပိုင်း၌ အထူးကုဆရာဝန်တွေ ပေါများသော ရန်ကုန်ထက်
တော့ ကြွယ်က မယုံကြည်ခဲ့။

“ကြွယ်ကရော... ဂျူးဒီတ်က လိုသေးတာပဲ မဟုတ်လား”

ဒေါ်ရတနာက ဖုန်းထဲမှ ခပ်ဆဆမေးသည်။ ဒီချွေးမအကြောင်း
သားနှင့် စလက်ထပ်ကတည်းက အရိပ်အကဲ ဖမ်းကြည့်ရတာ သိပ်
တော့ မဟန်လှ။

“မယူလို့ မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေမို့ပါ မေမေ”

လူရိုးလူအေးကြီး သူရိန်က ဒီလိုပြောခဲ့တော့ ဒေါ်ရတနာ
စောဒက မတက်ခဲ့တော့။ မအေတစ်ခု သားတစ်ခု ဘဝမှာ လိုနေခဲ့တာ
စိတ်ချမ်းသာမှုပဲ ဖြစ်သည်။ ကျောက်တွင်းတွေ အများအပြားပိုင်ကာ
ထွက်လာမှု ကျောက်တိုင်းက ပြေးကြည့်စရာမလိုအောင် သိန်းသောင်းပေါင်း
များစွာ တန်ခဲ့တာမို့ ဒီသားလေးဟာ အကျိုးပေး သားလေးဆိုပြီး
တန်ဖိုးထားခဲ့သည်။ ဘာမဆို သားစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေခဲ့တာ သား
ချစ်တဲ့သူကို သမီးတော်မည်အထိ အားခဲထားခဲ့သည်။

“ဂျူးဒီတ်က သတ်မှတ်တိုင်း အတိအကျ မွေးကြတာမဟုတ်ဘူး
မေမေ၊ စောပြီး မွေးချင်လည်း မွေးမှာ မေမေ၊ ပြောစရာ အတွေ့အထူး

ခရိုင် ကြွယ် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်၊ ညနေစာ လုပ်ရဦးမှာမို့လို့”

သူဆင်ခြေနှင့်သူတော့ အဟုတ်ပင်။ ဒေါ်ရတနာက အဆက်
ဆက် ပြတ်သွားသည့် ဖုန်းခွက်ကို ငေးငေးဝိုင်ဝိုင်ကြည့်ရင်း ဒီအတိုင်း
ပြန်တင်ထားလိုက်ရသည်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ပြုစုကုသရန် ခေါ်ထား
သည့် နာ(စ်)က သူမနား အပြေးရောက်လာသည်။

“ခြံထဲ ဆင်းမလား အန်တီ”

ဒေါ်ရတနာ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ဝိုး(လ်)ချဲ့ကို ခြံထဲဆင်းရန်
တွန်းပေးသည်။ သား လက်ထပ်သွားသည့် တစ်နှစ်အတွင်း
ဒေါ်ရတနာ လေဖြတ်သည်။ ဘယ်လက်တစ်ခြမ်းလုံး လှုပ်မရတော့။
သွေးတိုး၊ ဆီးချို၊ သွေးချိုအပြင် နှလုံးသွေးကြောပါ ကျဉ်းတာမို့
သူကောင်းတစ်ယောက်လို မထူထောင်နိုင်။ ဘယ်သွားသွား ဝိုး(လ်)ချဲ့
ချဉ်းဖြစ်ကာ တစ်စထက်တစ်စ ဆိုးရွားလာသော ကျန်းမာရေး အခြေ
အနေကို သားဖြစ်သူကို အကြောင်းကြားချင်၍ ဖုန်းဆက်သည်။

ချွေးမနှင့်ချည်းဆို၍ ချွေးမထံမှ ဒီအသံမျိုးပဲ ကြားရဖန်များတော့
နားခါးလာသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကြီး ဟီးထ
နေအောင် ဖွင့်ထားတာမို့ ဆိုင်ကို လူကြိုလွှတ်တော့လည်း သူရိန်နှင့်
တွေ့ရ။

“ဦးသူရိန် လာရင် ခဏပဲ၊ သူ့အမျိုးသမီးက ကိုယ်ဝန်ကြီးမို့

အိမ်မှာပဲ ရှိနေတာပါ”

ဒေါ်ရတနာ ရင်ထဲ ထိသွားသည်။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကြောင့် ရောဂါ ပိုဆိုးလာ၏။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို ဈေးမဖြစ်သူအား အလုံးစုံ ပြောထားခဲ့တာတောင် သားက ပစ်ထားရက်လေခြင်းဆိုပြီး သားအပေါ် စိတ်ခုချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။

“မောင်သူရိန်က သူ့မိန်းမ ကြီးဆွဲရာ ကနေရတာ ဒေါ်ရတနာ၊ ဒီအတိုင်း ပစ်မထားနဲ့၊ သားကို ကိုယ့်ဆီ ပြန်ခေါ်ထား”

မိတ်ဆွေတွေက ဒေါ်ရတနာကို သတိပေးကြသည်။

“သူရိန်ရတနာဆိုတဲ့ ဆိုင်က အမည်ပဲရှိတာ ဒေါ်ရတနာ၊ တစ်ဆိုင်လုံးရဲ့ မန်နေဂျာကစပြီး သန့်ရှင်းရေးသမားအထိက ရှင်ဈေးမ အမျိုးတွေချည်းပဲ”

ပြောသမျှ ပြန်ကြားရတာ စိတ်ထဲမကောင်းလှ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အတွက် နှမြောတွန့်တို၍ မဟုတ်။ ရတနာစိန်ကျောက် ဇယ်တောက်က စားနိုင်တာထက် ပိုသောတဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ကိုယ့်သားလေး အတွက်။ သူများအမျိုးတွေကြား မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နဲ့ လှည့်တိုင်းရနေတော့ လူရိုးလူအေးကနေ လူထုံလူအလို့ အထင်ခံရမှာလည်း စိုးသည်။

“သူတို့မလာလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် လိုက်သွားပေါ့ ဒေါ်ရတနာ

ရယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ဆေးကုရင်း ကိုယ့်သားအိမ်မှာတည်းပြီး ပျော်သလောက် နေ”

အကြံပြုချက်တွေထဲမှာ ထိုစကားကို ဒေါ်ရတနာ နားဝင်အချိန်ဆုံး ဖြစ်ပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် ထပ်တလဲလဲ စဉ်းစားတာက တစ်ရာ တစ်ကြိမ် မကတော့။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအကြံပြုချက်ကို သဘောတူတယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် ရှိနေပေမဲ့ ဆေးဝါးကျတော့ ရန်ကုန်ကတစ်ဆင့် မှာသောက် နေရတာလေ၊ ဒေါ်ရတနာ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ဟိုမှာ ကျွန်တော်ထက် စိန်ယာကျတဲ့ ပရော်ဖက်ဆာကြီးတွေနဲ့ လှမ်းချိတ်ပေးလို့ရတယ်”

ကိုယ့်မိသားစု ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်က ဤသို့ဤပုံ ပြောလာတော့ စဉ်းစားရန် အချိန်တန်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဦးနှောက်က ညွှန်ကြားသည်။ ဒေါ်ရတနာက လိပ်ပြာရောင်စုံ ပုံပုံနေသော ပန်းဥယျာဉ်ကြီးထဲ လှမ်းမျှော်ရင်း သားရှိသည့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့ အတွေးတို့ တောင်ပံခတ် ပျံသန်းသွား၏။

အခန်း (၂)

“တကယ် စိတ်ညစ်တယ် ကိုကို”

“ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ ကြွယ်”

ဦးသူရိန်က လေးထောင့်ကိုင်းသေးသေးနှင့် မျက်မှန်ကိုကျော်၍ မေးရင်း လက်ထဲမှ ဖတ်လက်စကားနယ်ပါ တစ်ခါတည်း ချထားလိုက်ရသည်။ နို့ဖို့ ကြွယ်ပြောတာ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဘာဘူးတွေ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ စလက်ထပ်တာနှင့် ချစ်သူဖြစ်တဲ့အချိန် မခြားတာမို့ လက်ထပ်ပြီးစကာလမှာ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိအောင် လုပ်ရင်းက လေဒီဖတ်(စ်)ထုံး နှလုံးမူရင်း အခုတော့ ဦးသူရိန်က ဒေါ်ကုဋေကြွယ် ပြောသမျှ အလိုကျ ခေါင်းညိတ်ရသော ဘဝသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ ခုတင်အေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မိုးမိုးတင်

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကို အမေပေါ့”

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြွယ်”

ခေါင်းအုံးနှစ်လုံး မှီဆင့်ထိုင်နေရာမှ ဦးသူရိန်က ဆတ်ခဲနဲ့ ဆလာသည်။

“အမယ်လေး... ဒါက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ကြွယ် ချက်ချင်း မျက်စောင်းလှည့်ထိုးမှ ဦးသူရိန် လှုပ်ရှားတာ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်သည်။

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကိုယ် စိုးရိမ်သွားလို့ပါ ကြွယ်ရယ်၊ မေမေက လူကြီးမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ နာတာရှည် ရောဂါသည်၊ ဒီကြားထဲ ရောဂါက အမျိုးစုံတော့...”

“အဲဒါကိုပဲ ကြွယ် စိတ်ညစ်တာ”

ဇနီးသည်က ဒိုင်ယာနာဆံပင်ပုံစံလို့ ခေတ်စားသော အထပ်ထပ် ညှပ်ကာ ပုံဖော်ထားသည့် ဆံပင်ကို လက်ငါးချောင်းနှင့် ထိုးဖွသည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ် ခြေနှစ်ချောင်းစလုံး တင်ထိုင်တော့ ဦးသူရိန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ကြွယ်ပုံစံက တစ်ခုခုကို အင်နဲ့အားနဲ့ ပြောတော့မလို့ မျက်ဝန်တွေက ထက်မြက်စူးရှခြင်းတွေနှင့် အရောင် တောက်လာတာကို ဦးသူရိန် အသာငေးကြည့်နေရ၏။

“ကိုကို မအေက မိုးကုတ်ပြန်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိတော့ဘူးလားဟင်၊

မိုးမိုးတင်

သားကြီး မမွေးခင်ကတည်းက ဒီမှာ လာနေတာ၊ အခု သားကြီး နှစ်နှစ်၊ ကြွယ် နောက်ထပ်ကိုယ်ဝန်တောင် နေ့စေ့လစေ့ဖြစ်နေပြီ၊ သူ ဒီမှာပဲ ခေါင်းချတော့မှာလား”

“ကြွယ်ရယ်... ဟိုမှာက မေမေတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ပြုစုခဲ့လူက...”

“ဒီမှာလည်း တစ်ယောက်တည်းပါပဲ၊ ကိုကိုလည်း မိသားစု တစ်ခု ထူထောင်ထားတာလေ၊ ကြွယ်တို့အတွက် စီးပွားရှာရမယ်၊ ပိုလျှံတဲ့အချိန်က ကြွယ်တို့မိသားစုအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အခုတော့ ကိုကို ဆိုင်က ပြန်လာချိန်ဆို မအေအခန်းထဲ ဝင်သွားတာ တမေ့ တမော”

‘နာရီစက်တည်းပါ ကြွယ်’လို့ စိတ်ထဲက ပြောနေပေမဲ့ ပြင်မှာတော့ ထုတ်မပြောဖြစ်တော့။

“မေမေ့ကို အချိန်နည်းနည်းပေးပြီး စကားလေး ပြောပါသားရယ်၊ မေမေ့မှာ သားမျက်နှာကို အားကိုးနဲ့ ဒီမှာ လာနေရတော့ သားကို မြင်မှ အားရှိတာ”

သူ့လက်ကို အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထသော မေမေ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောခဲ့တုန်းက ဦးသူရိန်မှာ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတန်မဲ့ မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရသည်။

“မေမေ ဒီမှာလာနေတာ ကြွယ် သိပ်သဘောမကျဘူး ထင် တယ်”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ကြွယ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘမဲ့ခဲ့တော့ မိဘနဲ့ အတူနေရတဲ့ ခံစားချက်ကို သူ သိပ်မသိတာပါ”

ဇနီးဖြစ်သူဘက်က ဖုံးဖိခဲ့ရပေမဲ့ ညစဉ်ညတိုင်း ကြွယ် ပြောသမျှ ကြားယောင်ကာ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံခဲ့တာ ဦးသူရိန် အသိဆုံး။ အခုလည်း ဘာကို မကျေမနပ်မှန်း မသိပေမဲ့ အရာရာ ကြွယ်ကို ချစ်စိတ်နဲ့ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။

“ကိုယ်က နာ(စ်)ကို မေမေ့ရောဂါအခြေအနေ သွားမေးတာပါ”

“မပြောဖြစ်ကြဘူးလား ကြွယ်အတင်း၊ ဟွန်း... သူ လေဖြတ် သွားတုန်းက ကိုကို့ကို ကြွယ် မပြောခဲ့တာလေ၊ အခုထိ တွေးတိုင်း သူ ဒေါသထွက်နေမှာပေါ့”

“မဟုတ်တာ ကြွယ်ရယ်”

ဇနီးရဲ့ ပခုံးကိုဖက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းရတာ မချိတင်က ခံစားချက်တွေနဲ့ပါ။ ကြွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက ကြွယ်အလိုကို လိုက်ခဲ့သူ။

“ရန်ကုန်မှာ သူရိန်ရတာနာဆိုတဲ့ ရွှေရတာနာဆိုင်ကြီး ရှိတယ်လို့၊ ကြွယ်တို့ သားသမီးတွေ မျက်စိပွင့် နားပွင့်အောင် ရန်ကုန်မှာ အခြေ

ချစ်ရအောင် ကိုကို၊ မေမေဆီတော့ တစ်လတစ်ခေါက် ပြန်တာပေါ့၊
မကောင်းဘူးလားဟင်”

ရင်ခွင်ထဲမှာ မှီခွဲရင်း သူ့လည်တိုင်မှာ နှုတ်ခမ်းအိမ်တွေ ထိတွေ့
ကပ်ကာ ပြောတုန်းက သူ့ရိန် ခေါင်းမခါနိုင်ခဲ့။ ကြွယ်အလိုကျ
ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။ ကြင်စဦးအချိန်မို့ ကြွယ်မျက်နှာ ညှိုးလျှင်
ကမ္ဘာကြီးပြိုမတတ် အစိုးရိမ်လွန်ခဲ့တာလည်း ပါသည်။ ရန်ကုန်
ရောက်ပြီးကတည်းက မေမေဆီ တစ်လတစ်ခါ မပြောနှင့်၊ တစ်နှစ်
တစ်ခါတောင် မပြန်ဖြစ်။

“မိုးကုတ်က ကျဉ်းကျဉ်းလေး ကိုကိုရဲ့၊ လည်စရာလည်း
မရှိဘဲနဲ့၊ ကြွယ် မရောက်ဘူးသေးတဲ့ ကမ်းခြေတွေ ဘာတွေ သွားရ
အောင်၊ မေမေလည်း ဟိုမှာ အဆင်ပြေပါတယ်၊ လူယုံ ရှေ့နေတွေ၊
အားကိုးရတဲ့ နား(စ်)တွေနဲ့ စိတ်အချရဆုံး ဆရာဝန်တွေ ရှိတာပဲ”

ဇနီးသည် ပြောတုန်းက ယုံခဲ့သည်။ ယုံအောင်လည်း ကြွယ်က
နှုတ်ရေးမှာ တော်တတ်ခဲ့သည်ကိုး။ အဆင်ပြေသည်။ နေကောင်း
ပါသည်ပြောပြီး မေမေကို ဦး(လ်)ချဲ့နှင့် တွေ့လိုက်ရမှ သူ့ယုံကြည်ခြင်း
ကမ္ဘာ ပြိုကျခဲ့ကြောင်း ဦးသူရိန် သဘောပေါက်ခဲ့၏။ အလိုလိုက်ခဲ့တာ
ချစ်လွန်း၍ ဖြစ်သော်လည်း ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်တာကိုတော့
သူ ခွင့်မလွှတ်ချင်။ သူ့ကို ညာရုံတင်မက ချစ်တတ်သော သူ့နှလုံးသား

ပါ စော်ကားသည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။

“မေမေ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ကြွယ် သိသိကြီးနဲ့ကွာ”

“ဘာလဲ၊ ကိုကို၊ မေမေက အခန်းထဲခေါ်ပြီး လင်မယား ကြား
သွေးထိုးပြီးပေါ့၊ အဲဒါတွေသိလို့ ကြွယ် ကင်းကင်းနေခဲ့တာ ကိုကို၊
သူ ဒီလိုဖြစ်တာ ကိုကို သိတော့ရော ပြန်ကောင်းအောင် ကုပေးနိုင်မဲ့
သူလား”

“ဒါပေမဲ့ မေမေမှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ သားတစ်ယောက်ပဲ
ရှိတာ ကြွယ်”

“အားကိုးပါ... ကြွယ် လက်ခံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အနားခေါ်ထားပြီး
အားပြုချင်တာကော ကြွယ် တားရမှာပဲ ကိုကို၊ သူ သိသင့်တယ်၊
ဆိုင်ပေမဲ့ မပိုင်တော့ဘူးဆိုတာ”

သွေးအေးအေးနှင့် အကြင်နာမဲ့စကားတွေ ထွက်ကျလာသော
ကြွယ်ကို သူ ကြောင်အစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဖြေဆေးထိုးချင်ကာမှ
အဆိပ်နှင့် လာတိုးနေတဲ့အဖြစ်မို့ ထိုကတည်းက မေမေအပေါ် ကြွယ်
သဘောထားကို မီးမောင်းထိုးပြသလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့မြင်ခွင့်
ရခဲ့သည်။ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနှင့် လောကမှာ မျက်နှာငယ်ခဲ့
ရသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လောဘက ကြောက်စရာကောင်းမှုနဲ့
မျက်စါးထင်ထင် သူ မြင်ခဲ့ရ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကြွယ် မိဘကို တန်ဖိုးမထားတတ်ဘူး၊ စွန့်ပစ်တာကို ခံခဲ့ရတာကို၊ မိဘမဲ့ကျောင်းမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတော့ အခွင့်အရေး တစ်ခုဆို အမြဲ ခံနေရတာလည်း ကြွယ် မကြိုက်ဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရင် အားလုံးပဲ အပိုင်သိမ်းချင်တာ၊ တစ်ဝက်တစ်ဖိုကို ကြွယ် မုန်းတယ် ကိုကို၊ ကြွယ် ပိုင်ထားတဲ့အရာကို သူများ လုယူခဲ့ရင် လုတဲ့သူက ကြွယ်ရန်သူ”

ကြေးကြော်သလား၊ ကြေညာသလား မသိ။ သေချာတာက ကြွယ်စရိုက်။ ပြောသလိုလုပ်ကာ ပြိုင်ရင် နိုင်ချင်တာကြောင့် မိခင်နဲ့ ဇနီး ရန်သူမဖြစ်ရေးအတွက် သူ ကြိုးပမ်းသမျှ သူ စိတ်ပင်ပန်းဖို့သာ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် စိတ်တိုက် အတိတ်ဆီ အားရအောင် ခြေဆန့်ပေမဲ့ သာယာခြင်း အလျင်းကင်းမဲ့သည်။ အခုလည်း ကြွယ်က သူရင်ခွင် ထဲမှာ ကျုံးထသည်။

“နာတာရှည် ရောဂါသည်ဖို့ ကြွယ် ပြောနေတာ ကိုကို၊ သားကြီးက အခုမှ နှစ်,နှစ်၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးဆိုတာလည်း အပြင် လောကရောက်ရင် နုနုနယ်နယ်လေး ရှိဦးမှာ၊ ကြွယ်သားသမီးတွေ နာတာရှည်ရောဂါဖြစ်မှာ ကူးမှာစိုးတယ် ကိုကို၊ မေမေလည်း အိမ်မှာ နေရင်း နေ့တိုင်း ဆရာဝန်ကြီးတွေ လာကြည့်ပေးနေရတဲ့ ဒုက္ခက လွတ်အောင် ဆေးရုံတစ်ခုခုမှာ ထားရင်ရော၊ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံပေါ့”

ဦးသူရိန် ကြွယ်မျက်နှာကိုငေးရင်း ရင်ထဲ တသောသော ခြည်းနေတာက နောင်တအစိုင်အခဲတို့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မမြင်ရသော သားသမီးအပေါ် ကြိုတင်စိုးရိမ်တတ်သော သူမရဲ့မိခင်မေတ္တာကို ခြင်တတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်... ကြွယ် မိခင်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာ ပေမဲ့ သို့ပေမဲ့ မေးစရာ မေးခွန်းက မေတ္တာကို ရဖူးမှ အနှစ်သာရကို အလည်မယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား။ မေတ္တာခေါင်းပါးခြင်း လွှတ်တီးခေါင် ကုသေ့ကြွယ်က အတ္တနှင့် သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြသူများ ဖြစ်သွား သည်။

စိုးစိုးစာအုပ်

အဆိုးဆုံးက ကိုကိုနှင့် အတူရှိနေချိန်တွေကို ဒေါ်ရတနာ ခွဲဝေယူသွားတာ အမှန်းဆုံးဖြစ်သည်။

“သား... မေမေ့ကို လက်သည်းညှပ်ပေးပါဦး”

ကြွယ်တို့ အခန်းတံခါးခေါက်ပြီး ခိုင်းတတ်သလို...

“အိပ်ဆေးမသောက်ချင်ဘူး သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ လန့်လန့်နိုးနေတယ်”

“ကျွန်တော် အဖော် လာအိပ်ပေးမယ်”

စကားစရံနှင့် သားဖြစ်သူက အမေ့အလိုကျ ချက်ချင်း ခေါင်ညှိတ်တတ်သူ သားလိမ္မာ။

ကြွယ်ကိုကျတော့ ပန်းလေးဖက်၊ ပါးလေးနမ်းပြီး ကျေနပ်အောင် စကားအလှသုံး၍ နှစ်သိမ့်သည်။

“မေမေက ရောဂါစုံတယ် ကြွယ်ရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရတာ”

ဒီက လူကောင်းမို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားစရာ မလိုဘူးပေါ့ဟု ကြွယ် မိဘမဲ့ခဲ့၍ မိဘကို မသိတတ်ဟု အပြောခံရဦးမယ်။ မာယာမဲ့ခြင်းသည် ကိုယ့်ထံမှ ပေးရခြင်းနှင့် အတူတူဟု ကြွယ် သိချိန်မှာ မာယာကို ကောင်းစွာ မွေးမြူလာတတ်ခဲ့သည်။ ချစ်၍ ခွဲခြားခြင်းထက် မာယာနှင့်ခွဲခြားခြင်းက ပိုထိရောက်မှန်း ကြွယ် သိခဲ့သည့်အခါ ကိုကိုနှင့်

ဒေါ်ရတနာက တစ်စထက်တစ ဝေးကွာခဲ့လေပြီ။ အခုတော့ ကြွယ်က နည်းနှောင်းရစ်ပတ်တတ်သော သံယောဇဉ်ကြီးများကြောင့် ကိုကိုမှာ လေးသာ မလွန်သာ။ တစ်ဖက်က တင်းနေအောင် ဆွဲထားမှတော့ ဒီတစ်ဖက်က လျော့ပေးလိုက်ပေါ့လို့ ကြွယ်က စိတ်တွင်းမှ ပြောနေတာကို ဒေါ်ရတနာက မကြား။

“မေမေ့သား ဒီနေ့ မအားဘူး၊ ရတနာပြပွဲ တစ်ခုအတွက် စီစဉ်နေရတယ်၊ မှာစရာရှိရင် ကြွယ်ကို မှာခဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆန္ဒရှိမှပေါ့ အေမေ၊ မေမေ့သားမှ မေမေ့သားဆိုလည်း သဘောပဲ၊ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းရှူပြီးစောင့်”

ယောက္ခမကြီးကို ကြွယ် ရဲဝံ့သဲပြောခြင်းမို့ မဟုတ်။ ဆရာဝန်ကြီး ကိုယ်တိုင်က ခေါင်းယမ်းပြသွားပြီပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ မှန်လွန်း ဖွင့်လင်းလွန်းလျှင် ရိုင်းသွားတတ်သလား မသိ။ ကိုကို အလုပ်များနေတာလည်း အမှန်ပေမဲ့ မအေအတွက်ဆို ရောက်ရာနေရာမှ ဒုန်းစိုင်း ပြေးလာမှာ ကြွယ် သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကြွယ်အတွက်ကလွဲလျှင် ကိုကို သောကမပွေစေချင်တာ သူမအတွက်ဖြစ်တာကြောင့်။ ကြွယ်က အသက်ကို ပြင်းစွာရှူနေရသော ဒေါ်ရတနာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း လှည့်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ခဲ့ပေမဲ့ ကြွယ်လက်ကောက်ဝတ်အား ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထားသော အထိအတွေ့။ တစ်ကိုယ်လုံး မလှည့်ဘဲ မေးဖူး

က ပန်းမှာ ချိတ်လုနီးပါး ကြွယ် ငဲ့ကြည့်သည်။ ခပ်မတ်မတ် ဖို့ထိုင်နေသော ဒေါ်ရတနာက ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် ဖြစ်အောင် အသက်ကို ခဲယဉ်းစွာ ရှူရတာ။ နှုတ်ခမ်းတွေ ဖွင့်ဟရင်း ကြွယ်ခန္ဓာကိုယ်အား ထွင်းဖောက်မတတ် စူးရဲသော အကြည့်တွေနှင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“ညည်း... ဝဋ်... လည်း... မယ်”

ဒေါ်ရတနာ စကားလုံးတ ပီပီသသ။ တစ်လုံးချင်းစီက လေနှင့် ခြောက်က လေထဲမှာ ပျောက်မသွားဘဲ ကြွယ် ရိုးတွင်းခြင်ဆီထဲ တိုးရှေ့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပြီးနောက်မှာ ဒေါ်ရတနာက မပြယ်သော မေတ္တာများက ကြွယ်ကို ကျိန်စာတိုက်ခဲ့သည်။

အခန်း (၄)

“ပါ... ပါး”

“ဟေး... ပါပါးသမီးလေးပါလား”

“ဟဲ့... ဟဲ့... မယ်မင်းကြီးမ”

မှီ လှေကားကနေ သူမအဖေကို အော်အော်ဆင်းလာတော့ ဒေါ်မေဦးက ဆင်းစားခန်းထဲကအထွက် လှေကားခြေရင်းတည့်တည့် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သလို မောင်ဖြစ်သူ ဦးဇော်ကိုကိုက ဧည့်ခန်းထဲမှ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်း၍ ရင်ဖွင့်ကာ သမီးဖြစ်သူကို ကြိုသူကကြိုနှင့် သားအဖ နှစ်ယောက်ကြား ကြီးတော် ဒေါ်မေဦးက နို့ဖန်ခွက်နှင့် ခေါက်ဆွဲပြုတ် ဝန်းကန်ထည့်ထားသော လင်ဗန်းကြီးနှင့် မှီ သူမကို ဝင်မတိုက်မိအောင် ချောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ရင်း ပါးစပ်ကပါအော်ပြီး သတိပေးဖြစ်အောင် ထေးသည်။

“ဖြည်းဖြည်းဆင်းစမ်း ခို၊ သည်းဂါဝန်ကြီးက အရှည်ကြီးနဲ့”

ဒေါ်မေဦး သတိပေးလို့ ပါးစပ်မပိတ်ခင်မှာပဲ ခို ခြေဖျားထဲ အုပ်တဲ့ ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို သူမဘာသာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဝရံ သုန်းကား တက်နင်းမိသည်။

“အမယ်လေး”

“သမီးလေး”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ငါ့ကို ဝင်တိုက်မိ”

“ဒုန်း... ခွမ်း”

“သွားပါပြီအေ”

ဒေါ်မေဦးက ဗန်းကိုင်ထားသည့်လက်ကို မှီ့ကိုယ်လေးထဲ တစ်ပတ်လည်ထွက်သွား၍ ကြီးကြီးဒေါ်မေဦး ပန်းကိုကိုင်ပြီး ထိန်းသည့် အတွက် ဖန်ခွက်နှင့် ဖန်းကန်လုံး ကွဲသံတွေ၊ ဖွေးခနဲ မှောက်ကုန်သည့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်နှင့် နွားနို့တွေ ပြန်ကြသွားပုံက မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း ဖြစ်သွား၏။

“ဟား... ဟား... ငါ့သမီးက အစဉ်အလာ မပျက်ပါလားဟေ့”

“အဟီး... ဒါ ခိုရဲ့ စတိုင်(လ်)လေ ပါပါးရဲ့”

မှီက ဖခင်ဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်ပြောရင်း သူမ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေရှာသည့် အဒေါ် ပုတုတုသေးသေးကွေးကွေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ကန်တော့နော် ကြီးကြီး”

“ခစ်... ခစ်”

“အံ့မယ်... သူကများ ရယ်နိုင်သေးတယ်”

“မတော်တဆ ဖြစ်တာပါ ကြီးကြီးရဲ့”

ဒေါ်မေဦးက တူမဖြစ်သူကို မကျေမနပ် မျက်စောင်းတစင်း ဆောင့်ထိုးသည်။

“ဒီလောက် အော်နေတဲ့ကြားက ဖြစ်စရာလားအေ၊ လှေကားက ပြေးဆင်းတာပဲ၊ ဂါဝန်လေး မဆင်းတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား၊ တကယ်တည်း... ဖအေသဲသဲ သမီးကကဲ”

ဒေါ်မေဦးနှုတ်က ရေရွတ်နေပေမယ့် တူမချော မှီ့ကို အပြုံး အောက်မှာ ခွင့်လွှတ်စိတ်နှင့် ဒေါသတို့ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

မှီကတော့ ကြီးတော်ဖြစ်သူကို ကျေနပ်အောင်ချောပြီး အဖေကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ပါ... ပါး”

ပြုံးနေသည့် ဖခင်မျက်နှာကို မြင်တော့ ဖအေကို ဒုတိယအကြိမ် ပြေး၍ဖက်သည်။ ဦးခေါ်ကိုက အပြေးလာသည့် သမီးကို ခါးနားဆီမှ ကောက်ပွေ့ကာ လေထဲ နှစ်ပတ်လောက် ပတ်မွှေလိုက်၏။

“ဟေး... ဒါမှ မှီ့ ပါပါးကွား”

“ခစ်... ခစ်”

“မတွေ့ရတဲ့ တစ်လအတွင်း ပါပါးသမီးလေးက တော်တော် ချောလာတာပဲ၊ ကဲ... ပြောစမ်း သမီး၊ ရည်းစား ဘယ်နှယောက် ရပြီလဲ”

“အမယ်လေးတော်... မေးစရာ ရှားလို့၊ ဒါ ဖအေ မေးရမဲ့ မေးခွန်းလား”

ရင်ဘတ်စည်တီးပုံစံနှင့် ဒေါ်မေဦး ဝင်ပြောလည်း ပြောပြော ပါပဲ။ သားအဖနှစ်ယောက်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှေလျှော့ နေလော အကတကိုယ်စီနှင့် မှီက သူမအဖေ အမေးကိုဖြေရန် သူမ လက်ဆယ်ချောင်း တစ်ချောင်းချင်း ရေတွက်သုံးည့်။ ပြီးမှ အဖေဘက်ကို ပြုံးပြုံးလေး လှည့်ကြည့်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“အဟစ်... ခစ်... ခစ်... နို့မှာ ချစ်သူရည်းစား တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး ပါပါးရဲ့”

“ဒါဆို သမီး ညံ့တာပေါ့၊ ကျောင်းပြီးလို့ ဟောက်(စ်)တောင် ဆင်းနေပြီ၊ ရည်းစားကျတော့ အဖြစ်ရှိအောင် မထားသေးပါလား”

“ဟဲ့... ဟဲ့... မောင်ဇော်၊ ဒါ အဖေလုပ်သူက ပြောရမဲ့ စကားလားကွဲ့”

ကြီးကြီးက ချက်အထိ ထောက်အောင်ရှည်သော ဆွဲကြိုးကြီး

ထသမ်းပန်းနှင့် မှီတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ရှေ့ ဝင်ထိုင်သည်။

“မင်းကွယ်... ဘယ်နှယ်၊ ကိုယ့်သမီးကို ရည်းစားထားဖို့ မြှောက်ပေးနေတာလဲ”

“မြှောက်တာမဟုတ်ဘူး မမရဲ့၊ ဒါ သဘာဝ၊ ဟုတ်ဟယ် မဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်... ပါပါး”

“အမယ်လေး... သားအဖတွေ အတိုင်ဖောက်ညှိနေလိုက်တာ”

“သမီးကို သဘာဝမလွန်အောင် ကျွန်တော်က ပြောနေတာ”

“ဘယ်သူကရော သဘာဝလွန်နေလို့တုန်းဟဲ့”

“အဟီး... ကြီးကြီးက သဘာဝလွန်”

“မှီ ညည်းပါးစပ် ပိတ်ထား”

“ဟုတ်”

ဒေါ်မေဦး ထအော်၍ မှီ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ မှီတို့ သားအဖ ဆုံရင် ကြီးကြီးက အဲဒီလို နှိပ်ကွယ်ခံနေရစမြဲ။ ပါပါးက နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီနှင့် ဖက်စပ်လုပ်ကိုင်သူမို့ သမီးဖြစ်သူ မှီနားမှာ အမြဲရှိမနေ နိုင်ပါ။ မိတဆိုးဖြစ်သော မှီက ပါပါး အလိုလိုက်မှုကြား၊ ကြီးကြီးက အလိုက်သိမှုကြား ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာမို့ ဒီသုံးယောက်က မိသားစု ဆိုလည်းဟုတ်။ သူငယ်ချင်းဆိုလည်း ဟုတ်နှင့် နွေးထွေးသည့်

ဆက်ဆံရေးမျိုးရှိခဲ့တာ သူမငယ်စဉ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မေဦးကတော့ ဖအေပြန်လာတိုင်း အဒေါ်ကို ပုန်ကန်ချင်သည့် တူမအား မျက်စောင်းချိတ်သည်။

“ဟွန်း... ကြီးဒေါ်ကိုများ ညည်းက သဘာဝလွန်သလေး ဘာလေးနဲ့ ပြောရှာတယ်၊ ငါ သဘာဝလွန်နေလို့ ညည်းတို့သားအစ ဆိုင်ထမင်း၊ ဆိုင်ဟင်းနဲ့ မညားတာ”

“ငါသာ သဘာဝအမှီလိုက်ကြည့်ပါလား၊ ဟိုတယ် တက်စားပြီး အိမ်က ကြွက်သိုက်ဖြစ်သွားမှာ မြင်ယောင်သေး”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရာ၊ ညည်းကြီးကြီးစေတနာကို မစော်ကာနဲ့ သူက ကြိုက်မဲ့လူမရှိလို့ မယူတာ”

“ဘာ...”

“ခစ်... ခစ်”

ဒေါ်မေဦးက ကောင်းမိကောင်းရက်နှင့် နားထောင်နေပြီးမှ မောင်ဖြစ်သူ ပြောစကားကြောင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း... မောင်ဇော်၊ မင်းကပါ ငါ့ကို”

ပေါင်ပေါ်လက်သီးဆုပ်တွတ်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေသူ ကြီးတော်အား ကြည့်ပြီး မှီက ကလေးတစ်ယောက်လို တစ်ခစ်ခစ်ရယ်သည်။ ငယ်ကတည်းက ကြီးကြီးလို့ အသံထွက်ခိုင်းခဲ့တာကို မပီမသနှင့် ဂျိုဂျိုးလို့

ဒေါ်ရင်း နှုတ်စွဲသွားတာ ဒီနေ့အထိ ပြင်မရသေး ဂျိုဂျိုးပဲ ဒေါ်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီလိုက ချစ်စရာကောင်းအောင် မှီအလိုကို အမြဲလိုက်တတ်သူဖြစ်သည်။

“အလကား စတာပါ မမရယ်၊ မမလောက် အချက်အပြုတ် တောင်းပြီး အိမ်ထောင်ထိန်းတော်တဲ့သူကို မလိုချင်ဘဲ ရှိပါ့မလား၊ မကလဲ၊ လူပုသလောက် စိတ်ကတို”

“ဘာဖြစ်သလဲ၊ ငါ့ဘာသာပုတာ တိုတာ၊ တော်ပြီ.... တော်ပြီ”

“မင်းတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကြား ဆက်နေရင် ငါ့ကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း နှိပ်ကွက်တာနဲ့ ငါ ဒီထက် ပိုပုသွားဖို့ပဲ ရှိတော့မယ်၊ မင်းစားမဲ့ မနက်စာကို မင်း သမီးပဲ စီစဉ်ခိုင်း၊ ငါ့ကို လာမခိုင်းနဲ့၊ ဒါပဲ”

“ဟောဗျာ... ဒါ မမက စိတ်လုပ်တာပေါ့”

“လုပ်တယ်ဟေ့... လုပ်တယ်၊ ဘယ်နှယ် အပျိုကြီးဖြစ်တာနဲ့ အရပ်ပုတာက သင်းတို့ လှောင်စရာကျနေတာပဲ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ဂျိုဂျိုးရယ်၊ မှီတို့က ဂျိုဂျိုးကို ချစ်လို့ စတာပါ”

“ဘာချစ်တာလဲ၊ မချစ်နဲ့”

“ကိုယ့်မောင်လေးနဲ့ တူမလေးကို မချစ်တော့ဘူးလား”

ဒါကျတော့ မှီက မြန်သည်။ စိတ်ဆိုးနေသည့် ကြီးတော်အား ဖျတ်ခနဲရပ်ကာ ဒေါ်မေဦးအား ပန်းဖက်ရင်း ဂျီဂျီးပါးဖောင်းဖောင်းကြီးကို ရွတ်ဆို ငဲ့နမ်းသည်။

“ဟဲ့... ငါ့ကို လွတ်စမ်း”

“ချစ်လို့ပါ ဂျီဂျီးနဲ့”

“ပါပါးရော ခင်ရောက ချစ်လို့စတာ ဂျီဂျီး သိလျက်နဲ့၊ ဂျီဂျီး လက်ရာ ခေါက်ဆွဲပြုတ်မှ ပါပါးက ကြိုက်တာ၊ လုပ်ပါ... မှီတို့ ဖိုက်ဆာနေပြီ”

ရယ်ဒီမိတ်ထုပ်အား ရေနွေးထဲ ထည့်ပြုတ်တာ၊ လက်ရာတွေ ဘာတွေ လိုသေးသလား။ ဖားချင်ပြီဆို သင့်မသင့် မတွေးဘဲ စွတ် ရွတ်ပြောတတ်သော မိမိတို့ရဲ့အကျင့်။ ဒေါ်မေဦးက မောင်ဖြစ်သူနှင့် တူမအား သိမ်းကျုံး၍ မျက်စောင်းကြီး ထိုးပစ်ရင်း...

“နိုင်းဖို့ဆို ညည်းအဖေမျက်စိထဲ ပြေးမြင်တာ ငါလို့ ပြောပါ”

“ဖို့ကိုနိုင်းလည်း အဆင်မပြေတာ မမ အသိလေ၊ ကြက်ဥပြုတ် ဆိုရင် ရေတစ်ဂါလံလောက် ထည့်ပြုတ်ပြီး ရေနန်းမှ ကျက်တယ်ပြောမှာ သူ့အရည်အချင်း”

ဖအောက သမီးကို ပြောပုံထဲမှာ အပြစ်တင်ခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချခြင်း တစ်ခုမှ မပါ။ ဒီသမီး ဘာပဲလုပ်လုပ် ချစ်သောမျက်စိနှင့် ကြည့်ခြင်း

တွေက မဖော်ပြဘဲ အရိပ်အကဲ ဖမ်းလို့ရသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒေါ်မေဦးက စိတ်မချသလို သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့် တူမဖြစ်သူအား ငဲ့ကြည့်၏။

“ဂျီဂျီးဆို ဒီအရွယ်ကတည်းက ဗမာအစားအစာလောက်တော့ တတ်နေပြီ ဖို့”

“မှီလည်း ကျွမ်းပါတယ်”

“အဟွန်း... စားဖို့ဆို နံပါတ်ဝမ်းပဲ”

အလယ်တည့်တည့်ခွဲထားသော မှီဆံပင်ရှည်တို့က ခါးအထိ တနွဲ့နွဲ့။ ကတ္တီပါသားလို နုအိပြောင်းနွဲ့နေသည့်အပေါ် ရွှေညိုရောင် ရိပ်ရိပ်လေး တင်ထားကာ အသားကျတော့ ဖြူနှစ်နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဝင်းဝင်းစိုစိလေး။ ဆေးမကူတဲ့ ဦးမျက်နှုံးတွေက ခပ်ဖျော့ဖျော့ သွယ်တန်း နေကာ နှုတ်ကျ စင်းနေအောင် ပေါ်သည်။ အထူအပါးညီတဲ့ နှုတ်ခမ်း တွေက သိပ်ထူခြင်း၊ ပါးလှစ်ခြင်းမရှိဘဲ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် နီမြန်းစိုအိနေတာက ဆန့်ကျင်ဘက် ပုရိသတွေအတွက်တော့ တိမ်မှူး ဖွယ်ရာကောင်းမည်သာ။ အပြစ်ဟု လက်ညှိုးထိုးရှာလျှင်တောင် အရပ် အမောင်းကောင်းတာ၊ သွယ်နွဲ့ပေမဲ့ ရင်သည် ရင်အတိုင်း၊ ခါးသည် ခါးအတိုင်း အချိုးအဆန်ကျလွန်းသော ကောက်ကြောင်းတွေကြောင့် တစ်နေ့နေ့မှာ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ဘဝသစ် ထူထောင်မည်ဆိုလျှင် မိန်းမတို့

တစ်အပ်သော ပညာဆိုတာ ပါသွားရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့။
သို့ပေမဲ့...။

“အဲဒါကြောင့် ဂျီဂျီးချက်တာ ကြည့်ပြီး သင်ပါဆိုတော့
ညည်းက အဒေါ်စကား နားထောင်လို့လား။”

“အချက်အပြုတ်က ကျောင်းစာမှ မဟုတ်တာ၊ သင်စရာလား
ဂျီဂျီးရဲ့၊ မှီမှာ ဆေးပညာတွေနဲ့ ခေါင်းရှုပ်လွန်းလို့၊ သင်ဆို ယူနဲ့၊
အိုင်တောင် မပြောဘူး၊ ကဲပါ... ဂျီဂျီးရာ၊ ပါပါ၊ လေဆိပ်က
ထွက်လာကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဆာနေ
လောက်ပြီ၊ မှီတို့သားအဖအတွက် ဂျီဂျီးလက်ရာ အမြန်လုပ်ပေးလိုက်
ပါနော်... နော်”

မှီက ကြီးတော်ရဲ့ပန်းကို နောက်နားမှ တွန်းကာ ဖအောက်
လှည့်ပြီး မျက်စိမှိတ်ပြသေးသည်။ ဒါကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သော
ဒေါ်မေဦးက ဒေါသဖြစ်ချင်လျက်နှင့် ဒေါသမဖြစ်နိုင်ဘဲ တူမခေါ်ရာ
ပါလာ၏။

“အေးပါ၊ ညည်း အဲဒီလို ကြပ်ကြပ်လုပ် မှီ၊ ညည်းအိမ်ထောင်
ကျတဲ့အခါ မချက်မပြုတ်တတ်နဲ့မှ ယောက်ျားက ထုလိမ့်မယ်”

“အဲမယ်... ဒါ ကြောက်စရာလား၊ သူထု ကိုယ်ထုပေါ့”
ဖအောက်ပါ ဝင်ပြီး မှီဘက်က အားပေးသည်။

“သမီး မနိုင်ရင် ပါပါးဆီ ခေါ်ခဲ့၊ ပါပါး အဲဒီကောင်ကို
နှိုင်းထုပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါပါး”

လိုက်လည်းလိုက်တဲ့ သားအဖလို့ ဒေါ်မေဦးက တိုးတိုးရွတ်ရင်း
ညီမကရော ဒီတူမလေးမျက်နှာငယ်ရလျှင် လက်ပိုက်ကြည့်နေမဲ့
အဒေါ်လားလို့ တွေးတော့ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးချင်ချင်။ ဒါကြောင့်
ပြောပါတယ်၊ မယ်မင်းကြီးမလေး ဘုန်းကြီးပါပေတယ်လို့။

အခန်း (၅)

“မေမေ လုံးဝ သဘောမတူဘူး မင်းမာန”

မေမေ့စကားအဆုံးမှာ မင်းမာနမျက်နှာ သိသာစွာ ပျက်စီးသွားသည်။ ဖေဖေ ဦးသူရိန်က မိသားစု စကားဝိုင်းထဲမှ အရင်ဦးအောင် ထထွက်သွား၍ မင်းဥတ္တရက အဖေနှင့် အမေကိုး စာစစ်လှည့်၊ မင်းမာနကို တစ်လှည့်ကြည့်ပြီး သိသိသာသာ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း မှန်စာရပေါ်က ကားသော့ကို ဆွဲယူသည်။

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ် မေမေ၊ ဒီနေ့ ဝါ(ဒ်)ထဲ အရင်ဆုံး ဝင်ရမဲ့နေ့ဆိုတော့ ကိုယ်က နောက်ကျနေလို့ မကောင်းဘူး”

ဒီတော့မှ မင်းမာနထံ ကြည့်နေသော ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ရဲ့ ဒေါသမျက်ဝန်းတွေက မင်းဥတ္တရထံ ရွှေ့သွားသည်။

“မင်းဥတ္တရကို မေမေ စိတ်ချထားချင်တယ်နော် သား”

“မေမေ စိတ်ဝူအောင် ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက လုပ်မိလို့လဲ”

မင်းဥတ္တရက လက်ဆွဲအိတ်ပြားပြားလေးကို လှမ်းဆွဲကာ မေမေအနီးကို ပါးတစ်ဖက် ပွဖွနမ်းကာ ရှုတ်ဆက်သည်။

“ငါလည်း မင်းနဲ့လိုက်မယ် ညီ”

စကားသံနှင့်အတူ မင်းမာနက နေရာမှ ထရပ်တော့ မင်းမာနနှင့် မင်းဥတ္တရ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွား၏။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က သားကြီး၏ နဖတ်သန့်စင်ခြင်း၊ သားငယ်၏ ဆည်ကြည်တင့်တယ်ခြင်းတွေကို တစ်လှည့်စီ မော့ဆေးပြီးမှ ထရပ်တော့ သားနှစ်ယောက်ရဲ့ အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်မှာ ဖြစ်သည်။

“မေမေပြောတာ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားရဲ့လား မင်းမာန”

ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က အမေးစကားကို မင်းမာနက မကြည်သာသော မျက်နှာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ မင်းမာန ငယ်ဘဝတည်းက ကိုယ်မကြိုက်ပေမဲ့ ဒီအစာ အာဟာရ ရှိတယ်၊ စားလို့ မေမေပြောတိုင်း ဆင့်အင်းလို့ ခေါင်းခါခွင့်မရှိ။ ကြိုက်တာ မကြိုက်တာ ရွေးချယ်ခွင့်ရတာ မေမေ့ဆန္ဒအတိုင်း ဇွတ်အတင်း ကျိတ်မှိတ်မျိုချခဲ့ရသည်။ ဆတ်အစားဆိုလည်း မေမေ ဒီဟာဆင်တာကို ဟိုဟာလို့ လက်ညှိုးဆွတ်မထိုးရဲသည့်ဘဝမှာ သူတို့ညီအစ်ကိုက အသားတကျ ဖြစ်လာ

• ခဲ့သည်မှာ အရွယ်ရောက်လာသည်အထိ ဖြစ်သည်။

“ဆယ်တန်းကို မင်းမာနက ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မှ မင်းဥတ္တရ နှစ်ချင်းပေါက်မှာ၊ ရှေ့နားက ပြောင့်ပြောင့်မသွားရင် နောက်နားတွေနဲ့ လားရာပါ ကွေ့ကောက်ကုန်ရောဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား သားကြီး၊ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် ဂုဏ်ထူးအမျှားကြီးနဲ့ အောင် အောင်လုပ်၊ ဒါပဲ မေမေ ပြောချင်တယ်”

မေမေပြောသည့်အတိုင်း မင်းမာန ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဆယ်တန်း ဂုဏ်ထူးလေးခုမှာ သူ့အမှတ်က ဆေးတက္ကသိုလ်အထိ မီပေမဲ့ မေမေ ယူခိုင်းတာ ကွန်ပျူတာ။

“ဆေးကို မင်းဥတ္တရအတွက် ချန်ထားခဲ့၊ မင်းမာနက တက္ကသိုလ် ရှင်ပိုင်းမှာ ကြိုးစား”

မေမေ့အမိန့်ပဲ အတည်ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် မင်းမာနက မေမေ ဖြစ်စေချင်သည့် ကွန်ပျူတာပညာရှင်။ ဆော့(စ်)ဝဲ(လ်)တွေ၊ ဟက်စ် ကွေ့ကြား စိတ်နဲ့ဘဝကို မြှုပ်နှံထားခဲ့ပေမဲ့ အချိန်တန်တော့ နှလုံးသား အချစ်ဆိုတဲ့ ဗိုင်းရပ်(စ်)က ဝင်မွေ့လာခဲ့သည်။ မေမေ့ရဲ့ ရာဇသံ မင်းမာနကို သူ့ချစ်သူနှင့် လုံးဝသဘောမတူ။ အပြတ်ဖြတ်ဖို့ အဆင် ပေးသည်။

“ဆိုင်ပဲ သွားမှာလား မင်းမာန”

ကိုကိုတွေ၊ ညီလေးတွေ ခေါ်စရာမလိုအောင် အမည်တွေ ရှိပြီး သေမို့ မင်းဥတ္တရက ဒီအတိုင်းသာခေါ်သည်။ မင်းမာနက စိတ်နှင့်လူ တွေဖြစ်နေသည့် ဒီနိုင်ငံနှင့် မင်းဥတ္တရ ကားပေါ် တက်ထိုင်ကာ မင်းညီတော်ပြပုံက ဝတ်ကျောတန်းကျေ။

မင်းဥတ္တရက လှိုင်းတွန့်တွေနှင့် ခပ်အုပ်အုပ် ဆံပင်အရှေ့ကို ချိတ်တစ်ခုနှင့် သိမ်းတင်ရင်း ကားမောင်းထွက်သည်။ ပေါ်တီကို အောက်မှာ နက်ပြာရင့်ဝမ်းဆက် ကုတ်အတိုဘောင်းဘီပွပွနှင့် ကျန်ရစ် သော မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်မိတော့ မင်းမာနရဲ့ အရေးအခင်း အကြောင်း ဘို့ သူ သိချင်လာ၏။ သူ ဒီနိုင်ငံပြန်ရောက်တာ ရက်ပေါင်း သုံးဆယ် နှုန်းခွန်းသာ ရှိသေးသည်။ ဆေးကျောင်းပြီးတာနှင့် ယူကေမှာ ဘွဲ့လွန် တွေ သွားတက်ကာ ဒီပြန်ရောက်တော့ အသက်သုံးဆယ် မပြည့်တတ် ဆေမဲ့ ပညာကတော့ ထည်ထည်ဝါဝါနှင့်ဖြစ်၏။

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ မင်းမာန”

မင်းဥတ္တရမေးမှ မင်းမာနက မှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းတို့ကို နှိပ်ကာ ညီဖြစ်သူဘက် အသာကြည့်၏။ ထူထဲသော မျက်ခုံးအောက်က မင်းမာနမျက်ဝန်းနက်တွေဟာ ဖေဖေနှင့် တူလွန်းပြီး နှုတ်ခမ်းပါး ကျတ်တာကြောင့် မပြတ်သားတာ။ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့လွန်းတာ။ ကြင်နာသနားလွယ်တာလို့ မေမေ ဝေဖန်ဖူးသည်။ မင်းဥတ္တရကြံတော့

မျက်တောင်တွေ တိုစိပ်စိပ်ရှိတာရော၊ နှုတ်ပေါက် နှုတ်ခမ်းတွေ နီမြန်းပါးလှပ်နေတာကြောင့် မေးရုံသာ မကားလျှင် ဒုတိယ ဒေါက်တာကြွယ် အဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင် ပြောစကားများ သူ ကြားဖူးသည်။

“ဒါကြောင့် မင်းဥတ္တရက စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တာ”

မေမေ သူနှင့်တူသည့် မင်းဥတ္တရကို ကျေနပ်စွာ ချီးကျူးတော့ ပေဖေက သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ကြံ့ခိုင်တာနဲ့ ခက်ထန်တာကို မရောသွားစေနဲ့ သားငယ်”

ပေဖေစကားအဆုံးမှာ မေမေမျက်လုံးတွေ စူးခနဲ လက်သွား၏။ အဖေ၊ အမေကြား ဝိဝါဒကွဲပြားမှုတွေ ရှိနေပေမဲ့ မင်းဥတ္တရက ကိုယ့်အလုပ်ကိုပဲ အာရုံစိုက်တတ်သူမို့ မိသားစု အယူအဆတွေက သူ့အတွက် စိတ်ရှုပ်စရာလို့ မမြင်ခဲ့။ မင်းမာနကတော့ ကူရှင်မှာ ခေါင်းမှီထားရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အမူအယာနှင့် မျက်ခုံးထူတွေထဲ တွန့်ကုတ်ထား၏။

“မေမေဆုံးစဲအတိုင်းပေါ့၊ နှလုံးသားရေးရာမှာလည်း မေမေက သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေချင်တာ၊ ကိုယ် မကြိုက်တာကို အရသာ မခံဘဲ မျိုချလိုရတယ် ညီ၊ မဝတ်ချင်တာ ဝတ်ရလည်း အရှက်လုံ့ဖို့ အဓိကဆိုတဲ့ စိတ်သွင်းရင် အဆင်ပြေသွားပေမဲ့ ချစ်တာကို မေ့ခိုင်းတာကျတော့ သိပ်မလွယ်ဘူး ထင်တယ် ညီ”

အစဉ်သဖြင့် ဖြူဝင်းစိုပြည်သော မင်းမာနမျက်နှာက နီမြန်းမြန်း နီနေပုံကို မင်းဥတ္တရ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်တော့ မင်းမာနမျက်ဝန်းထဲ နှလုံးပွဲနေသလား ထင်ရအောင် မျက်လုံးတွေက မှန်မှိုင်းစွာ အရောင် ခင်းခဲ့နေ၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို မိမိနဲ့ မဖြစ်စေချင်။ အချစ်ရေးမှာ ကိုယ်တိုင် မကြုံပေမဲ့ ကြားဖူး တာတော့ ရှိပါသည်။ အချစ်ဆိုတာ လူကို ရူးသွပ်စေတတ်တဲ့အရာ ဖြစ်တာ။ အခု... မင်းမာန ရူးသွပ်နေပြီလား။ မင်းမာနကတော့ မျက်နှာ ကို လက်ဖဝါးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။

“စပြီး ချစ်ခဲ့ကတည်းက မေ့ကြဖို့ အစီအစဉ်မပါခဲ့တာ၊ အခု နှလုံးလိုက်ဆိုတော့ ဘယ်လွယ်မှာလဲ”

“မင်းမာနက မေမေ သဘောကျခဲ့သူကို ရွေးချစ်တာ မဟုတ် ပေ”

မင်းဥတ္တရ စကားသံက ခပ်ပျော့ပျော့။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို အပြစ် မညှပ်သော အကြံပေးချက်ပါ။ မင်းမာနက ညီဖြစ်သူကို အရွယ် မတူကလေးသော ကလေးတစ်ယောက်လို ကြည့်ရင်း ခပ်ဟက်ဟက် ချစ်သည်။

“အချစ်မှာ အကန့်အသတ် မရှိဘူး ညီ၊ ပြီးတော့ ရွေးချယ်လို့ မရဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဦးနှောက်က မီးနီပြပြီး ဒါ မသင့်ဘူး

ဆိုရင်တောင် နှလုံးသားက နာခံချင်မှ နာခံတာမျိုး၊ မင်း တစ်နေ့နေ့တော့ နားလည်လာမှာပါ ညီ”

မင်းမာနက သူ့ပန်းကိုပုတ်ပြီး အချစ်ခံစားချက်၊ အချစ်ဒဿနကို ပြောနေပေမယ့် သူ စိတ်မဝင်စား။ ကားကို ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ပေးတော့ မင်းမာန သူ့ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ မင်းဥတ္တရ ကားမောင်း ထွက်လာရင်း မင်းမာနက ကား ပြန်ကြားယောင်တော့ နှုတ်ခမ်းပါးနပ် ပြီးရိပ်ထင်၏။ တစ်နေ့တော့ နားလည်လာမတဲ့လား။ အချစ်၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဋီကာဖွဲ့ တမ်းချင်းတွေ သူ ကြားဖူးသလို အချစ်ဆိုတာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတိုင်း ကိုးကွယ်စရာလို့ သူ မထင် စိတ်ရှိ၍ ခံစားမှုရှိသည်။ ခံစားမှုတိုင်း ပျော်ဝင်ဖို့ကျတော့ အသိဉာဏ်တ ကားဆီးထိန်းချုပ်သင့်သည်ဟု သူ ထင်သည်။ ဘဝမှာ အချစ်ထက် အရေးကြီးတာတွေ အများကြီးဆိုတာ မင်းဥတ္တရ သိသလို မင်းမာန လည်း သိတော့သိမှာ သေချာသည်။

အခန်း (၆)

“ဘယ်လို ဝတ်ဝတ် အဆင်မပြေဘူး ယွန်းရယ်၊ ငါ့ကိုယ်က အတွားကြီးစော် နံနေသလိုပဲ”

ဖူးစုံက သူမကိုယ်လေးကို မှန်ထဲကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်စွာ ညည်းသည်။

“လှပါတယ် မိစုံရယ်”

“နင့်ကြီးတော်ကြီး လှပါလား မိယွန်းရဲ့”

“ငါ့ကြီးတော်ကြီးက အလှလွန်လို့ အခုဆို ကလေးသုံးယောက် အမေ ဖြစ်နေပြီလေ၊ ငါ့ဘကြီးက စိတ်မချလို့ ကလေးချည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မွေးခိုင်းတာတဲ့”

ယွန်းစကားကြောင့် ဖူးစုံက မျက်နှာကို မှဲ့သည်။

“တွေ့လား၊ အဲဒီမှာကတည်းက ယောက်ျားတွေရဲ့ အတ္တ

ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းလဲဆိုတာ”

“ဟုတ်ပဲ၊ အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း မှီကြီးတော်လို အပျိုကြီး လုပ်တာမှ ဟုတ်တုတ်တုတ်”

သူငယ်ချင်းတွေ စုမှတော့ ၀၂(၁၁)ထဲကထွက်ပြီဆိုရင် ရောက် တက်ရာရာတွေ ပြောကြသော သူမတို့သုံးယောက်ကြား ရေပက် မဝင်အောင် စကားတွေ ပြောနေပေမယ့် ဒီနေ့တော့ အုပ်စုထဲ အသံ အစွာဆုံး၊ စကားအများဆုံး မချောက တိတ်နေတာမို့ ယွန်းယွန်းနဲ့ ပူးစုံက လှည့်ကြည့်သည်။ လာတုန်းကလည်း အတူတူပေမဲ့ အခုတော့ တစ်ယောက်တည်း နောက်ချန်ကာ သစ်ပင်ရိပ်အောက် ထဲသို့ ကို ဖြန့်ဝတ်နေတာ အားပါးတရရှိ ပူးစုံတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခြေလှမ်းတွေကို နောက်ပြန်ဆုတ်ရသည်။

“ဒီနေ့အဖို့ ဝတ်လို့ပြီးတော့မလား မှီ”

အဖြူခေါ် နေကြာပွင့်လို့ အဝါရောင်ပန်းကြီးတွေပါသော ထင်ကို အဖြူရောင်ရင်ဖုံးနဲ့ တွဲဝတ်ကာ ခါးထိရှည်သော ဆံပင်တွေ ပခုံးနှစ်ဖက်ကျော်ကျနေသော မှီကို ကြည့်ပြီး ယွန်းက မေးသည်။

“ငါတို့ ဗိုက်ဆာပြီနော် မှီ”

“နင် ကင်(နံ)တင်းမှာ ချဉ်ပေါင်ကြော် မှာထားတယ်ဆို မှီ၊ တော်ကြာ အာကာတို့ ဦးသွားမှဖြင့်”

“အယ်... ဟုတ်လား”

အစားနှင့် သတိပေးလိုက်တော့ မှီ ထင်ဝတ်တာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖြစ်သွားကာ ထင်အပေါ်ဖုံးက တစ်ဖက်သို့ စောင်းငန်းကြီး ဖုံးနေတာ ဆောင် မပြင်အားဘဲ ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက် ပြေးထွက်ဖြစ်သွား၏။

“လာဟော... သွားကြမယ်”

ပြောလည်းပြော မှီက ခြေလှမ်းကို ဒုန်းစိုင်းလျှောက်တော့ ခွန်းယွန်းနှင့် ပူးစုံလည်း မှီနောက်မှ လိုက်ရသည်။ ဆေးရုံက ကင်(နံ) တင်းတွေမှာ ထမင်းစားချိန်ဆို လူနာတွေရော၊ ဆရာဝန်တွေပါ စုပြုံ ဆရာဝန်တို့ ရင်းနှီးရာ ကင်(နံ)တင်းမှာ စားချင်တဲ့ဟင်းကို ချက်ခိုင်း ထားရတာ ထုံးစံတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။ သူမတို့အဖွဲ့ဝင် ငါးယောက်တည်း မှာ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်က ချဉ်ငန်စပ်တွေ ကြိုက်တတ်တာမို့ အကြိုက်ချင်းတူရင် ဦးရာလူ ဆွဲစားတာလည်း အစဉ်အလာတစ်ခုလို ဖြစ်နေ၏။ ကင်(နံ)တင်းထဲဝင်တာနှင့် မှီက ထမင်းချိုင့်ကို ပူးစုံလက်ထဲ ဆွဲပြောင်းပေးသည်။

“ခုံဦးထား၊ မှီ ဟင်းတွေယူပြီး လာခဲ့မယ်”

ပူးစုံဘက် လှည့်ပြောရင်း မှီက ဟင်းပန်းကန်တွေ တန်းစီ တင်ထားသော ကောင်တာရှိရာဘက် မျက်နှာပြန်မူကာ ဆိုင်ရှင်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဒေါ်ကြီး... မှီ မှာထားတဲ့ ချဉ်ပေါင်ကြော်”

“ရပြီ... ရပြီ၊ ဒီမှာ ချန်ထားပါသတဲ့ရှင်”

မှီက သူမမှာထားတာ ရပြီဆိုမှ ပိုင်နိုင်စွာပြုံးရင်း လက်ထဲထဲ ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ချကာ အချိုးမပြေသော ထဘီကို ပြန်ပြင်ဝတ်သည်။ သူမဘေးမှ လူတစ်ယောက်ရပ်က ငွေရှင်းနေတာ မျက်ဝန်းထောင့်၌ အရိပ်ထင်ပေမဲ့ လှည့်မကြည့်အား။ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးသူ ကမ်းထေး သည့် ချဉ်ပေါင်ကြော်ဖုန်းကန်ကို ဝမ်းသာအားရလှမ်းယူ၊ ဖုန်းပါ တစ်ခါတည်းဆွဲရင်း ယွန်းယွန်းတို့စားပွဲဆီ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။ နောက်နားဆီမှ ဒီမှာလို ခေါ်သံကြားပေမယ့် လှည့်မကြည့်ဖြစ်။ မှီလက်ထဲက ဖုန်းမြည်လာ၍ ဖုန်းဆီ အာရုံရောက်သွား၏။

“ဟွန်း... အာကာပဲ နေမှာ၊ သူ့အတွက် ဘာမှာပေး ညာမှာပေးလို့ လူကို လှမ်းခိုင်းမလို့နေမှာ”

မှီစိတ်ထဲ အာကာကို မကျေမနပ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း ဖုန်းကို နားနားကပ်ထောင်လိုက်၏။

“ကောင်စုတ်၊ ဘာဟင်းမှ မရှိတော့ဘူး၊ နင် ဒီအချိန်အမီလာရင် အမဲရိုးတစ်ချောင်းရမယ်”

“မဇီး ဘယ်သူလဲ”

“ဟမ်... ဒါက ဘာအထာလဲ”

ကြားရတာသောအသံက ခပ်တိုးတိုး။ ပြီးတော့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အသံလိုလို ဘာလိုလို။ သိပ်မသဲကွဲ။ မှီ မျက်ခုံးတွန့်ပြီး အားပွဲခုံပေါ် ဟင်းပန်းကန်လှမ်းတင်ရင်း ခုံဆွဲထိုင်သည်။ အာကာက တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ မိန်းမသံလုပ်ပြီး မှီတို့ကို လှမ်းစနေကြဖြစ်၍ စိတ်ထဲ သိပ်မထူးဆန်း။

“အဟမ်း... မှီကို ဘယ်သူလဲလို့ မေးတော့လည်း ပြေရမှာ ဆေါ့”

“မှီက နင့်သခင်မ၊ ကဲ... ရှင်းပြီလား”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“ဟဲ့... ပလုတ်တုတ်”

စူးစနဲ ဆောင့်အော်လိုက်သည့် တစ်ဖက်က အသံကြောင့် ခင်ထန်သွားကာ ဖုန်းကို နားမှ အလွန်တကြား ခွာလိုက်တော့ မှီရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ယွန်းယွန်းနှင့် ဖူးစုံက မှီနောက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသော မျက်လုံးပြုံးပြသောတွေနှင့်မှီ မှီ တအံ့တဩ နောက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟိတ်... အဲဒါ ငါ့ဖုန်း၊ ပေးစမ်း”

“ဟာ...”

“ဘုတ်”

တစ်ဖက်လူက အသံမာမာနှင့် ပြောလဲပြော၊ မှီလက်ထဲက

ဖုန်းကိုလည်း ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ မှီပေါင်ပေါ်သို့ အနက်ရောင် ဖုန်းပြာလေးကို ပစ်ချပေးလိုက်တာ။ ရုတ်တရက်မို့ မှီမှာ ဒေါသလည်း ထွက်၊ ရှက်လည်းရှက်နှင့် တစ်ဖက်လူကို ရန်တွေ့ရန် မှီ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

“ဒီဗာ”

မှီက မှီနားက ထွက်သွားသည့်လူကို ဒေါနဲ့မောနဲ့ ခေါ်ဝေမဲ့ ကျောခိုင်းကာ ဖုန်းကို နားထောင်နေသည့်လူက မှီကို ဂရုမစိုက်ရုံ သာမက လှည့်၍ပင် မကြည့်။

“ဖုန်းမှားသွားလို့ မေမေ”

“ဟင်... မေမေတဲ့”

မှီမှာ အခုမှ အလန်တကြားနှင့် သူမနှုတ်ခမ်းကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ပြီး ယွန်းယွန်းတို့ထံ လှည့်ကြည့်ကာ စကားကို မဆင်မခြင် ပြောမိသမျှ အခုမှ နောင်တရလျက် မျက်နှာပူသွားသည်။

မှီသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံးကတော့ မှီကို မျက်လုံးပြူးပြဲသူ၊ လက်သီးထောင်ပြသူနှင့်။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး မှီ နှုတ်ဆွဲအလျက် ဘာလုပ် ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာ တစ်ဖက်က ဖုန်းပြောနေသံကို ကြားနေရ၏။

“ဟုတ်... ကင်(နံ)တစ်ဖက်မှာ မေမေ၊ ကျွန်တော် နောက်မှ ပြန်ဆက်ပါ့မယ်”

အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံးထူထူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကိုလူချောက အဖြူရောင်ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ခိပ်ပန်းဆွဲကာ ရွှေကလက်ရောင်မျှောမျှော အင်္ကျီလက်တို၊ တံတောင်ဆစ်နားအထိ ခေါက်ကင်ထားသည့် ဘောင်းဘီက အနက်ရောင်နှင့် ဆံပင်ထူပွပွ ကိုလူချောကို မှီ မမြင်ပူး။ သူ့ကို မှီ ဒီအတိုင်း ငေးကြည့်နေမိချိန်မှာ ကိုလူချောက မှီရှိရာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာ၍ မှီ လန့်သွား၏။ သူက လူနာရှင်လား။ ဆရာဝန်လား။ ကိုလူချော ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုကြည့်ပြီး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ နေပေမယ့် မှီမှာ တိကျသော အဖြေက မရှိ။ ဖုန်းပြောပြီးသွားဟန်ရှိသော သူနှင့်မှီ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

“မင်း မိန်းကလေးတန်မဲ့ တော်တော် နမောနမဲ့ နိုင်တာပဲ”

“ဘာရှင်”

“ပစ္စည်းတူတိုင်း မှားစရာလား၊ မင်းမှားတာ အရေးမကြီးဘူး၊ အမှားခံရတဲ့သူမှာ နစ်နာမှုတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းခေါင်းထဲ ထည့်ထား”

“ဘယ်သူကရော မှားချင်မှာလဲ၊ ရှင် စကားပြောပုံက ကြီးကျယ် လိုက်တာ”

“ကြီးကျယ်သင့်လို့ ကြီးကျယ်တယ်လို့ပဲ မှတ်လိုက်”

“ဟင်”

“မင်း ပေါ့ဆမှုကြောင့် နောက်တစ်ခါ ဘယ်သူမှ ထိခိုက်နစ်နာမှု မရှိအောင် သတိထားပါ”

“ဘာ”

“ဒီမှာရှင်... ဒီမှာ”

သူ ပြောချင်တာပြောပြီး မှီကို ဆရာလုပ်သူက နေရာမှ ချာနေ ကျောခိုင်းသွား၍ မှီ လှမ်းခေါ်လိုက်ပေမယ့်...

“ဆောရီး... မင်းပြောတာ နားထောင်ဖို့ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး”

သူက မှီကို ဆောရီးလုပ်ပြီး ဆက်လျှောက်သွား၍ မှီမှာ ဘာ ဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ရပ်နေရာမှ ဒေါသတွေနဲ့ ခံပြင်းစွာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ကြည့်ပါဦးဟယ်၊ မှီကို ယောက်ျားကြီးတန်ဖိုးနဲ့ ပြောသွားတော့ မှီအဖေတောင် အဲဒီလို မှီကို မဆူဘူး”

“အဖေက မဆူပေမယ့် အခု ဆူတဲ့လူက ဆူသွားပြီလေ”

“အဲမယ်၊ အဲဒါက သူ ရပ်ချောလို့ မှီက သည်းခံလိုက်တာ၊ မှီ ညှဲလို့မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်”

ဆိုင်ပေါက်ဝရောက်နေသူ၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း စကားကို အနိုင်နှင့်ပိုင်းလိုက်တော့ ဖူးနဲ့နဲ့ယွန်းက မှီမျက်နှာကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။

“တိုးတိုးပြောပါ မှီရယ်၊ တော်ကြာ ဟိုက ကြားသွားပါဦးမယ်”

“ကြားတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မှီက အမှန်အတိုင်းပြောတာ ဘာ ဆရာရှိလဲ”

“မှီနဲ့တော့ သိပ်ခက်တာပဲ သိလား”

“ဘာမှ မခက်ဘူး၊ သူ့နေရာမှာ မှီဆို မှီလိုမိန်းမချောလေး ခေါ်ဆွဲအောင် ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်လည်း လုံးဝ အားမကုန်းရဘူး၊ တကယ်ဆို ဘက်က ရန်လေးဘာလေး ကူတွေ့ပေးပါလား”

“အဲမယ်လေး... သူ့ကို ယွန်းတို့က ရန်တွေ့ရမယ် ဟုတ် ဘူး”

“အင်းလေ”

ယွန်းယွန်းက စားပွဲစွန်းဆီ ရင်ဘတ်ထိတဲ့အထိ ကိုင်းချပြီးမှ မှီနားကိုတိုးကာ လေသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်...

“မှီ တကယ် မသိတာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“အဲဒါ ယွန်းတို့ဝါဒကို အသစ်ရောက်တဲ့ အေအေက(စ်)ဟဲ့”

“ဟမ်...”

ယွန်း စကားအဆုံးမှာ မှီ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း လည်သွားတာ အဟင်ဟင် တဟယ်ဟယ် ဖြစ်သွားသည်။

“သူပုံစံက ထင်တောင် ထင်ရက်စရာမရှိဘူးဟယ်၊ ဆရာဝန်ရစ်
မပေါက်ဘဲ မင်းသားရုပ်ပေါက်နေတာ၊ သူသာ မင်းသားလုပ်ရင်
တကယ် အောင်မြင်မှာ”

“မင်းသားမလုပ်လည်း အောင်မြင်ပြီးသား ဗိုရယ်၊ ဒေါက်တာ
မင်းဥတ္တရဆိုတာ ဆေးလောကမှာ နာမည်ကြီးပဲ”

“သူက”

“အေး”

ဗို ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

အခန်း (၇)

“စားကြည့်စမ်း ယွန်း၊ ပုစွန်က တကယ်အရသာရှိတယ်”

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ ဗိုရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မစားလည်း နေဟယ်၊ ဗိုက စေတနာနဲ့ ပြောတာ”

ဗိုက ယွန်းကို ပြောလည်းပြော၊ ရှေ့မှ ကျောင်းသားခေါင်းကို
ပြောင်း ပုစွန်မီးဖုတ်သုတ်တစ်စွန်း ဆရာ မမြင်အောင် ခပ်စားလိုက်၏။

“ကောင်းလိုက်တာ၊ အချို့ အငန်၊ အစပ်အရသာအပြင် သံပရာ
မွှေးနေတာပဲ”

သေးနားက ဗိုကို ဖူးစုံက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးရင်း စိတ်ထဲ
နှစ်ချ် တံတောင်နဲ့ပါ တွက်ပစ်သည်။

“စာသင်ချိန်မှာ ဂရုစိုက်စမ်း ဗို”

“အေးပါ”

ကျောင်းတန်းကလို စာသင်နေတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ဟောကံ
ဆင်းသည့်အချိန်မှာ ရောဂါတွေက စာတွေမဟုတ်ဘဲ လက်
ဖြစ်လာသည်။ ဒါကို ဆရာတွေက အချိန်ပိုင်း ပြန်ရှင်းလိုက်၊ နားမလည်
ရှိရင် ဆွေးနွေးမေးမြန်းလိုက်နှင့်မို့ ဟောကံ(စ်)သာကျင့်တွေအား
စိတ်ဝင်တစားရှိသလောက် မှီတစ်ယောက်တည်း စာထက် အစား
စိတ်ဝင်စားနေတာ မကြိုက်နှစ်သက်ဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးတွန့်လိုက်၏။

“ဆရာက နင်နဲ့ ကျွင်းဖူးတဲ့သူနော် မှီ၊ ကြည့်လည်းလုပ်နဲ့”

ယွန်းက မှီနားကပ်ပြီး ဆရာ မကြားအောင် နောက်ဆုံးအထိ
သတိပေးလိုက်တော့ မှီက သွေးကင်ဆာအကြောင်း ပရိဂျက်တာ
ရှင်းပြနေသည့် ဆရာဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါက်တာ
မင်းဥတ္တရ။ မှီနဲ့ ကင်(နီ)တင်းမှာ ပြဿနာ ဖြစ်ဖူးသူ။ ပြီး
မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သည့် နေရာမှာ နာမည်ကြီးသူ။

“ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ၊ ပညာတတ်ဆိုမှတော့ ဒီလောက်
ရှိမှာပေါ့”

နှုတ်ခမ်းပိတ်၍ ပုစွန်သုပ်ဝါးနေရင်း မှီစိတ်ထဲက ဒေါက်တာ
မင်းဥတ္တရကို မှတ်ချက်ချနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နီညိုရောင် ရုပ်လက်
ကို တံဆောင်ဆစ်နားအထိ ခေါက်တင်ထားပုံက လက်ဖျား
တစ်ချက်တည်း ပင့်တင်ဆွဲသိမ်းထားပုံဖြစ်ပြီး ဘောင်းဘီအဖြူကို

အဖြူနှင့် တွဲစီးထားသောအခါ သူ့ပုံစံက နိုင်ငံခြားမှ ဘွဲ့လွန်
သူလာသည့် ပါရဂူနဲ့ မတူတော့ဘဲ မော်ဒယ်(လ်)ဘွိုင်းလို
ပြည့်နေချင်စရာကောင်းအောင် ယောက်ျားပီသ၍ ချောမော
ကြည့်မှုထဲမှာ နုပျိုခြင်းက ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုး ဖြစ်နေ၏။

“ဒါကြောင့် သူ့စာသင်ချိန်ဆိုရင် တစ်ဆေးရုံလုံးမှာရှိတဲ့ ဟောကံ
တွေအကုန် ဒီခန်းမထဲ လာစုနေတာ”

အတွေးနှင့် ထပ်တူကျအောင် ပါးစပ်က ပြောလည်းပြော၊ ပုစွန်
ချောက်တစ်စွန်းကို မှီပါးစပ်ထဲ ခပ်အထည့်...

“ဟိုးနောက်က အင်္ကျီအပြာနဲ့တစ်ယောက် ထစမ်း”

မှီ ဇွန်းကြီးကိုင်ပြီး ဘေးဘယ်ညာ လှည့်ကြည့်နေတော့ သူ့
တစ်ဟိန်းထွက်လာ၍ မှီ လန့်သွား၏။

“ဟိတ်... ကြည့်မနေနဲ့၊ မင်းကို ပြောတာ”

“ထစမ်း”

“ဟုတ်”

မှီကို လက်ညှိုးထိုးပြီးပြောမှ ပါးစပ်ထဲရှိ ဇွန်းကို ထုတ်ပေးမယ့်
တက်သွား၏။ ဒေါက်တာမင်းဥတ္တရက ပရိဂျက်တာရှေ့မှ ထွက်
တော့ မှီရှိသည့် ခုံတန်းဆီ လျှောက်လာနေ၍ မှီမှာ မျက်နှာ ခပ်တည်
နှင့် ဇွန်းကို လက်မှာ ကိုင်ထားလိုက်၏။

“မင်း ဘာတွေ ခိုးစားနေတာလဲ”

ဦးအုန်းရောက်တာနှင့် မင်းဥတ္တရက ဦးမျက်နှာကို နေရာမှ ခုတ်ပြန်ပြီး မေးရင်း ထုတ်စိမ်းညှိသော မျက်ခုံးအနုပါ တွန့်ကုတ်သွားနေနိုင်ဖွယ်မရှိသော ဒီမျက်နှာကို သူ ချက်ချင်း မှတ်မိသည့် အလယ်ဆံပင်ရှည်က တွေ့လိုက်တိုင်း ဖရိုဖရဲ။ နှုတ်ကျ ကော့ချန်နေတာကြောင့် ပါးဖောင်းဖောင်းနှစ်ဖက်ကြားမှ ချွန်ထွက်နေသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သဘာဝနီမြန်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းပါးတွေက ရန်တော့ တွေ့ကောင်းပုံပင်။

တွေ့လိုက်သမျှ မျက်စိရှေ့က ထူးခြားဆန်းပြားမှုအပေါင်း ဖွဲ့စည်းထားသည့် မိန်းမလှလေးမျက်နှာကို ခြေဆုံးခေါင်းစအထိ နှုတ်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“မင်း ငါမေးတာ မဖြေသေးဘူးနော်”

“ခိုးစားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဇွန်းဆေးတာ ပြောင်၊ မကြည့်နဲ့တာ”

“ဘာ...”

မင်းဥတ္တရမျက်ခုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ပင့်တက်သွားကာ သူ့မျက်စိမိန်းမလှလေးကို စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ခိုးစားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇွန်းဆေးတာ ပြောင်၊ မကြည့်နဲ့တာ”

ကြည့်နေတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

မိုက မင်းဥတ္တရအမေးကို ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ဇွန်းကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ထားတာလည်း တွေ့သည်။ နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ ပါးဖောင်းသည်အထိ ပါးနေတာလည်း တွေ့လျက်နှင့် သူ့ကို ပြောင်လိမ်တာကြည့်ပြီး မင်းဥတ္တရ တော်တော်လေး အံ့သြသွားကာ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်။

“မင်းနာမည်”

“မို”

“အိုဆေ... မင်းပြောတော့ ဇွန်းကို ပြောင်အောင် ကြည့်နေတာ နော်၊ ဒါဆို မျက်လုံးက သူ့အလုပ် သူ့လုပ်သလို နားကလည်း သူ့တာဝန်နဲ့ သူပေါ့... အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်”

မိုက တခြား ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ ပါးဖောင်းပြကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ခုနက ငါပြောသွားတဲ့ လူကေးမီးယားနဲ့ သွေးအားနည်းရောဂါ ဆက်စပ်ပုံလေး ရှင်းပါဦး”

“ရှင်”

သွားပြီဆိုတဲ့အသံနဲ့ နို့ရှေ့က ဦးမင်းဥတ္တရဆိုတဲ့ လူကြီးကို
မျက်လုံးအဝိုင်းသား ပြန်ကြည့်နေတော့ သူကလည်း နို့မျက်လုံးထဲ
တံညှိတညှိစိုက်ကြည့်နေတာနှင့် ဆုံသည်။

သူ မေးထားတဲ့ စာတွေကို မသိတာမဟုတ်ပေမယ့် အခုလို
တညှိတညှိကြီး စာမေးခဲရတာရော၊ တစ်တန်းလုံးက ဝိုင်းကြည့်နေတာ
ရောကြောင့် နို့ဦးနှောက်ထဲ ဖတ်ထား၊ မှတ်ထားသမျှက တကျိုက်
ကျိုက်ဆူပြီး အငွေ့ပျံသွားပြီး ဘာဆိုတာမှ စဉ်းစားမရဘဲ အော့ဈေးဖို့
ချင်လာ၏။

“ဟို... သွေးအားနည်းတယ်ဆိုတာက”

“အင်း... ပြောပါဦး”

ဆရာက လက်ဝိုက်ရပ်နှင့် နို့စာသင်ခုံနားမှာ ရပ်၍ သူ့ထံမှ
သင်းပျော့သော ကိုယ်သင်းရနံ့က နီးကပ်စွာ နို့မျက်နှာကို တိုးရာလာ၍
နို့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“ဟို... သဘာဝကြောင့် သွေးအားနည်းတာလား”

“သဘာဝဖြစ်စဉ်ဆိုတာက”

“ဟို... မိန်းကလေးတွေမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ လစဉ်ဓမ္မတာပါ
ဆရာ”

“အင်း... ဆက်ပါဦး”

“ဒါမှမဟုတ် မတည့်တဲ့ ဓာတ်တစ်ခုခုကြောင့်လား၊ မိဘ
နီးကြောင့်”

“ဓာတုလေး”

သူက လက်ကာတား၍ နို့ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

“ငါမေးတာ ဆက်စပ်ပုံ၊ ရောဂါဖြစ်စဉ်ကို စစ်တမ်း ကောက်
နည်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဆက်... စပ်... ပုံ”

သူ့အမေးကို နို့နှုတ်ဖျားက တစ်လုံးချင်း ရွှေ့တက်ကာ စဉ်းစား
နေသော နို့ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံ
ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်လုံး ပိုတွန့်သွားသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်
အိမ်လာပြီဆိုရင် အရေးကြီးဆုံးက ကျွမ်းကျင်သော ဆေးဝါးကုသမှု၊
အိတ်ကွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှု၊ ဘာသာရပ်တိုင်း စိတ်ဝင်စားနေဖို့ သိပ်အရေး
ကြီးသည်။ ကျွမ်းကျင်မှုမရှိဘဲ ဘယ်လိုမှ ဆေးကုသ၍မရ။ ဆေးပညာ
ဆို စိတ်မဝင်စားဘဲ ဆေးကျောင်းရောက်နေသူကို သူ လက်မခံနိုင်။

အခု သင်ကြားသူက ရှေ့မှ အားကြီးမာန်တက်။ သူမက
ဆက်မှာ ထင်ရာလုပ်နေ၏။ တခြားသူတွေပါ အတုခိုးရင် ဆရာတွေ
အစောဆိုပြီး သေသွားနိုင်သည်။ နောက်ထွက်ပေါ်လာမည့် ဆရာဝန်
ဆွေက ပါရာစီတမော့နှင့် ဂျုံ(လ်)မက်တောင် မှားပေးနိုင်ဖွယ်တွေ

ရှိမည်။ ထို့ကြောင့် မှတ်သားလောက်အောင် ပညာပေးချင်သည်။

“မသိရင် စာအုပ်ထဲ ပြန်ရှာဖတ်ထား၊ ဒါပေမဲ့ သင်ကြားရေး အချိန်မှာ ထင်ရာလုပ်နေတဲ့အတွက်...”

“မင်း ဒီနေ့လယ်စာ မစားနဲ့”

“ဟာ... ဒါကတော့”

“မရဘူး၊ ငါ့စာသင်ချိန်မှာ ဆုပေးဒဏ်ပေးစနစ်ပဲ၊ အားထုတ် ကြားတယ်နော်”

ကျန်အတန်းသားတွေဘက် လှည့်မေးတော့...

“ကြားပါတယ်”

ကျောင်းသားတွေအသံက တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာ၍ မှီ မျက်လေး မှဲခနဲဖြစ်သွားကာ နှုတ်ခမ်းပါ စုသွားသည်။

“အိုခေ... အားလုံး အတန်းဆင်းလို့ရပြီ”

“မင်းမပါဘူးနော်၊ မင်း ဒီအခန်းထဲမှာ နေခဲ့၊ ထမင်းစားရုံ ကျော်မှ တံခါးလာဖွင့်ပေးမယ်၊ မင်း ထမင်းဘူး ကိုယ့်ကိုပေး”

ပေးဆိုတော့လည်း လက်ထဲက ထမင်းဘူးကို မပေးချင်ပေးလိုက်ရသည်။ မင်းဥတ္တရက မှီပေးသည့် ထမင်းဘူးကို ယူသွား၍ အသင့်ရှိနေသည့် အခန်းသော့ကို တကယ် ခတ်လိုက်တာနို့ မှီမျက်လုံး မျက်ရည်တွေ အိခနဲ ဝိုင်းလာကာ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်မမြင်နိုင်

ခေါက်တာမင်းဥတ္တရဆိုသည့် လူကြီးကို ကြည့်မရအောင် တစ်ခါတည်း ခုန်းသွား၏။

အခန်း (၈)

“မကျေနပ်ဘူး၊ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

မို့စိတ်ထဲ မခံမရပ်နိုင်သည့်အဆုံး သူမရင်ထဲက မကျေနပ်ခြင်း
တွေကို ခံစားချက်အပြည့် ပေါက်ကွဲစွာ ထိုင်ရာမှ ထအော်ပစ်လိုက်တော့
ထမင်းပွဲပြင်နေရာမှ ကြီးဒေါ်အပျိုကြီး ဒေါ်မေဦးက သူ့တူမ အချော
အလှမျက်နှာကို အံ့သြနားမလည်နိုင်စွာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ မို့ မကျေနပ်
ရအောင် ဘယ်သူက မို့ကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ကြီးကြီး မသိပါဘူး”

“ဟဲ့... မသိလို့ မေးနေတာပေါ့”

ဟင်းပန်းကန်တွေ တစ်ချင်းတစ်ခု လာချသော ဂျိုးဂျိုးကြည့်ပြီး
မို့ နှုတ်ခမ်းစုလိုက်၏။

“ဟိုလူကြီးကို မကျေနပ်လို့”

“ဘယ်က လူကြီးလဲ”

ဒေါ်မေဦးက အလုပ်နဲ့လက် ဇယ်ဆက်အောင် လှုပ်ရှားရင်း
မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပြန်မေးသည်။

“မို့ကို စာသင်တဲ့ ဆရာဆိုတဲ့ လူကြီးကို”

“ဟဲ့... ဒါဆို မို့ဆရာပေါ့”

“အင်း”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မို့ရယ်၊ ကိုယ့်ဆရာကိုများ ညည်းက မကျေ
မနပ်ဖြစ်စရာလား၊ ငရဲကြီးမယ် သိလား”

“အို... သူကမှ မို့ထက် ပိုငရဲကြီးဦးမှာ၊ သူများ ထမင်း
ဆာနေတာကို သိသိနဲ့ မို့ကို စာသင်ခန်းထဲ ထမင်းမစားရဘူးဆိုပြီး
သော့ပိတ်သွားတာ”

“ဘယ်လို၊ ထမင်းဆာနေတာ သိလျက်နဲ့ အခန်းပိတ်ထားတယ်
ဟုတ်လား”

ဒေါ်မေဦးက မို့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆရာကိုချည်း အပြစ်တင်နေလို့ ဖြစ်မလား၊ မို့မှာ အပြစ်ရှိလို့
အပြစ်ပေးတာ နေမှာပေါ့”

“အို... အပြစ်ဘယ်လောက်ပေးပေး ဒီလို အပြစ်ပေးစရာလား”

မို့အသံက မကျေမနပ်။ နှုတ်ခမ်းစုလည်း မပျက်။ ဒေါ်မေဦးက မှီအကြောင်းသိပြီးသားဖြစ်၍ ထမင်းပွဲမှာ မှီနှင့်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်ပြီး မှီမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ကဲ... ဖြစ်ပုံကို ပြောပါဦး”

မှီ သူမဖြစ်ပုံကို ပြောပြသည်။ ဂျီဂျီးက သူမပြောတာ နားထောင်ပြီး ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ညည်းက အဲဒီလို လူနဲ့တွေ့မှ အပိုးကျိုးမှာ”

“ကြီးကြီး”

“ငါ့ကို လာအော်မနေနဲ့ မှီ၊ တူမလေးကောင်းစားဖို့အတွက်ဆိုရင် အဲဒီလူမျိုးတောင် တမင်လိုက်ရှာရဦးမှာ”

“ကြီးကြီးတို့ကတော့ လုပ်ပြီ”

မှီ နှုတ်ခမ်းစုချိတ်နေပေမယ့် ကြီးကြီးက ဂရုမစိုက်။

“ငါ့ တကယ်ပြောတာ မှီ၊ မိန်းကလေးတဲ့၊ နေရာတကာ ဘယ်နေရာမှာများ အချိုးပြေလို့လဲ”

“မိန်းမတို့ရဲ့ အဋ္ဌာရသတွေ ရွတ်ပြမနေနဲ့နော်၊ နားငြီးတယ်”

“ကိုယ်က မိန်းမ၊ မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပီသမှ”

“တော်ပြီလို့ဆိုနေ”

“မတော်ဘူး မှီ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောရမှာပဲ၊ ဖအေက နိုင်ငံ

သွားနေရလို့ အင်တာနေရှင်နယ် အချိုးအချိတ်ဖြစ်နေတာ၊ ပုံတူကူးမထားနဲ့၊ ဒါ မြန်မာနိုင်ငံ၊ မြန်မာမိန်းကလေး၊ အယူအဆပဲ ရှိရမယ်၊ ဘယ်နှယ်တော်... ကြည့်လိုက်တိုင်း နှုတ်ခမ်း ပြောင်သလင်း”

“အဲဒါ စကင်(နံ)ကောင်းကြောင်း ကြော်ငြာထားတာ၊ ဒီလို ကောင်းမွတ်နေတဲ့ အသားအရည်မှာ ဘာမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာမလို သန့်၊ အလှစစ်ဆိုတာ ပြထားတာ”

မှီက ပြောလည်းပြော၊ မှီပါးရိုးနှစ်ဖက်ပေါ် ကျလာသည့် ဆံပင် ညွှတ်တွေကို နားရွက်နောက် သိမ်းညှပ်ပြီး ကြီးကြီးကို သူမမျက်နှာလေး နှုတ်အောင် လည်ပင်းလေးကို ပင့်မော့ပြသည်။ ဒေါ်မေဦးကတော့ မှီကြည့်ပြီး ရင်မောနေ၏။

“ဆံပင်ရှည်ကြီးက မိန်းမပီသကြောင်း ပြပေမဲ့ တယမ်းယမ်း ခေါ်ခါကျတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲကွယ်”

“မိန်းမပီသလို့ ထားချင်တာ မဟုတ်ပေါင်၊ ဖက်ရှင်ကျလို့၊ ညီတော့ ကောက်ကောက် ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ဘာလုပ်လုပ် တစ်ခေတ် နန်းနေလို့”

“မှတ်သားလောက်ပါတယ်အေ”

ဒေါ်မေဦးက ကိုယ့်ရင်ဘတ် ကိုယ်ဖိကာ အလိုမကျခြင်းတွေ

သိုင်းဝိုင်းစုပြုနေသလောက် ခိုတို့က ဟင်းချိုတစ်ခွန်းခပ်သောက်လိုက်
အရွက်သုပ်နဲ့ ထမင်းနဲ့ ရောသွင်းစားလိုက်ဖြင့် ခြံနီရေယှက်ရေ။ ဆုံးခပ်
စိကာစဉ်ကာထားသော စကားတို့မှာ အမြီးအမောက်မတည့် ဘယ်
သွားမှန်းမသိ။

“မလွယ်ပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်ဖို့က မလွယ်
ပါဘူး”

ခေတ်ပေါ် ဟစ်ဟော့(ပ်)သီချင်းသံက မှီဖုန်းမှ ထွက်လာ
မှီ ဖုန်းခလုတ်ကို စပိကာ ပွင့်လိုက်၏။

“ပြော... ဇူဇူ”

ဇူဇူဆိုတာနှင့် ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်းသော အတိုအဟိုက်
ဝတ်ကာ မျက်လုံး၌ အမည်းကြီးတွေ ခြယ်ထားတတ်သော U.F.O
တက်နေသည့် ကောင်မလေးကို ပြေးမြင်ကာ ဒေါ်မေဦးတို့ နှုတ်ခမ်း
အသံကိုတုံ့ချခြင်း ပြုသည်။ မှီကတော့ အဒေါ်အပြုအမူကို မသိသ
အေးတိအေးစက်။

“ပြောမလို့မဟုတ်ဘူး ယောင်းမရဲ့၊ အကူအညီ တောင်းမလို့”

“တွေ့လား။ အခေါ်အဝေါ်တွေကိုက ဘာမှန်းမသိ”

“စာဆိုတောင် ရှိတယ် ကျိုးရဲ့၊ သူငယ်ချင်းကောင်း ယောင်း
တို့ရေဆိုတာ”

လိုရာ ဆွဲခေါ်ပြောတတ်သည့်အထဲ ခိုတို့က ထိပ်ဆုံးက။ ကိုယ့်
အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးမို့ ဒေါ်မေဦးက အသံတိတ် နားထောင်
သည်။ မကြားချင်တာတွေ ကြားနေရပေမဲ့ နားမထောင်ဘဲ
ဆက်သွားရန်တော့ စပ်စုစိတ်က ခွင့်မပြု။

“ပြော... ဘော်ဒါ၊ မှီက ကူညီဖို့ဆို ဝဲ(လ်)ကမ်း”

“အိုခေ... ဒါဆို ဇူ မှီအိမ်ကို လာခဲ့မယ်၊ ဇူတို့ပုန်းဖို့ ခိုဖို့

ဧည့်ရေးအခြေအနေ နည်းနည်းယိုင်နေတယ်ဟာ၊ အဲဒါ”

“မှီ ပေါက်ပြီ”

ဘဏ္ဍာရေးဆိုကတည်းက မှီ ထိုသို့ ထအော်သည်။ အပေါင်း
သင်းတွေက အားလုံး လူချမ်းသာ သားသမီးတွေဆိုပေမဲ့ မုန့်ဖိုး
သက်သာ ရကြသူတွေချည်းဖြစ်ပြီး မှီတစ်ယောက်သာ ပါပါးက
သောရှိ သုံးစေခွင့်ပေးထားတာမို့ ဘယ်သူ ဘာလိုလို၊ မှီက ခိုင်ခံ
တော်ပေးစမြဲ။ ပြန်ရတာလည်းရှိ၊ ဆုံးတာလည်း ရှိပေမယ့် မမူခဲ့သော
သူတို့ ကျိုးက နာမည်ပေးထားသည်။ ဝိသာယာတဲ့။ ပျာယာခတ်
ညီတတ်လွန်း၍ ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို မှီဆီ ငါတို့လာပြီ”

“လာတာက ဟုတ်ပါပြီ ဇူဇူရယ်၊ ပုန်းခိုတာတွေရော၊ မှီတို့
အာရုံနဲ့ ပြောစမ်း ဇူ၊ ဘယ်သူနဲ့အတူတူ ပုန်းပြန်ပြီလဲ”

ထမင်းကို လက်စသတ်ပြီး ရေခွက်မော့ကာ မေးသည်။
ဖက်မှ ဇူဇူအသံပျောက်ကာ ခပ်ခနဲ ကျိတ်ရယ်သံ ကြားရသည်။

“ဇူနဲ့... ကိုမင်းလေ”

“ဟယ်... တကယ်”

ရေသီးမတတ် မေးပြီးမှ စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်နေသော
ဂျီဂျီးကို သတိရကာ စပိကာပိတ်ရန် လက်လှမ်းပေမဲ့ နောက်ကျသွား
သည်။ ဒီဘက်က အခြေအနေကို ဇူဇူက မသိ။

“တကယ်ပေါ့ ဇူ၊ ယောက်ျားခိုးလာပြီ၊ မှီလမ်းထိပ်တောင်
ရောက်နေပြီ၊ ဇူ လာနဲ့...”

“မလာနဲ့...”

အလန်တကြားအော်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်တော့ ရေဖန်ခွက်
လက်နဲ့ တိုက်မိသည်။

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

“ဟဲ့... ဟဲ့၊ ကွဲကုန်တော့မှာပဲ၊ ငါ ပြောမယ်နော် မှီ၊ သူ
ခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့ကိစ္စ ညည်း ကူညီစရာ မလိုဘူး၊ ကြားဖူးပါဘူး၊
ပြောင်းပြန်၊ ယောက်ျားများ ခိုးရတယ်လို့...”

ထင်တဲ့အတိုင်းပင်။ တရစပ်ထွက်လာသည့် ကြီးတော်ကြီး

“...တောက်တောက်အသံကြောင့် မှီ ခေါင်းရွပ်သွား၏။

“ဇူ... မှီ လမ်းထိပ်ထွက်ခဲ့မယ်”

ပြောပြီး မှီ ဖုန်းပိတ်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲက ပြေးထွက်သည်။

“ဟဲ့... ဖြည်းဖြည်း၊ ကြွေပြားတွေက အခုပဲ တိုက်ထားတာ၊

...”

“အမယ်လေး”

“ဟဲ့... ဟဲ့”

“ဝုန်း”

ဂျီဂျီးစကားမဆုံးခင်မှာပဲ ရေခိုစ ကြွေပြားပေါ် လျော့ထွက်ကာ
...နဲ့ လဲသည်။

“ကဲ... တွေ့လား၊ ငါ့စကားတောင် မဆုံးသေးဘူး၊ အခု
...ဟဲ့... အသိန်းတို့ လာကြစမ်း”

ဒေါ်မေဦးက အိမ်ရှိလူကုန် အော်ခေါ်ကာ တူမချောအနား ပြေး
...ကုတ်ဆွဲ ထုရန် ပြင်ပေမယ့် မှီက ကျုံးထရင်း မျက်နှာလေး
...သွား၏။

“အဲဒါ ဂျီဂျီး နမိတ်ဖတ်လို့”

“ညည်းပေါ့ဆတာ မပြောတော့ဘူးလား”

နောက်ထပ် ဘာမှမပြောပေမယ့် ဒေါ်မေဦးကို မျက်နှာစာ

ထိုးကာ စုပုပ်ကောက်ချိတ်လျက် လျှောက်သွားရင်း ကြွေပြား
ဖန်တီးခဲ့၊ ပေါက်သွားသေးသည်။

“ဟဲ့... ညည်းနောက်မှာ ရေကွက်ကြီး”

စေတနာနဲ့ လှမ်းသတိပေးတာတောင် နားမထောင်။

“နေပါစေ၊ ရေကွက်ပဲ သေးကွက်မှ မဟုတ်တာ”

ကြီးတော်ကို ရွဲသွားကာ ကားပေါ်တက် စက်နှိုးမောင်းထွက်
သွားသည်။ ဒီတူမက ဤသို့ဤအကြောင်း ရှိပါသည်လို့ မောင်ဖြူ
ကို ပြောကြည့်။

“မမက အပျိုကြီးဖြစ်နေတော့ ကီးမကိုက်တာတွေ ရှိမှာပေါ့
ကီးကိုက်အောင် ဒေါ်မေဦးကပဲ ယောက်ျားတစ်ယောက် ယူ
ရမည့်ကိန်း ဆိုက်တာမို့ ပြောမနိုင်လည်း နေပါစေ။ ယောက်ျားတွေ
မယူချင်တာနှင့် ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်သည်။

အခန်း (၉)

“ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ စဉ်းစားပြီးမှလုပ် ကြွယ်၊ မင်းတို့ငါတို့
ဆက်က မငယ်တော့ဘူး၊ ဒီအချိန် ဒီအရွယ်မှာ ကိုယ့်ဆန္ဒထက်
ညည်းသားသမီး ဆန္ဒကို ပိုအရေးထားရမယ်ကြွယ်၊ သူတို့က မျိုးဆက်
ဆက်တွေ”

“သစ်တာတွေ ဟောင်းတာတွေ ကြွယ် စိတ်မဝင်စားဘူး
ငါတို့”

ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က ဒီးညှိရောင် ထက်အောက်ဆင်တူကိုမှ အင်္ကျီ
အော်ပြတ်ကို ဟိုက်တာတွေ ပေါ်တာတွေ ဖုံးထားချင်သဖြင့် လည်တိုင်
အနက်ရောင်ပဝါတစ်စ ခည်းထားတာကိုပါ စိတ်လိုက်မာန်ပါ
အကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါ်သမုက်နာက တင်းမာ
နေ၏။

“သဘောမတူလို့ ထင်ရာလုပ်သွားတာကို မျက်နှာလွှဲနေ
ကိုယ့်သားပဲ နှစ်ခုခုရှိမပေါ့ ကိုကို၊ သားကိုတော့ ဒီနဲ့ထဲ အနစ်
နိုင်ဘူး၊ အဲဒါလက် ဆိုးတာက”

စကားကပ်ဝက် ရပ်သွားတာက ဒေါ်ကုဋေကြွယ် အာရုံ
အတိတ်မှာစွဲက ပြန်ခြောက်လှန့်လာ၍ ပြုရော်ရော် နှုတ်ခမ်းပါးတွေ
တွေ့တော့သော အကြည့်တွေနှင့် ယောက္ခမကြီး သူ့ကို နှစ်ကိုယ်ကြာ
ပြောခဲ့သော စကားကို ပြန်ကြားယောင်လာ၏။

“ညည်း... ဝဋ်... လည်... မယ်”

“အို... မဟုတ်ဘူး”

ထိုအသံ ပြန်ကြားတိုင်း လူကို အားပြင်းတဲ့ ကျဉ်စက်နဲ့ တို့
လိုက်သလို ခံစားရသည်။ ဘာကိစ္စ သူဝဋ်လည်ရမှာလဲ။ ဘယ်တော့
ဒါမျိုး မဖြစ်စေရ။ ဒေါ်ရတနာရဲ့ ကျိန်စာဟာ သားတို့အပေါ်ထား
အပ်သော သူမမေတ္တာနှင့် ပျက်ပြယ်သွားစေရမည်။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်
နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းခနဲ စေ့ရင်း မာန်တင်းပစ်လိုက်သည်။

“မင်း... ဥတ္တရ”

“ကျွန်တော် ရှိပါတယ် မေမေ”

ခေါ်သံနှင့်တူးသံ ပြိုင်တူကြားရပြီးနောက် သားက သူ့အရောင်
ရောက်လာသည်။ လိုက်ဖက်ညီသော သားအမိကိုကြည့်ပြီး ဦးသူရိန်

တံခါးဝမှာပဲ ခါးထောက်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။ အနီရဲရဲ ရှပ်ကော်လံပေါ်
ရောင်လည်ဝိုင်း ဆွယ်တာလက်ရှည်၊ ဘောင်းဘီကလည်း အဖြူ
ခွတ်အကျပ်ကို ထိပ်ဦးကျောဖိနပ်က အဖြူနှင့် မျက်မှန်ကျတော့
ညီရောင်ပို့ အပြင်သွားရန် ဝတ်စုံပြည့်။ မင်းဥတ္တရက မအေနှင့်
အေးခဲတာ မှန်ပေမဲ့ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ရဲ့ မျက်သွားအပင့်၊ မျက်ဝန်း
အနုမှာတင် အနာဂတ်ကို ကြိုတင်မှန်းသမ္မက ဦးသူရိန်ထက်
ပေါင်းများစွာ သာ၏။

“မေမေ့ကို ကားလိုက်မောင်းပို့”

ဟုတ်ကဲ့ဟု ခေါင်းညိတ်ကာ အရာတိုင်း မေမေ သဘောကျ။

ထိုမှာလည်း ထင်ရာလုပ်သွားသည့် မင်းမာနကို အပြစ်မြင်မိသည်။
ခေါ်တိုင်း ဆိုင်ပိတ်ချိန်ကျော်သည်အထိ မင်းမာန အိမ်ပြန်မလာသော
ဖြစ်ဟာ သူတို့ ကြွယ်ဝေဟာကြီး ငရဲခန်းတစ်ခုနယ်။ ရဲစခန်းတွေ
ဆက်။ အရေးပေါ်ဌာနတွေ စုံစမ်းရန် မေမေမှာ တစ်ညတည်းကို
ညှပ်လေး ရောင်ကျသွားသည်။ နောက်ဆုံး သတင်းတစ်ခု ရသည်။

“မင်းမာန မိန်းမမိုးသွားပြီ”

ဒေါ်ကုဋေကြွယ် အရပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်သွားသည်။

“မေမေသားကြီးက အဲဒီလောက်အထိ မမိုက်ဘူး မင်းဥတ္တရ၊
မေ သိတယ်၊ ဒါ အဲဒီကောင်မလေး မြူဆွယ်လို့ ပါသွားတာ”

ကုရှင်ကို ခပ်လျော့လျော့ခိုဝိုင်းပြီး ပြောပေမဲ့ မေမေမျက်ဝန်းတွေက ဒေါသကြောင့် အရောင်တောက်ဆဲ။

“အခု သွားနေတာ အဲဒီကောင်မလေးအိမ်လား မေမေ”

“မဟုတ်ဘူး သား၊ ကောင်မလေးအိမ်က မနက်အစောကြီးကတည်းက မေမေ သွားကြည့်ပြီးပြီ”

“ကျွန်တော် မသိလိုက်ပါလား”

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်နှင့် မင်းဥတ္တရ အကြည့်ခိုဆုံသွားသည်။ ဒီသားငယ်လေးက သူမအလိုကျဆိုတာထက် ပိုသည့် သူမကိုယ်ပွား။ သူမနှင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ တစ်ထပ်တည်းတူသူမအောက် ဒီဟာဆို ဟိုဟာလို့ ဘယ်တော့မှ လက်ညှိုးကျော်မထိုးရဲတာ ငယ်ကတည်းက။

“သား ညက အိပ်ရာဝင် နောက်ကျလို့ မေမေ တမင်မနှိုးတာ ဒါရင်ဘာနဲ့ပဲ သွားလိုက်တယ်၊ အလကားပါ သားရယ်၊ မိဘတွေ မရှိကြတော့တဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်၊ ကွန်ဒိုခန်းတစ်ခန်းမှာ အိမ်အထူမိန်းမကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ လွတ်လပ်မှုထဲ မှန်းမကြည့်ရဲအောင်ပဲ၊ တစ်အိမ်လုံး ချုပ်ပေပွနေလိုက်တာ၊ အိမ်အထူရှိတယ်သာ ပြေတယ်၊ ဟွန်း... ကြွက်သိုက်ကတောင် မျက်စိ လည်သွားလောက်တယ်”

သဘောမကျစွာ ပြောနေရင်းနဲ့ ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်လာသည့် မေမေကို ကြည့်ပြီး မင်းဥတ္တရ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ကြားမှ ဟက်ခနဲ ရယ်မိသည်။ သိတာပေါ့။ ကိုယ့်အမေ ဘယ်လောက် အလှကြိုက်တယ်၊ အသန့်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ အိမ်မှာရှိတဲ့ အိမ်အကူလေးယောက်ကို လမ်းနှေးနှေး လျှောက်ချိန်မရအောင် မေမေတ ဓာရပ် အမိန့်ပေးတတ်သည်။

“လူဆိုတာ ကိုယ်က လုပ်တတ်မှု ခိုင်းတတ်တာ မင်းညီရဲ့၊ လုပ်တတ်တဲ့သူနား ခြွေရံသင်းပင်းတစ်ထောင်လောက် ပစ်ချထားကြည့်၊ ဘယ်က စခိုင်းလို့ ခိုင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေမှာ”

မေမေက ကြုံရင်ကြုံသလို ဩဝါဒ ခြွေတတ်သည်။ ဖေဖေတော့ မေမေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။

“ခိုင်းတာလည်း ခိုင်းပေါ့၊ နား နားပြီးခိုင်း၊ မင်းတောင် လက်ညှိုးညွှန်ရုံ၊ အမိန့်ပေးရုံတင် ရေခဏခဏ ငတ်သေးတာပဲ၊ သူတို့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့၊ ကိုယ်ချင်းစာ”

“မစာနိုင်ပါဘူး၊ ဒီလက်ညှိုးတစ်ချောင်း လျှာဖျားတစ်ခတ်နဲ့တင် ကုဋေကြွယ်တို့က ကမ္ဘာပတ်နိုင်တယ် ကိုကို၊ မစွမ်းရင် ခိုင်းသမျှ လုပ်ရမှာပဲလို့ ဖြေသိမ့်ပေါ့၊ ဒါ သူတို့အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးလို့”

မေမေက ခတ်ပြတ်ပြတ်ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း လုပ်ရတာမို့ မေမေက မင်းဥတ္တရဘဝအတွက် သူရဲကောင်း။

“ဝေါ... ဝရော”

“ဟဲ့... ဟဲ့... သား”

ဘေးကနေ ဖြတ်ကျော်သွားတဲ့ ကားအရှိန် ပြင်းလွန်းတာနဲ့ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က လန့်သွားသည်။

“ကားမောင်းတာက ကြမ်းလိုက်တာ သားရယ်”

ရင်ဘတ်ဖိပြီးပြောတဲ့ မေမေကြောင့် ရှေ့ကားဆီ မင်းဥတ္တရ ကြည့်မိသည်။ အဖြူအနီစပ်ထားတဲ့ ဂျစ်ပုက ကျော်တက်တုန်းကတော့ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့်ဖြတ်ကာ သူ့ကား ရှေ့ရောက်ရော မောင်းနေတာ လိပ်လို့။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း။ ခပ်နှေးနှေးဖြစ်သွား၍ မင်းဥတ္တရ မျက်နှုံးတွန့် သွား၏။

“ဟ... ဒါ ဘာအထာလဲ”

မင်းဥတ္တရကားရှေ့မှာ ကွယ်မောင်းနေ၍ ကျော်တက်ရန် ဘေးသို့ ဝန်းတက်တော့လည်း ရှေ့ကားက လိုက်ကွယ်သည်။ လမ်းတောင် တော့ ဖယ်မပေး၍ ဒေါသထွက်ကာ စတီယာရင်ကို လက်ဝါးနဲ့ ပုတ်ပစ်သည်။

“နေဦး သား၊ ကားထဲကို သေချာကြည့်စမ်း၊ ဒါ တမင်လုပ် နေတာနဲ့ တူတယ်၊ ကားထဲမှာ ကောင်မလေးတွေ မောင်းတာ မင်းဥတ္တရရဲ့”

ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ လှုပ်ရှားလာတာ မဟုတ်

ဒေါသထွက်လွန်း၍ လှုပ်ရှားလာရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ရအောင် ကျော်မယ် မေမေ”

ဒေါသကြောင့် ဖြူဝင်းသည့် မင်းဥတ္တရအသားက နီမြန်းမြန်း ဖြစ်လာ၏။ ဘယ်ကို ခေါင်းထိုးအယောင်ပြပြီးမှ ညာဘက်မှ ဝိုက်တက် သည်။ ဝေါခနဲအသံပေး၍ သူ့ကားနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ရင်း တစ်ဖက် တာဆီ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ပစ်လိုက်သည်နှင့်...

“ဟင်”

သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သော မျက်နှာလှလှလေးကြောင့် သူ ခြေသွားသည်။

မှီပါလား။

အလယ်ခွဲဆံပင်ကြားက လေးထောင့်ကျချင်သော မျက်နှာကျနှင့် အကြည့်ထဲမှာ တမင်ကြံစည်ခြင်းတွေက အရှိပ်ဖမ်းစရာမလိုအောင် ဆောင်စဉ်တွေ ထွက်နေတာ ပြေးရိုက်စရာကောင်းအောင် လှနေ၏။ မျက်ဝန်းနှစ်စုံအဆုံမှာ သူမက မင်းဥတ္တရကို မျက်နှာစောင်းထိုးလိုက် သေးသည်။

“ဟွန်း”

ပြီးမှ သူမကားကို တမင်နောက်ချန်နေခဲ့တာမို့ မင်းဥတ္တရ

၇၆

CYGUNUS ကြီးက ခေါ်ခနဲ ရှေ့သို့ ပြေးထွက်အသွားမှာ ဆူဆူညံညံ ဖွင့်ထားသော သီချင်းသံက နောက်ပါးမှာ ရိပ်ခနဲ ကျန်ခဲ့သည်။ မင်းဥတ္တရက နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ သူမကားကို လှမ်းကြည့်တာပေမဲ့ မေမေနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည်။

“သူတို့နဲ့ သိလိုလား သား”

မေးလာတော့ မလိမ့်ညာတတ်သည့် သူ့အစဉ်အလာအတိုင်း ခေါင်းညှိတ်ဝန်ခံလိုက်၏။

“ဟိုတစ်ခါ မေမေနဲ့ ဖုန်းပြောဖူးကယ်၊ မှားပြောတဲ့ တစ်ယောက် မေမေ”

သား၏ အဖြေစကားအဆုံးမှာ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်မျက်နှာက ပြတ် ထွက်မတတ် တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မှတ်မိတာပေါ့။ လူကြီးမှန်း မသိ၊ လူငယ်မှန်းမသိ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ကို သူငယ်ချင်းပြော ပြောသွား သည့် ကလေးမကို ဒေါ်ကုဋေကြွယ် မမေ့။

“ရိုင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကွယ်၊ အဲဒါ ဟောက်(စ်)ဆင်းနေတဲ့ သူလား၊ အံ့ပါရဲ့ သားရယ်၊ စကားလုံးတိုင်းက ကလေးလိုလို ခွေး လိုလိုနဲ့”

သားကို ပြောဖူးသည်။ ဟိုတုန်းက အသံကို ကြားရခြင်းဖြစ်ပြီး ရုပ်ကို အခုမှ မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ရုပ်ကလေးကတော့ အံ့သြစရာကောင်းအောင်၊ မှန်နေအောင် ခြေလှမ်းနေပေမယ့် စကားပြောရိုင်းတာကို မုန်းတာနှင့် ထိုအလှကို အသိအမှတ်ပြုသောစိတ်ပါ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ထံမှာ ပျောက်သွားသည်။

“ဗရုတ်သုတ်ခတွေ့ပါ သားရယ်၊ ကားတစ်စီးလုံး မိန်းကလေး တွေချည်းပဲ၊ ဝုန်းဒိုင်းကြံနေတာကိုက မုန်းစရာ၊ နောက်ဘယ်တော့မှ သူတို့လို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မပတ်သက်နဲ့၊ အကြည့်ချင်း မဆုံစေနဲ့၊ အို... ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ဝေးဝေးရှောင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

မေမေခံစားချက်ကို နားလည်သည့် မင်းဥတ္တရက မေမေကို လေးလေးနက်နက် ခေါင်းညှိတ်ရင်း ကတိပေးမိသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အဲဒီ မိန်းကလေးကို ကြည့်မရပါဘူး... စိတ်ချ”

အပိုင်း (၁၀)

“ဘယ်လိုလဲ၊ မှီ တော်တယ် မဟုတ်လား”

“သွားပါ၊ ဘာတော်တာလဲ”

“အေးလေ”

ဖူးစုံက မှီကို မခိုးကျူးသလို ယွန်းကလည်း မှီကို မကြည်သဘောကြည့်ပြီး ဖူးစုံစကားကို ထောက်ခံပြီး မှီကားမှ ဆင်းသွား၏။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ အဲဒါ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မှီ ကားပိတ်မောင်းခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ သိလား”

“သိသားပဲ”

စတီယာရင်ပေါ် လက်ဆန့်တင်ကာ ကူရှင်မှာ ကျောက်ပြောလိုက်သည့် မှီပုံစံက မထီလေးစားနှင့်။ ယွန်းယွန်းက ကားခေါင်းပတ်လျှောက်ကာ မှီရှိရာဘက် လာရပ်သည်။

မိုးမိုးတစ်ယောက်

“အေအက်(စ်)က ငါ့တို့ဆရာနော် မှီ၊ ဆရာကို စော်ကားရင်”

“တော်စမ်းပါ၊ ဘာဆရာလဲ၊ ထမင်းလေး တစ်ခါစားမိတာပဲ”

“အေးလေ အရှက်ခွဲတာ ဆရာလား၊ အားလုံးရှေ့မှာ အစာငတ်ထားရုံအတွက် အခန်းတံခါးကိုပါ သေချာခတ်သွားလိုက်သေးတယ်”

ပြောတိုင်း မှီ မကျေနပ်။ ဒီနေ့ အိမ်မှာ စာစုကျက်မည့် အစီအစဉ် ခြွင်းထားပြီးကာမှ ဇူဇူတို့ညားခါစအတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ခြမ်းအေးရ၍ နေ့ဝက်လောက် အချိန်ပုပ်သွား၏။ အိမ်သို့ ဖြတ်လမ်းကနေ ဆင်းလာ၍ ဒီအချိန် ပြန်ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“တော်ပြီဟာ၊ မှီ ခိုက်ဆာတယ်၊ ဂျီဂျီး ဘာလုပ်ထားလဲ သိဘူး”

“အမယ်လေး၊ အာပူလျှာပူ အဆင်သင့်ပါပဲနော်၊ ကားသံ ကြားအတည်းက ရောက်လာပြီဆိုတာ သိတယ်၊ ပြင်ဆင်တာတွေ လက်စလေ့ရှိရသေးလို့ ထွက်မလာတာ၊ ကဲ... လာကြ”

ဂျီဂျီးက ရေစိုလက်ကို အဝတ်ခြောက်နှင့် ပွတ်တိုက်ရင်း အိမ်တံခါးဝမှာ လာကြိုသည်။

“ဝါးမယ်၊ စားမယ်”

“ဂျီဂျီးလက်ရာကို ဖူးစုံတို့ ကြိုက်ပြီးသား”

ကြီးကြီးလက်ရာ အာပူလျှာပူဆိုတာနှင့် တစ်ယောက်တစ်မျိုး

မိုးမိုးတစ်ယောက်

အော်ပြီး အနားက ထွက်သွားသည့်နှစ်ယောက်က ဆရာအကြောင်း
ပြောရန် သတိမရဘဲ ဖြစ်သွား၍ မှီ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော်
မှီအပျော်က သိပ်မကြာလိုက်။ ညက်ညောတဲ့ ကားစက်သံနှင့်အတူ
ဂျီဂျီးက မှီနောက်ရှိ ခြံဝသို့ လည်ပင်းရှည်ကာ ကြည့်သည်။

“နေကြဦးဟဲ့၊ ဧည့်သည်တွေလား မသိဘူး”

ဂျီဂျီးကြည့်ရာသို့ မှီက လည်ပင်းလိမ်ပြီး ငဲ့အကြည့် နို့နှစ်ရောင်
CYGNUS ကြီးက မှီကားနောက်မှာ ကပ်ကပ်လေး ရပ်သွားကာ
တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ကားတံခါးက ပြိုင်တူပွင့်လာပြီးနောက် ကားပေါ်
က ဆင်းလာသူတွေကြောင့် မှီမျက်လုံးလေး ဝိုင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဆရာ”

ဖူးစုံနှင့် ယွန်းယွန်းထံမှ ခေါ်သံဖြိုင်တူကြားရပေမယ့် မှီထံမှ
ဘာသံမှ မထွက်။ ဆရာနှင့်အတူပါလာသည့် အမျိုးသမီးကြီးက မှီထံ
ရွံ့သလိုရှာသလို အကြည့်မျိုးနဲ့ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲ၊ ဒေါက်ဖီနပ်သံ
တခွပ်ခွပ်နှင့် သူ့သားနားမှာ ဝင်ရပ်လိုက်တာ မျက်စိတဆုံး ကြည့်နေ
မိ၏။

“ဪ... ဒါ သမီးတို့ ဆရာလား”

“ဟုတ်တယ် ဂျီဂျီး”

ထိုစကားကို မှီ ဖြေခြင်း မဟုတ်ပါ။

ဂျီဂျီးနှင့် ဖူးစုံတို့က အမေးအဖြေ တည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အိမ်အလည်လာကြတာနဲ့ တူရဲ့... ကြွပါရှင်၊ ဟဲ့... မှီ၊
ညီဆရာဆို... ခေါ်လေ၊ ဒီက ညီမလည်း ကြွပါ”

အခုထိ ကားနားမှာ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည့် မှီကို ကြီးတော်က
အော်ဟစ်သည်။

“ဒါ... ကျွန်တော့်အမေပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်မတို့ အလည်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်...”

ဒေါ်မေဦးမှာ ပျူငှာအပြီးတွေ ပျောက်ကာ တအံ့တဩ အမူ
အရာနှင့် ဆရာသားအမိကို တစ်လှည့်၊ တူမချော မျက်နှာတစ်လှည့်
ကြည့်ရင်း ထိတ်လန့်သော အမူအယာ ပြောင်းသွားကာ သူတို့မ
တို့တစ်စုခု လုပ်ခဲ့၍ လာတိုင်သလားဟု မတွေးတတ် တွေးတတ်နှင့်
နေ၏။

“ဟို... မှီတို့ ကားကျော်တက်မိတဲ့ ကိစ္စလားဟင်”

မှီက ပူပူနွေးနွေး အပြစ်ကို ထုတ်မေးရင်း မရဲတရဲ ရှေ့တိုး
လာသည်။ ဆရာဆိုသူအား ကြောက်တာမှန်ပေမဲ့ ဘေးနား၌ ရပ်နေ
ထိုင်အမျိုးသမီးကြီးကို လန့်တာက ပိုမည်။ အမျိုးသမီးကြီးက

မှီထဲ ဈေးရုံရဲ့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ညည်းက”

“မှီပါ”

“ဒီအိမ်ရှင်လား”

“ဟုတ်၊ ဒါ မှီအိမ်ပါ”

အပြာရောင်ပေါ် ကပ်ပန်းအဝါရောင်တွေက ပန်းတစ်ဖက်တစ်စောင်းစင်းချသွားတာ ဂါဝန်တစ်ထည်လုံးကို ကန့်လန့်ဖြတ်ထားသလို ခူးဖုံးရုံ ဂါဝန်တိုနဲ့အောက်မှ စည်းထားတဲ့ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ဝါးလက်မလောက် ရှိမည်လား မသိ။ နဂိုကတည်းက ရှည်ပုံရသော အရပ်က ထိုဖိနပ်ကြောင့် မိုးထိုးတော့မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က မှီကို ခေါင်းမှ ခြေဆုံးအထိ မုန်းတီးစွာ ကြည့်သည်။

“ဒါဖြင့် မင်းမာနဆိုတဲ့ ငါ့သားကို ခေါ်ပေး”

“ရှင်...”

ယွန်းယွန်းတို့ထဲမှ ရှင်အသံက အကျယ်ကြီး။ အခုလေးတစ်မင်းမာနနှင့် ဇူဇူတို့ရဲ့ နှစ်ကိုယ်တူ ကမ္ဘာက ပြန်ခဲ့ကြတာဆိုတာ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းကြည့်သွားသည်။

“ငါ့လူရဲ့ မယ်တော်ကြီးတော့ သွေးတက်နေလောက်ပြီ သိလား သားနှစ်ယောက်မွေးပေမဲ့ သူ ထိန်းချုပ်ထားတာက သမီးမိန်းကလေး

သက် ဆိုးသေး။ ချွေးမဖြစ်လာမဲ့ သူတွေကလည်း သူ့စံနှုန်းနဲ့ ခြိတ်မှတ်၊ အဟွန်း... သွေးတက်ရုံမကဘူး ဦးနှောက်ကြောပါ ပြီး ရှေ့သွားလည်း အေးတာပဲ”

“မေတ္တာတွေ စူးနေပါဦးမယ်ဟယ်၊ စိတ်လျော့”

အခုမှပဲ မှီတို့ကတွေ ဇူကို ဝိုင်းနောက်ခဲ့ကြသေးသည်။

“တကယ်ပြောတာပါ၊ သားတွေတောင် မှည့်ထည့်တဲ့ နာမည် ပြုပါလား... မင်းမာန၊ မင်းဥတ္တရတဲ့”

မှီအတွေးထဲ မှတ်ဉာဏ်တွေ ရုပ်တိုက်ပြေးသွားတာနှင့် မင်းဥတ္တရတို့မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါဆို မှီတို့ရှေ့မှာ ရပ်နေသော မင်းမာန ညီပေါ့။ မှီမျက်ဝန်းအကြည့်တွေက သူ့ထံ စူးခနဲ ကပ်သွားသည်။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် မင်းသားရုံးအောင် စမတ်သော ချောမွေ့ခြင်းတွေ ထင်းနေသည့် မင်းဥတ္တရဆိုသူက မျက်မှန်ကို ခြစ်ပြီး မှီမျက်နှာကို သဘောမကျစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး စကားသံကို ခြိတ်နှင့် တင်းမာစွာ ပြောသည်။

“မင်းမာနကို ငါတို့ တွေ့ချင်တယ်”

“ဒီမှာကွဲ့”

ကိုယ့်တူမက ဒီနှစ်ယောက်ကြား မျက်လုံးပြူးပြီး ဟိုကြည့် ကြည့်နှင့် မျက်နှာငယ်နေတာ တွေ့တော့ ဒေါ်မေဦးက ငြိမ်မနေနိုင်၊

“မောင်ရင်တို့ ပြောတဲ့ မင်းမာနဆိုတာ အန်တီတို့ သိလား၊ မသိဘူး၊ ဒီအိမ်မှာလည်း မရှိဘူး”

“စကားကို ဘူးကွယ်ငြင်းရုံနဲ့ ဒီကိစ္စက ပြီးပျောက်သွားမဟုတ်ဘူး အစ်မကြီးရဲ့၊ မှီကိုယ်တိုင် ဒီအိမ်ထဲ ခေါ်သွားခဲ့ရ ကျွန်မ သတင်းအတိအကျ ရပြီးသား”

“အို... ဘယ်နှယ်၊ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ကျွန်မတူမ အိမ်ထဲခေါ်သွင်းလောက်တဲ့အထိ ဒီအိမ်မှာ အုပ်စုမလစ်ဟင်းဘူးရှင်”

တစ်ဖက်စကားကြောင့် ဒေါ်မေဦး ဒေါသဖြစ်သွားကာ ဒေါသရန်တွေ့သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း အရပ်ပုပုမှာ ဆွဲကြိုးချက်ထောက်တယ်လမ်းယမ်းနဲ့ ရန်ထောင်နေသော ကြီးတော်ကို စိတ်ပျက်အကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မ စကားမဆုံးသေးဘူး၊ ပြောချင်တာက ကျွန်မမင်းမာနနဲ့ ကျွန်မ သဘောမတူတဲ့ ကောင်မလေးတို့ ခိုးရာလိုက်ပြေးနောက်ဆုံး ဒီအိမ်ထဲ ဝင်သွားတယ်ဆိုလို့ လာရှာတာ”

“ဒီအိမ်ထဲမှာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား၊ မယုံရင် ရှင်သမီးကို မေးကြည့်”

“တူမရှင်၊ ကျွန်မက အပျိုကြီး”

“ဦးဦးရဲ့ မျက်ထောင့်နီကြီးက မှီထံ စိုက်ရောက်လာပုံက ဒေါသဖြစ်သည်။

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အခုကိစ္စ ညည်းဘယ်လို ရှင်းမှာလဲ မှီ”

“ကဲ... ပြော၊ ဒီမှာ မရှိရင် ရှိတဲ့နေရာကို မင်းသိရမယ်”

“မှီ မသိဘူး”

“မင်း မသိလို့ မရဘူး မှီ၊ ငါ မေးတာကို မင်းပြော”

“ဟို... အဲဒါက”

မင်းဥတ္တရ လေသံက မာသလို မျက်နှာကလည်း ထန်သည်။

ဥတ္တရအကြည့်ကြောင့် မှီ ဆက်လည်း မလိမ်ဝံ့တော့။ မင်းဥတ္တရရဲ့ ဆိုသူ၏ အကြည့်အောက်မှာ မှီ အမှန်အတိုင်းဖြေဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။

“အန်တီတို့က တွေ့ရင် ခွဲပစ်မှာလား”

“ခွဲမှာ”

ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ထံမှ အဖြေမဟုတ်ဘဲ နောက်နား၌ ရပ်နေသော ဥတ္တရထံမှ အဖြေဖြစ်သည်။

“ငါ့အစ်ကိုကို တွေ့ကရာ မိန်းမနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူး၊ ညားကြလေလည်းဆိုပြီး မထူးဇာတ်ခင်းမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မကြိုက်တာကို ချစ်တည်းက ချန်ပစ်ရမှာပဲ၊ ဒီတော့ မင်းသိသမျှ မပြောချင်လည်း”

ငါတို့က မြေလှန်ရှာမှာပဲ။ တွေ့တဲ့နေ့ ဖြစ်ချင်တာကို အကောင်အထည် ဖော်မှာ။ အချိန်ကြာလေ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှာ ဘယ်သူ့လဲဆိုတာ မင်းတွေ တတ်မှာပေါ့”

ကြည့်စမ်း... ပြောပုံက ပစ်စလတ်ခတ်။ မှီက သူ့ကို စုစု ရဲရဲ ပြန်အကြည့်မှာ ဒေါသကြောင့် မျက်ဝန်းနှစ်စုံ နေနှစ်စင်းအပြို မွန်းဘည့်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိလိုက်တာ။ ဒီမှာ... သူများချစ်ခြင်း ခွဲရင် ငရဲဘယ်လောက်ကြီးလည်း ရှင်သီလား၊ ဟွန်း... ရှင် ငရဲကြီးစေချင်လို့ကို လိပ်စာပြောပြမယ်၊ တွေ့တာ မတွေ့တာ ရှင် အပိုင်းပဲ”

မှီက ခုဇူတို့ရှိသော လိပ်စာကို ပြောပြလိုက်တော့ သား နှစ်ယောက်စလုံး ကားပေါ်တက်ပြီး နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထုတ် သွားသည်။

“ညည်း ဘာတွေ ဇာတ်လမ်းရှုပ်ထားလဲ မှီ၊ ဟိုမှာတွေ သူ့သားကို မှားစွဲကံဆွဲခေါ်မယ့်ပုံနဲ့၊ တွေ့လား”

“တွေ့ရောအကြောင်း မရှိပါဘူး”

“ဟဲ့... အဲဒီစကားက ဘာလဲ”

“တမင် ပညာပေးလိုက်တာလေ၊ သူတို့ကို မှီပြောလိုက်တာ”

လိပ်စာ အမှားကြီး”

“ဟယ်... တကယ်”

မှီကို မျက်မှန်အပေါ်က ကျော်ကြည့်နေသည့် ကြီးကြီးကို မှီက အောင်နိုင်သူအပြိုးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဒေါသထွက်နေမည့် သားအမိနှစ်ယောက်ကို စိတ်ကူးနှင့် ပြေးမြင်ရင်း ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါ တွန့်လိုက်သည်။

...နီးထဲ၌ စာသင်နေသော မင်းဥတ္တရထံ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လျက်။

...ပြဿနာကို ရှင်းရန်အတွက် သူမတို့သုံးယောက်စလုံး ဂျူတီကို

...လူနှင့်လွဲကာ ဝါ(ဒ်)ထဲမှ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဇူဇူအတွက် မကူညီ

...တာ မဟုတ်ပေမဲ့ သူမတို့ ရင်ဆိုင်ရမဲ့လူက ကိုယ့်ဆရာဖြစ်နေတာမို့

...တာလည်း ပါသည်။ မှီတို့ကတော့ လုပ်ချင်တာရှိရင် အမြဲကမ်း

...ဆင်ကန်းတောတိုး လုပ်တတ်သူ။

အခန်း (၁၁)

“ထားလိုက်ပါတော့ မှီရာ၊ မှီ၊ ဂျီဂျီးသိရင် အဆွေရည်းစား

ပြီးတော့ မင်းဥတ္တရဆိုတာ ငါတို့ဆရာဟ”

“အေးလေး၊ သူ့အစ်ကိုကို ပြန်သိမ်းမယ်ဆိုပြီး အစကတည်းက

ကြေညာထားတာ”

“ဒါဖြင့် ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဇူဇူကို မကူညီဘူးပေါ့၊ အဲ

လိုလား”

မို့လှုပ်ရှားမှုတိုင်း လိုက်ကြည့်နေပေမယ့် သေချာတာ ဘာတစ်ခု

မတွေ့ရ။ နေရာက အလှမ်းဝေးနေ၍ သူမနှုတ်ခမ်း လှုပ်သွား၍သာ

စကားပြောတာမှန်း သိရသည်။ လူက ရပ်မြဲအတိုင်း ရပ်နေတာ

ခပ်တောင့်တောင့်။ လက်တင်းတင်းပိုက်ပြီး မျက်ဝန်းတွေက ရှေ့

“ငါတို့က မကူဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့...”

“မပြတ်သားရင် နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘေးဖယ်နေလို့

တယ်နော်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း လုပ်သွားမယ်”

မှီ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။ လိပ်စာပေးတာက

အမှားကြီးပေမဲ့ မင်းဥတ္တရတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက လက်တံရှည်ဟန်

တူသည်။ ဇူဇူတို့ ပုန်းနေသော လိပ်စာကို ဘယ်ကဘယ်လို ရလည်း

မသိ။ တွေ့အောင်ရှာ၍ ရအောင်ဆွဲခေါ်တော့ မျက်ရည်လည်၍

ဖြစ်ခဲ့သူက ဇူဇူ။

“မချစ်လို့ မကြင်နာလို့ ဖန်သွားတယ်ဆို ငါ ဖြေသာပါသေးတယ်

မှီရယ်၊ အခု ကိုမင်းက ငါ့ကို ချစ်ရဲ့သားနဲ့”

“လွမ်းဖို့စာတွေ စီမနေစမ်းပါနဲ့၊ နင့်ကို ချစ်တဲ့လူက မိတ္တူ

ဆွဲခေါ်သွားတိုင်း ပါသွားရအောင် ကလေးလား”

ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ငိုနေတာကို မကြည့်ရက်တာလည်း ပါသတဲ့။ လွမ်းတဲ့သူရဲ၊ နာစရာပြောပေးမှ ခံစားရသက်သာမှာမို့ မှီက ဘယ်လို မကောင်းပြောပြော ဇူဇူတို့က မင်းမာနအပေါ် မပြယ်သော မေတ္တာနဲ့ ဖြစ်သည်။

“ကိုမင်းက မချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အမေအပေါ် ကြောက်စိတ်က ခေါက်ရိုးကျိုးနေပြီ မှီရဲ့၊ မအေရဲ့ စကားတစ်ခွန်းဆို မပယ်ရဘဲ ဝံ့တာ ထုံးစံလို ဖြစ်နေပြီ”

“အေးလေ၊ အဲဒါ နင့်အပေါ်ထားတဲ့ အချစ်အင်အား မကြီးသေးလို့ပေါ့၊ ဒီလောက် သိချင်းတွေ၊ ကဗျာတွေမှာ တွေ့နေ၊ အချစ်တာမဆို ကျော်လွှားနိုင်တယ်ဆို”

ဘယ်လိုပဲ သွေးထိုးပေမဲ့ ဇူဇူကတော့ မျက်ရည်တွေကြွေးကြိုးစားပြီးသည်။

“ငါနဲ့ ကိုမင်းကြားက နောင်ကြိုးလေးအကြောင်း သိသွားရင် အခြေအနေ တစ်မျိုးပြောင်းသွားနိုင်တယ်ဟာ”

ဒီတော့မှ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ဇူဇူကိုကြည့်ပြီး ဆရာဝန်ဝီသုဇာ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး သဘောပေါက်သွားသည်နှင့် ဇူဇူမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဇူ... နင့်မှာ ကိုမင်းမာနရဲ့...”

မို့မေးခွန်းမဆုံးခင် ဇူဇူက ခေါင်းညိတ်ပြကာ မှီလက်ကို အားကိုးကြိုး ဆုပ်ကိုင်သည်။

“နင်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ငါပြောပြတာ မှီ၊ မိဘမဲ့တဲ့ ငါက အထိန်းအကွပ်မဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့သူတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုမင်းအပေါ် ချစ်လွန်းလို့၊ မစွန့်လွှတ်ချင်လို့ လိုက်သွားခဲ့တာပါ”

မမြင်ပေမဲ့ တင်းကျပ်စွာ ချည်နှောင်တတ်သော ထိုနောင်ကြိုး တစ်စကြောင့်ပဲ ဇူဇူက အကူအညီ တောင်းခဲ့သည်။ မင်းမာန သူမထံ ပြန်လာရန်အတွက် နည်းလမ်းရှာကြသည်။

“ဟဲ့... အတန်းပြီးသွားပြီ မှီ”

ဖူးစုံက မှီကို သတိပေးမှ မျောချင်တိုင်း မျောနေသည့် မှီစိတ်ကို စုစည်း၍ လှမ်းအကြည့် မင်းဥတ္တရ အတန်းထဲမှ ထွက်သွားကာ ကားပါကင်ရှိရာ လျှောက်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ငါ လိုက်သွားဦးမယ်”

ခပ်ကျပ်ကျပ်ဖြစ်နေသော စကားထာဘီကို မကာ မှီက မြေလမ်း တစ်လျှောက် အပြေးလိုက်သွားသည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ... ဆရာဦးမင်းဥတ္တရ”

ဒေါက်ဖီနပ်သံ တဖျတ်ဖျတ်က သူနှင့် ပိုနီးကပ်လာကာ နာမည်

ဆုတောင်းလို့

၉၂

အခေါ်ခံလိုက်ရမှ မင်းဥတ္တရ လှည့်ကြည့်သည်။ တွေ့ပါပြီ။ ရွှေဝါရောင် ရင်ဖုံးနှင့် ထဘီက ထက်အောက်ဆင်တူကို အလယ်ခွဲဆံပင်ဘေးဘက် တွေမှာ အဝါရောင် ကလစ်တွေ တန်းစီပြီး တပ်ထားတာက တစ်ကိုယ်လုံး ဝါဝါဝင်းဝင်း။ မင်းဥတ္တရက မလိုလားခြင်းကို သိသာစေရန် မျက်မှောင် ကျုံ့ကြည့်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ရှင်အစ်ကိုကို ပြန်သိမ်းသွားတဲ့ကိစ္စ”

အမောတကောအသံနှင့် ပြန်ဖြေသံက တိုးတိုးသက်သာ မဟုတ်၍ မင်းဥတ္တရက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကြည့်စေ့သည်။

“မင်း စကားပြောတာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်လုပ်လေ”

“ရှင်တို့လည်း အလုပ်လုပ်တာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် လုပ်လေ”

“ဟေ့... မင်း ပြောလေ ကဲလေပါလား၊ ငါ မင်းတပည့် မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်း ဆရာ”

မှီက အရောင်လက်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ကို စူးခနဲ ကြည့် သည်။ မျက်ဝန်းက မှေးသလိုရှိပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းမြင့်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေ ထောင့်ချိုးညီတာတော့ အတော်ကြည့်ကောင်းပါသည်။ ကြည့်မကောင်း တာက စုပုပ်ပုပ်နေတတ်သော မျက်နှာပင်ဖြစ်ကာ လူကို အပြစ်ရှာတတ် သော မျက်ဝန်းတွေကို မှီက အမုန်းဆုံးဖြစ်သည်။ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ

မိုးမိုးစာပေ

စွတ်စွတ်မှာ ဘယ်ရှင်အံ့၌ ပန်းလိုကနတ်လို ဒီမိုင်းတစ်မျိုးတည်းပါသော အင်္ကျီကို တံတောင်ဆစ်အထိ လက်ခေါက်ဝတ်သည်။ ခဲရောင် ဘောင်းဘီနီနှင့် ထိပ်ချွန်ဖိနပ်အမည်းကြောင့် ဒီလူဟာ ပဲများမှန်း သိ သည်။ မှီကြည့်၍ စိတ်ထဲမှ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့လိုက်၏။

“သမားဂုဏ် သိပ်မပြပါနဲ့၊ ဒီမယ်... ဆရာဆိုတာ နာသုံးနာနဲ့ ပြည့်စုံရတာ၊ ဟွန်း... ရှင်ကြည့်ရတာ ကိုယ့်အမျိုး မနစ်နာရေးကလွဲရင် ဘယ်သူနာနာ ရှင်သာရင်ပြီးရော အချိုးမျိုး”

“မင်း ပြေးလိုက်လာတာ ဒီနာတာတွေ၊ သာတာတွေ ပြောဖို့ လား”

“မဟုတ်... ဘူး”

မျက်နှာရှေ့ မျက်လုံးပြူးကာ အနီးကပ်ပြောသည်။

“ရှင်အစ်ကိုနဲ့ မှီသူငယ်ချင်းက လက်ထပ်ပြီးသွားတဲ့အကြောင်း ပြောမလို့”

“ငါ့အစ်ကိုတောင် သူ လက်ထပ်ခဲ့တာ မေ့သွားပြီ၊ မင်းက အနေသာကြီး”

“ရှင် အဲဒီလို မပြောနဲ့”

မှီက ကဲကဲဆတ်မခံ ပြန်အော်သည်။

“ရှင်မှာ နမ မရှိတိုင်း မစာမနာ၊ ဒီမှာ... လက်ထပ်ပြီး

မိုးမိုးစာပေ

မိန်းကလေးမှာ နစ်နာစရာတွေ အများကြီး”

“ရှင်အစ်ကိုကြောင့် ဇူဇူမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”လို့ ပြောချင်တာ လျှာဖျားမှာ ယားနေသည်။

“နဂိုကတည်းက အထင်သေးရတဲ့အထဲ၊ ငါ့ကို အရမ်းကြီး လွယ်တယ် ထင်သွားလိမ့်မယ်”

တားမြစ်ထားတဲ့ ဇူဇူကားကြောင့် ပြောချင်တာတွေကို ရင်ထဲ လုံးထွေးပြီး မျိုချရသည်။ မင်းဥတ္တရကတော့ နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင်နှင့် ပြောရခက်နေပုံပေါက်သော သူမကိုကြည့်ကာ ဘယ်လို သဘောပေါက် သွားလည်း မသိ။

“နစ်နာတာအတွက် လျော်ကြေးလိုချင်တာလား”

“အို... မဟုတ်ပါဘူး”

“လိုချင်တဲ့ပမာဏသာပြော၊ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးမယ်”

ထင်မထားတဲ့ တိုက်ကွက်ကြောင့် မှီမှာ ရုတ်တရက် ဘယ်လို ချေပရမလဲ မသိတော့။ မှီရဲ့ အသုံးမကျသော အပြောအဆိုကြောင့် ဇူဇူ ထိခိုက်သွားတာကို တွေးမိသွားကာ အားနာသွားရသည်။ သူမ တော့ ဒီလို ပြောရတာကိုပဲ ဝတ္တရားကျေသွားသည့်နည်း။ ကားရှိရာ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ အပြုအမူကြောင့် မှီ မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။

“ဒီမှာ နေပါဦး”

ပြေရှင်းရန် ပြေးလိုက်သည့် ခြေထောက်တွေက လေးလက်မခန့်

သွားသော ဒေါက်အမြင့်ကို အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ယိမ်းခနဲ ယိုင်သွား

“အမေ့”

လဲကျသွားပြီ သိသည်။ အရှိန်ပြင်း၍ လူတစ်ကိုယ်လုံး လွှဲရိုက် တွက် ဖြစ်သွားသည်။ ချော်လဲခြင်းက မှီအတွက် မစိမ်းတော့ပေမဲ့...

“အား... နာလိုက်တာ”

အာမေဋိုတ်သံရော၊ ခွေခနဲ ပြိုလဲကျတာရောကို အသံလည်း ခြေထောက်ထဲ သိသည်။ မျက်ဝန်းထောင့်၌ မြင်ရသည်။ မင်းဥတ္တရက ငဲ့ရုံမျှ မှီနာငဲ့ကြည့်သည်။

“သူများကို ကာကွယ်ဖို့ထက် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ် အဆင်အတင် အရင်ကြိုးစား”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

မာနစိတ်ကြောင့် ကျုံးထပေမဲ့ ဖျတ်ခနဲ နာကျင်မှုကြောင့် မှီက အထိအကြိမ် ခွေခနဲ ပြိုလဲကျသည်။ ဒါကိုပဲ ဟွန့်ခနဲ ရယ်ရင်း ပေါ်တက် မောင်းထွက်သွားသူကြောင့်...

စာနာမှုတရား ကင်းမဲ့သူကြည့်ရင်း နေရာမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၂)

“မဟုတ်သေးဘူး မင်းမာန၊ ဖေဖေပြောတာ သေချာနားထောင်စမ်း”

မင်းမာနက ကနုတ်တပ် ဆိုဟာမှာထိုင်ပြီး စကားအရှည်ပြောမည့်ဟန်ရှိသော ဖခင်ဖြစ်သူကို တထူးတဆန်း ကြည့်မိသည်။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ညှိုးငယ်စွာ ကုန်ရစ်သော ဇူဇူကို မြင်သောအခါ မိတာ သပ်သပ်၊ မေမေအိမ်နီး၊ မေမေ ပုံစံတွေကြားက သားနှစ်ယောက်လည်း ဖေဖေ မစွက်ဖက်စဖူး ဝင်ရောက်ဆုံးမတာကို အံ့သြတာတစ်စုံနှင့် လွမ်းဆွေးနေသမျှ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိ။

“မိဘစကားနားထောင်တာ လိမ္မာတဲ့သားဆိုပြီး ဖေဖေ အသိအမှတ်ပြုပါတယ် သားကြီး၊ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ပါးဘဝကို နင်းပြီးမှ လူတော်လူကောင်းဘွဲ့ ခံယူတာကျတော့ မတရားဘူးလို့ ဖေဖေ ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် ဖေဖေ”

“မင်း... ကွာ၊ သိသိကြီးနဲ့များ”

သူရိန်က မချီတင်ကံ ရေလွှတ်သည်။ ကိုယ့်သားက ချစ်၍ ပြောခဲ့တဲ့ တခြား မိန်းကလေးကို ခိုးယူပေါင်းသင်းပြီးမှ အခု သဘော ပြန်ခဲ့ထားပါသတဲ့။ ဘေးက ကြားလျှင်ဖြင့် အကြားမတော်။

“နိုင်ငံခြားရဲ့မှ သံယောဇဉ်တွေပြတ်မှာ မင်းဥတ္တရ၊ ဒီတော့ မင်းဥတ္တရ အားလုံး စီစဉ်ကြမယ်၊ မင်းအစ်ကို မလိုက်မဖြစ်တဲ့ အပြင်ခေါ်ထုတ်ဖို့လုပ်”

သားအမိနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး တပူးတွဲတွဲနှင့် သွားချည် လုပ်နေတာ ဦးသူရိန် သိသိကြီးနှင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေရ သည်။ မင်းဥတ္တရကတော့ ပြောရှာပါသည်။

“ဖေဖေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရင် ကောင်းမယ်”
ဒီတစ်အိမ်လုံး သူမ အာဇာနည်စက်အောက် ထားချင်သော အတုတွေကြွယ်ကပ် သူမ ဖြစ်ချင်တာကို ဆက်စီစဉ်သည်။

“မင်းအဖေက တရားသမားလေ၊ သူတရားထဲ သူမွေ့လျော် ပါရေ”

ရွဲခြင်းလား၊ ခနဲခြင်းလားဆိုတာ သူ သရုပ်ခွဲမနေတော့။ ဒီမိန်းမ သူမဆန္ဒပြည့်ဖို့ဆို လူတွေကို ပုတ်ထုတ်တာ၊ ရင်ကိုနင်း၍ ခြေလို

လျှောက်တတ်တာသူ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးပြီ။ မအေတစ်ယောက်လုံး အသက်မီခွင့်မရသော တစ်အိမ်တည်း အတူနေ သားတစ်ယောက်လုံး နှောင်းနှောင်းတကို ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ သူ တမြေမြေ ခံစားခဲ့ရ၏။

“ဒေါ်ရတနာကြီး ကျန်းမာရေး စချို့ယွင်းကတည်းက သူ့သား အားကိုးတကြီး အကြောင်းကြားခဲ့တာပဲ။ သား မလာနိုင်တော့ ရန်ကုန် အထိ လိုက်လာတယ်။ သားမျက်နှာ တစ်ကမ္ဘာထင်ပြီး နောက် အချိန်ထိ ခင်ဗျားကို တ၊နေခဲ့တာ ဦးသူရိန်၊ ဒါပေမဲ့ မခေါ်ပေးနိုင်ပါဘူး ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားဇနီးရဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် ဒေါ်ရတနာ ဆုံးသွားခဲ့ရတာ လူကြီးဆိုတာ အသက်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ မျှော်လင့်ချက်တော့ သေးသေးလေးပဲ ရှိတော့တာ။ ခင်ဗျားက ဒေါ်ရတနာရဲ့ နောက်ဆုံး အသေးငယ်ဆုံးသော မျှော်လင့်ချက်ပါ။ မျှော်လင့်သလို မဖြစ်လာဘူးလူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝနေဝင်ချိန်က စောသွားခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

မိသားစုဆရာဝန်ကြီး ပြောတဲ့အချိန်မှာ ယောက်ျားကြီးတစ် ခု မေမေအုတ်ဂူရှေ့ သူ ချုံးပွဲချ ငိုခဲ့ဖူးသည်။ ထိုနေ့ထိုအချိန်မှစ၍ ကြွယ် ခုံးဖြတ်ချက်၊ ကြွယ်ရာသေတွေကို သူ မစွက်ဖက်။ မပတ်သက်ဘဲ ခပ်ကင်းကင်းနေခဲ့တာ ဒီမိန်းမကို အနုနည်းဖြင့် သံယောဇဉ်ဖြတ်တော့ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မမုန်းသော်ငြား ချစ်စိတ်တော့ ပြယ်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် သားအရေးနဲ့ ပတ်သက်လာတော့ မတရားမှန်း သိသိကြီးနှင့် လက်ပိုက်

အိမ်တစ်ခိုက်

“ကျွန်တော်လည်း ဇူဇူကိုခွဲပြီး နိုင်ငံခြား မသွားချင်ဘူး ဖေဖေ။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်မိတဲ့အပြစ်ကလွဲ၍ တခြား ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး။ မေမေ သဘောမတူတာကလွဲရင်ပေါ့”

“အေး... အဲဒါပဲ။ မင်းအမေ သဘောမတူမှန်း အစောကြီး တည်းကသိရင် မင်း ရှေ့ဆက်မတိုးသင့်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွဲသွားတဲ့ ခြေထမ်းကို ပြန်နုတ်ဖို့ဆိုတာ ပိုမသင့်တော်ဘူး သားကြီး”

မင်းမာနက တွေဝေစွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူလည်း ဒီလို ခြစ်ဆိုးမျိုး မကြုံချင်ခဲ့။ ဒီရက်တွေမှာ ရင်တခွင်ဟာ နေလောင်တာ ရှိသော နွေတလင်းလို။ ခြောက်သွေ့ကွဲအက်ရာမှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ဆွက်သလို ခံစားရသည်။ ရင်ကွဲမှာဆိုတာ ဒါပဲလားလို့ သုံးသပ် တဲ့အထိ အချစ်အတွက်ရသော ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်စွာ ကြီးမားခဲ့၏။

“ကိုမင်းကိုချစ်လို့ နှလုံးသားကို အလိုလိုက်မိလို့ အထင်သေးမယ် ခင်တောင် ဇူဇူ ခေါင်းငုံ့ခံပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမင်း ခွဲမသွားရင် တာပါပဲ”

ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး ပြေခဲ့သော မင်္ဂလာဦးညရဲ့ ဇူဇူ တားသံတွေ ကြားရတဲ့အခါ လူက သွက်သွက်ခါအောင် ရူးချင်လာတဲ့ အထိ။ မေမေနှင့် မင်းဥတ္တရ သူ့ရှေ့ရောက်လာသည့် အခါမှာတော့

ဇူဇူပြောသော စကားတွေကို အလေးမထားချင်လို့ မဟုတ်တော့
မေမေက လိုက်ခဲ့ဆို့ ကောက်ခနဲ ပါလာရသောလူ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် မတရားဘူးဆိုတာ သိတယ် ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့...
ကျွန်တော်...”

တိမ်ဝင်သွားသောအသံကြောင့် စကားတို့ မဆက်နိုင်တော့
ထောင့်ငါးရာနှင့် ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်ကြား ဗျာများနေသော သားကြီးတို့
ကြည့်ပြီး ဦးသူရိန် မတ်တတ်ထဲရပ်သည်။ မင်းမာနက လက်ထဲ
နှစ်ဖက်ကြား မျက်နှာ အပ်ထားသည်။

“မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ
သိတော့ မေမေ့ကို ဥပေက္ခာမပြုချင်ဘူး ဖြစ်နေတယ် ဖေဖေ၊ မရဘူး
ချူချာလွန်းတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ပြီး လူမမာနဲ့ထပ်တူ ခံစား
ပေးခဲ့တာ မေမေပဲလို့ ပြန်တွေးရင်း မေမေ့အမိန့်တွေကို မလွန်ဆန်
သလို ဖြစ်သွားတယ် ဖေဖေ”

ဒါတော့ ဦးသူရိန် နားလည်ပါသည်။ သားကြီးက သားဦး
ဂရုစိုက်သလောက် ချူချာတာ မွေးကင်းစကတည်းက။ ကြွယ်ဝ
အသံပိုပုံများ ဖျားနေသော သားကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ကာ တစ်ညထဲ
မိုးလင်းတာလည်း ရှိသည်။ အရွယ်လေးရလာလို့ ပြေးလွှားကစားရာ
ထိခိုက်မိတာရှိရင်တောင် ညမှာ ကောင်းကောင်းမအိပ်နိုင်။

“အနာရှိနေဲ့ ဖျားမှာစိုးလို့ ကိုကိုရေ၊ သားကို နဖူးစမ်း၊ လည်ပင်း
ဆူးစမ်းပြီးမှ ချွေးစို့နေလို့ ဟင်းချပြီး ဒီဘက်အခန်း ပြန်လာခဲ့တာ၊
ဗုဒ္ဓရှိပေမဲ့ မအေလောက် တွေးမပူတတ်ဘူး မဟုတ်လား”

မအေတွေအားလုံးကိုယ်စား သူမမေတ္တာကို ပုံချ ကာရံထားပေး
ခဲ့သည်။ အရွယ်ငယ်တုန်းက ကျန်းမာရေး၊ အရွယ်ရောက်တော့ ပညာ
ရေးမှာလည်း သားတွေ စာမေးပွဲက သူမ စာမေးပွဲနယ်။ မိုးအလင်း
ဆိုင်ပြီး အိပ်ချင်ပြေစေရန် အစားအသောက် စီစဉ်ပေးရတာနှင့်။ သူမက
ထိ(ဒ်)လုပ်ကာ စာကူကျက်ရတာနှင့် ဒီအမေ ဒီသားတွေက တတွဲတွဲ။
အရာရာ စိတ်ချထားရအောင် မအေက အကဲပိုပိုမို့ ဦးသူရိန်မှာ
ဆားထွက်နေရင်းက တဖြည်းဖြည်း သင်းကွဲဖြစ်လာခဲ့၏။

သို့ပေမဲ့ သားရဲ့အချစ်ရေးမှာတော့ သူ ဘေးထွက်နေ၍ မရ
တာ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ တရားမျှတမှုကို အလိုရှိမှန်း ဦးသူရိန်
သိခဲ့လေပြီ။ ဦးသူရိန်က လက်ဝါးထဲ မျက်နှာအပ်ကာ ငြိမ်သက်နေသော
သားဖြစ်သူနား လျှောက်သွားရင်း မင်းမာနပန်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့်
ဆံညပ်ညပ် ဖိဆုပ်ပစ်သည်။ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာတဲ့ သားမျက်ဝန်း
ထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေနေတာ တွေ့ရတော့ ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ
အလောင်ဆူသွားတာ သားကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်သော စေတနာကြောင့်
ဖြစ်သည်။

“သေချာ စဉ်းစားပါ သားကြီး၊ ဖေဖေ ကြားဖူးတဲ့ စကားဟစ်ခွန်းရှိတယ်။ သားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ခင်ပွန်းကောင်းမဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ဆိုလိုတာက မိခင်ချစ်တဲ့သားဟာ မိန်းမကို ဦးစားမနေရဘူးလို့ဆိုတာပေါ့။ ဖေဖေက သားကြီးအတွက် သားကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့သလို သားကြီးမေမေအတွက် ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖေဖေ မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့...”

ဦးသူရိန်က အားယူသလိုမျိုး အဆုတ်ထဲ လေအပြည့် ရှိုက်သွားလိုက်သည်။

“သားတို့ညီအစ်ကိုအတွက်တော့ ဖေဖေ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဖခင်ကောင်းဆိုတာ ဦးဆောင်နိုင်ရမယ်၊ မကောင်းတာက မြင်သာထင်သာအောင် ထောက်ပြနိုင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်သားသမီးစိတ်ချမ်းသာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ရမယ်၊ ဒီတော့ တည်ထောင်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်စာစီကို သားဆန္ဒမပါဘဲ ဖြိုခွဲပစ်ဖို့ဆိုတာ ဖေဖေက မကောင်းတဲ့အရာလို့ ထင်တယ်”

ပြောပြီးမှ သားကြီးပုခုံးကို အားပေးသလို ခပ်တင်းတင်း ဖျစ်ညှစ်ပြီး ဦးသူရိန် နေရာမှ ထွက်ခဲ့သည်။ သားကို တိုက်တွန်းခြင်းသည် ကြွယ်ကို ဆန့်ကျင်ရာရောက်မှန်း သူသိသည်။ အတ္တရောင် တောက်လာသော ကြွယ်မျက်ဝန်းနှင့် မာနနှုတ်ခမ်းတို့ကို မြင်ယောင်မိတော့ ရင်ထဲ

ကြပ်သွားတဲ့အဖြစ်ကို သတိထားမိသည်။ မေတ္တာဟာ အင်အားမရှိပေမဲ့ ခံယူသူကို ပူလောင်ပြင်းပြခြင်း မဖြစ်စေချင်။ မေတ္တာရဲ့ သဘာဝဟာ အေးမြခြင်းမို့ သဘာဝကို နားလည်သူအဖြစ် ကြွယ်ကို မြင်ချင်သည်။

အခန်း (၃)

“ဖြစ်... ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်”

“နင် ဆွေးမရှိရင်တော့ နင်ယောက်ျားမျက်နှာ ဒီတစ်သက် မြင်ရကိန်း မရှိတော့ဘူး ဇူဇူ၊ ငါ တကယ်ပြောတာ”

စိတ်ထဲရှိတာ ပြောပြီးမှ ငယ်ကျသွားတဲ့ ဇူဇူမျက်နှာကြည့်ပြီး ပြောမိတာ လွန်သွားမှန်း သိလိုက်ရသည်။ ဖူးစုံက ဇူဇူဘေးမှာ ပြောင်းထိုင်ကာ ပန်းဖက် နှစ်သိမ့်သည်။

“ငါတို့စုံစမ်းထားတဲ့ သတင်းက အတိအကျပဲ ဇူဇူ၊ ကိုမင်းမာကို သူ့အမေက ဩဇာရှိတဲ့ အမျိုးတွေဆီ ပို့မှာတဲ့၊ အစောင့်တွေ၊ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အိမ်ထဲမှာ ထားထားတာ၊ ကိုမင်းမာနက နင်းပြန်လာချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိရင်တောင် သူ့အနားမှာ ကူညီမဲ့လူ မရှိတော့ဘယ်လို ဖောက်ထွက်လို့ ရမလဲ ဇူဇူရဲ့”

“သူ့အမေကို တော်လှန်ရဲတဲ့ သတ္တိလည်း ရှိပုံမပေါ်ဘူးလေ”

ယွန်းယွန်းကပါ စကားဝိုင်းထဲ ဝင်လာကာ နာနတ်သီးစိပ် ဆွည့်လာသော ပန်းကန်ကို ဇူဇူလက်ထဲ အရောက်ထည့်ပေးသည်။

“စားလိုက်ဦး၊ စားချင်စိတ် မရှိလည်း နင် စားမှရမယ် ဇူဇူ၊ နိုင်ခိုက်ထဲက ကလေးလေးအတွက် နင် အားရှိနေမှ ဖြစ်မှာ”

ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ဂရုစိုက်နေသော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲ ဇူဇူက တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ပြင်းပြလာတဲ့ ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းရတော့။ ဝေခနဲတက်လာတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ ‘မငြိမ်းဘဲရွာသော’ အလို အဆီးအတားမဲ့ ပါးပြင်ပေါ် ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းသည်။ ဘဝမှာ စိတ်ကြိမ်လောက် အားငယ်ရခြင်းမရှိခဲ့တာ အမှန်။ မိဘမဲ့ခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ ပြီးပြည့်စုံသော ဥစ္စာနေတွေ ရှိသည်။ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော ချစ်ကားကြောင့် လိုချင်တပ်မက်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ခဲ့သည်။ အချစ်ကို ဆေးပါလို့ တဆာဆာ တောင်းခံနေသူတွေ ကြားထဲမှ ကိုယ်ချစ်ခဲ့သော သူသည် ရဲရင့်ခြင်း နတ္ထိဖြစ်ခဲ့တာ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ၍ ချားလား။ ချစ်ခဲ့ပြီးသော နှလုံးသားကို အပြစ်တင်ချင်ပေမဲ့ အချစ်နှင့် အသက်ဆက်ချင်သော အနာဂတ်ကိုတော့ လှပစေချင်တာ သူမရဲ့ အတ္တဖြစ်သည်။

“ငိုမနေပါနဲ့ဟာ”

မို့ကပါ ဘေးဘက်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူမ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးသည်။

“ငါတို့အားလုံး နင့်ဘက်က ရှိမှာ၊ စိတ်ချ၊ နင့်ကို ကူညီတယ်။ နင့်တို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲစေချင်လို့ ဘာလို့ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်မတပ်ချင်ပါဘူး။ ငါတို့က နင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးအတွက် မိမိဖုန် ရှိစေချင်လို့ အစွမ်းကုန် ကူညီမှာ”

မို့စကားက အားတက်ချင်စရာ ကောင်းသည်။ တကယ်လည်း ဒီအတိုင်းပင်။ အကြောင်းစုံ မသိသေးခင်တော့ ယွန်းယွန်းနှင့် ပူးစုံက ဒီအရုပ်တော်ပုံထဲ ဝင်မပါရန် မို့ကိုလည်း တား၊ သူမတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ခေါင်းခါခဲ့ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ဇူဇူမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို ဖွင့်ချလိုက်မှ အားလုံးက ဒီကလေးမျက်နှာနှင့် ပြန်ပေါင်းထုပ်ရန် ကူညီဖို့ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာခဲ့ကြတာပင်။

“အဲဒါကြောင့် ဒီကလေးလေးက လာခြင်းကောင်းတဲ့ကလေး”
ပူးစုံက ဝင်ပြောမှ ဇူဇူမှာ မျက်ရည်မခြောက်သေးသည့်ကြားမှ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်လာသည်။

“နင့်တို့ကို ငါ ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်၊ တကယ်”
“စွတ်ရွတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်မနေနဲ့ဦး၊ ငါတို့က နင့်ဆီက အချစ်အလက်တွေ ပြန်တောင်းရဦးမှာ”

ပန်းချင်းတိုက်ပြီး ပြောလာတဲ့ မို့ကို ဇူဇူက ငဲ့ကြည့်တာ ပဟောဦး ချစ်ဝန်းတွေနဲ့ပါ။ အနက်ရောင်လည်းပင်း ခွံရှိတ်နဲ့ တီရှပ်ကို အနက်ရောင် စကင်(နီ)နီနှင့် တွဲဝတ်ကာ လွတ်လပ်စွာ ချထားသည့် မင်းပွတ်ဒီရောင် ဆံနွယ်ပျော့တွေကြောင့် မို့မျက်နှာလေးက ပန်းရောင်သမ်းနေသည်။ စိတ်တက်ကြွခြင်းတို့ကြောင့် မျက်တောင်ကော့တွေ ဝန်းရံသော မျက်ဝန်းညှိတွေက အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်နေတာလည်း ကြည့်ချင်စရာကောင်းသည်။

“ငါက ဘာအချက်အလက်တွေ ပေးရမှာလဲ၊ ပြောကြည့်လေ”
ဆရာကြီးစတိုင်(လ်)နဲ့ မို့က လက်ပိုက်၍ ခပ်မိန့်မိန့် ပြင်ထိုင်သည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး”
“အမယ်လေး၊ ပဲများနေလိုက်တာ၊ မင်းမာန ကားပြစ်နေကြ ဝပ်ရှော့ကိုသိရင် ပြောဖို့ခိုင်းတာ၊ ပြီးတော့ သူ့ကား ကိုနိုင်က ချောင်းနစ်”

ပူးစုံက စိတ်မရှည်သလို ဝင်အော်သည်။ ယွန်းယွန်းက အခုထိ ဝဲပေးမဆုံးဖြတ်နေတဲ့ မို့ကို မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“အလကား အချိန်ဆွဲနေတာ”
“ဟဲ့... အချိန်ဆွဲတာ ဟုတ်မလား၊ သူ စိတ်ဝင်စားအောင်”

“ဇူဇူက စိတ်မဝင်စားဘဲ နေမလား၊ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပြန်တွေ့ရဦး
ကိစ္စကို”

အဲဒီနေ့က ဇူဇူတိုက်ခန်းလေးထဲ ငြင်းခုံသံတွေ၊ အစီအစဉ်
ချမှတ်သံတွေနှင့် သောသောညံ့ခဲပြီးနောက် ကြိုတင်အောင်ပွဲခံသည့်
အနေနှင့် လက်ဝါးရိုက်သံတွေက တဖြောင်းဖြောင်း။ ဇူဇူတောင် ကိုယ်
ဝမ်းနည်းနေရသည့် အခြေအနေကိုမေ့ကာ ဒီသုံးယောက်နှင့်အတူ
စီးမျောရင်း အချစ်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ရင်ခွံ
သွားသည်။

BURMESE
CLASSIC

✱

အခန်း (၁၄)

“ကားက ဘာဖြစ်တာလဲ”

မောင်းနေရင်းမှ တုံ့နှေးနှေးဖြစ်သွားတဲ့ ကားဟာ နောက်ဆုံး
ဆိုးရပ်သွားတာ လေဆိပ်နဲ့ အလှမ်းဝေးလွန်းတဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ ဖြစ်
သည်။

“မသိဘူး မေမေ၊ ကျွန်တော် ဆင်းကြည့်လိုက်မယ်”

မင်းဥတ္တရက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းဟန်ပြင်တော့ မင်းမာနကပါ
တစ်ဖက်ကားတံခါးကို ဖွင့်သည်။

“မင်းမာနက မဆင်းနဲ့လေ၊ အားလုံး ပြင်ဆင်ထားပြီးမှကို၊
ထားလိုက်၊ မင်းဥတ္တရ ကြည့်လိမ့်မယ်”

နိုင်ငံခြားထွက်မည့် မင်းမာနကို မိသားစုဝင် သုံးယောက်လုံး

လိုက်ပို့ခြင်းပါ။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ အဖြူစွတ်စွတ်မှာ နက်(ခဲ)တိုင် ကျတော့ ရွှေညိုရောင်နှင့် ဆံပင်တွေ နောက်လှန်ပြီးခိုင်းထားတာလည်း ဒေါ်ကုဋေကြွယ် ချမှတ်ထားတဲ့ စတိုင်(လ်)။ မင်းမာနကတော့ ဘာ ပြောပြော၊ ဘာလုပ်လုပ် မျက်တောင်စင်းချကာ ခြေမလှုပ်၊ လက်မလှုပ် နှင့် စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြော။ အခုလည်း ဖွင့်လက်စတံခါးထိ ပြန်ဆွဲမပိတ်ဘဲ လူပါ ကားအောက်ဆင်းတော့ ရုပ်က မှန်ကုပ်ကုပ်။

“မင်းမာန... မေမေ ပြောနေတယ်လေ”

ပြောရင် နာခံမှ ကြိုက်တတ်သော ဒေါ်ကုဋေကြွယ် အသံက စူးခနဲ ထွက်သွားသည်။

“ကားပေါ်မှာပဲ နေလေ မင်းမာန၊ ညီ ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

မေမေဒေါသကို မင်းဥတ္တရက သိပြီးသားမို့ လှမ်းပြောပေမဲ့ အရာမထင်။

“ထားလိုက်ပါ၊ မင်းသားကြီးက ကားအောက် ဝင်ပြင်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ စည်းကမ်းဆိုတာ လိုက်နာဖို့ပေမဲ့ ချုပ်နှောင်ထားတာတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး ကြွယ်”

ဘေးနားမှာ မီးထွက်မတတ် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဇနီးဖြစ်သူကို ဦးသူရိန်က တိုးတိုးပြောရင်း ကားပေါ်မှ သူပါ လိုက်ဆင်းသည်။ ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးလို ဖြစ်ပေမဲ့ ဘေးနားမှာ လယ်ကန်သင်းရိုးတွေပဲ

တာ ကားသွား ကားလာ ပြတ်လပ်ပုံပေါ်သော ဒီလမ်းမကြီးဘေးမှာ သူတို့ ကားတစ်စီးတည်း။ ဦးသူရိန်က ဖွင့်ထားသော ဘောနက်ရှိရာဆီ ဆွက်သွားတော့ မင်းဥတ္တရက ကျေးဇူးစိမ်းရောင် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ကို ဆံတောင်ဆစ်အထိ ပင့်တင်ကာ စက်ဖုံးထဲ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်သည်။

“ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းခေါ်မှဖြစ်မယ် ဖေဖေ”

“အေး... ဒါဆိုလည်း ဆက်လေ”

“ဟေ့... မြန်မြန်လုပ်ကြစမ်း၊ လေယာဉ်ချိန်က နီးနေပြီ”

ကားနောက်ခန်း ပြတင်းပေါက်မှ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က ခေါင်းပြပြီး ဆက်သည်။ မင်းမာနက မင်းဥတ္တရလက်ထဲက ဖုန်းကို လှမ်းယူသည်။

“ငါ ခေါ်နေကျ မက္ကနင်းရှိတယ်၊ သူက ပြင်တာမြန်တယ်”

ဖုန်းခလုတ်တွေနှိပ်ပြီး ပြောသွားတာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်။ မင်းဥတ္တရက အတိုင်းပဲ ကြည့်နေရသည်။ သူကိုယ်တိုင်က ဒီနိုင်ငံရောက်တာ ကြာသေး။ မြန်မာပြည် ရောက်ကတည်းက စီးလာသော CYGNUS ဟာ ဆီပျောက် မီးပျောက်တောင် မရှိတာမို့ ဝပ်ရှော့တွေ၊ မက္ကနင်းနစ်တွေနှင့် အလှမ်းဝေးလှသည်။ မင်းမာနက ဒီမှာပဲနေ၊ ဒီမှာပဲ စီးပွားရေး ဆိုင်ငန်းတွေ ထူထောင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နဲ့စပ်မှုရှိသည်။

“ဟဲလို... ကိုနိုင်လင်း၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့်ကား ပျက်နေလို့၊ ပြင်ရောက်နေတာလား၊ အင်း... ကျွန်တော်ရောက်နေတဲ့ နေရာက

မင်းမာနက သူရောက်နေသော နေရာကို ပြောသည်။

“နီးနီးလေးလား၊ အိုခေလေ၊ စောင့်နေမယ်”

ဖုန်းပိတ်ကာ မင်းဥတ္တရထံ လှမ်းပေးသည်။

“လာနေပြီ၊ သူက ဒီနားရောက်နေတာနဲ့ အတော်ဖြစ်သွားတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

သားအဖတွေ ကားခေါင်းနားမှာ ပျောက်နေတာမို့ ကြွယ်က ငြိမ်ထိုင်မနေနိုင်။ ဒီနားအထိ ဆင်းလျှောက်ပြီး မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး မေမေ၊ မင်းမာနက အခုပဲ မကွင်းနဲ့ ခေါ်ထားတယ်”

“ခေါ်ထားတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘယ်အချိန် ရောက် မလဲက အကြောင်း၊ လေယာဉ်အမီ သွားရမှာကို”

မင်းမာနက မေမေ့အပေါ် ပထမဆုံး စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်း ရှိုက်မိသည်။ မေမေဟာ တကယ်ပဲ တစ်ပါးသူအတွက် မစဉ်းစား ပေးတာ တကယ် မြင်နေရပြီ။ အရာရာ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့် ရရှိ ကြိုးစားခဲ့တာမို့ မေမေဆန္ဒအောက်မှာ သူတစ်ပါး ခံစားချက်တွေ ဘယ်လောက် လည်စင်းကျဆုံးပေးခဲ့ရပြီလဲ။ အခု မင်းမာနကရှေး တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်တွေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် တားဆီးခြင်းမရှိသော ဇူဇူကို သူ မြင်ယောင်လာသည်။ မေမေတို့ ခေါ်ဆောင်ရာ လိုက်ဖက်

ခွဲရပြီးနောက် သူ့ဘဝ၊ သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့နှလုံးသားသည် ရှင်လျက်-သေစွဲ ခုသော ကိုမာဝင်သူလို ဖြစ်သည်။

“ဟော... လာပြီနဲ့တူတယ်”

သူတို့ကားဘေးသို့ တံခါးနှစ်ပေါက်ပါသော ကားပြားပြားလေး တစ်စင်း ထိုးရပ်သည်။ ဒီလိုကားမျိုးက နောက်ခန်းသို့ ဝင်ထိုင်ချင်ရင် ချွန်ကျော့မှီတွေကို တွန်းပစ်ပြီးမှ ထိုင်ရတာမျိုး၊ ကားမောင်းသူဘေးမှ ထိုနိုင်လင်းဆိုသူ ဆင်းလာ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မင်းမာန”

“မသိဘူး၊ မောင်းနေရင်း ထိုးရပ်သွားလာပဲ၊ ကျွန်တော့်က ဆွဲဆိပ်ဆင်းမလို့လေ”

“ငါ ကြည့်ပေးမယ်လေ၊ မင်း အရေးကြီးရင် ငါ့ကားနဲ့ သွားလိုက်ပါလား”

ပြောပြီးမှ ကိုနိုင်လင်းက သူတို့မိသားစုလေးယောက်ကို အားနာ ထန်နှင့် ဝေကြည့်သည်။

“အားလုံးတော့ ဆန့်မယ် မထင်ဘူး၊ မင်းနဲ့ မင်းညီပဲ အရင်သွားလေ၊ ကားပြီးတာနဲ့ ငါလိုက်မောင်းပို့ပေးပါ့မယ်”

မင်းမာနက အခုတလောမှ ဖြစ်ပျက်လာသော မတုန်မလှုပ်နှင့် မင်းဥတ္တရကပဲ ကြားဝင်ရသည်။

“အဲဒီ အစီအစဉ် ကောင်းသားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
လေဆိပ်မှာ စောင့်မယ်လေ”

မေမေက သားကြီးအား ခွဲခွာရမည့်အရေးမှ အခုလိုဖြစ်လာ
တွေဝေစွာရှိဆဲ။

“အေး... သားတို့ အရင်သွားလိုက်နဲ့၊ ကားက ကြာမှာလား
မောင်ရင်”

ကိုနိုင်လင်းက ပစ္စည်းပုံးထဲမှ ကားပြုပြင်ရေးပစ္စည်းတွေ
ထုတ်သည်။

“မကြာပါဘူး၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း စက်နှိုးလို့ရအောင် ပြင်
ပါ့မယ်”

“သွားရအောင် မင်းမာန၊ စာရွက်စာတမ်းတွေသာ ယူခဲ့”

မင်းမာနက ကုတ်အတွင်း အိတ်ထဲမှ လေယာဉ်လက်မှတ်၊
ပတ်(စ်)ပို့တွေ ထုတ်ပြသည်။ ကားနား လျှောက်သွားတော့ မောင်းသူ
သူ့ဘက်တံခါးဖွင့်ဆင်းကာ ခုံကိုတွန်းပြီး မင်းမာနအား နောက်ခန့်
အရင်ဝင်စေသည်။ မင်းဥတ္တရက ကားမောင်းသူဘေးမှ ဝင်ထိုင်
တာနှင့် လျှာထိုးဦးထုပ် ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသော ကောင်လေး
ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းထွက်သည်။

အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်လာသောကြောင့် ဘေးမြင်ကွင်းတွေ

နောက်တစ်ရိပ်ရိပ် ဖြတ်ပြေးကျန်ရစ်သည်။ မြို့ပြမြင်ကွင်းမှ

ဖြည်းဖြည်း မြက်ခင်းစိမ်းတွေနှင့် အေးမြလာသော လေထု။

ဥတ္တရက မြို့ပြင်လမ်းမကြီးပေါ် တစ်ရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေသော

လေးကြောင့် ကားမောင်းသူကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟိတ်... လမ်းမှားနေပြီနဲ့တူတယ် ညီလေး”

“ညီလေး မဟုတ်ပါဘူး”

ရင်းနှီးမှုရှိသောအသံ။ မင်းဥတ္တရက ကားပြတင်းဘက် ကြည့်

ရာမှ ပျက်ခနဲ ငဲ့အကြည့် ဦးထုပ်ချွတ်ပစ်လိုက်သောအခါ နွဲ့နှောင်းစွာ

ခနဲ ပြိုဆင်းလာသော ဆံနွယ်ရှည်များနှင့် တစ်သက်တစ်ခါ

အိုင်စရာမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၍ သူ အံ့သြသွားသည်။

“မင်း... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဇွဲ”

သူက မေးခွန်းထုတ်သည်။ မင်းမာနက တအံ့တသြနှင့် သူမ

ညီကို ခေါ်သည့်အချိန်မှာပဲ ဇိုက ဒတ်(ရှ်)စတော့(ပ်)အုပ်ပစ်တာ

တို့ခနဲ ရပ်သွားသော ကားကြောင့် အနေအထားတွေ ပျက်

စာတာ မင်းမာနက ဒတ်(ရှ်)ဘုတ်နှင့် မျက်နှာအပ်မီတော့မတတ်

သွားသည်။

“မင်း ဘယ်လို မောင်းနေတာလဲ”

မျက်နှာပြန်မောလာတာနှင့် ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကပါ တစ်ဝဲတည်း ကပ်ပါလာသည်။

“ဆောရီး... ဆရာ”

အသံပြင်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို သူ့နှာခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ဖိအုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထင်မှတ်မထားသော တိုက်ကွက်၊ မင်းဥတ္တရမှာ ရှောင်တိမ်းချိန်မရ။ နှဝဆီ စူးစူးဝါးဝါးတိုးဝင်လာသော စိမ်းရွှေအနံ့ကြောင့် ဒါ ကလိုရီဟောင်းနှင့် လုပ်ကြံခြင်းဆိုတာ သိသတိကို ဆွဲထိန်းထား၍ မရတော့။ မှောင်မိုက်သော ချောက်ကမ်းကြီးထဲသို့ မင်းဥတ္တရက ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားတာတော့ နောက်ဆုံးသော အသံထဲမှာ မှီဆိုသူအား မေ့မရအောင် မုန်းတီး နာကြည်းစိတ်များနှင့် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၅)

“နင်တစ်ယောက်တည်း အဆင်ပြေပါ့မလား မှီရယ်၊ မှောင်တည်း မှောင်နေပြီ၊ ပြီးတော့ မိုးတွေ တအားရွာနေတာကို၊ ဟို... မင်းဥတ္တရကလည်း သတိမရသေးတော့”

လမ်းမကြီးရဲဘေးမှ ကားနှစ်စီး ရပ်ထားပေမဲ့ ဦးတည်ရာတွေက ဆန့်ကျင်ဘက်ပါ။ မှီက ကားမီးရောင် မှိန်ပျံ့အောက်မှာ အခုထိ အခုဆဲဖြစ်သော မင်းဥတ္တရအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“သတိရတဲ့အထိ နင်တို့အနား ခေါ်ထားမလို့လား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

“ဒါဆို ဘာမှ မေးမနေနဲ့၊ နင်တို့သွားတော့၊ အခုလောက်ဆို ဒေါက်တာကြွယ်က မြေလှန်ရှာနေလောက်ပြီ၊ ကမ္ဘာမြို့တော့မဲ့ ဒေါသ ဆွဲနဲ့လေ”

မိုးကာအင်္ကျီ အဝါတောက်တောက်လေးထဲ လက်နှစ်ဖက်
စုံထည့်ကာ မှီက ရယ်သွေးသွမ်းပြီး ပြောသည်။ လက်တစ်ဖက်က
ထီးအကြီးကြီးဆောင်းပြီး တစ်ဖက်က ဇူဇူ ပန်းကို ယုယစွာ ဖက်ထား
မင်းမာနက မှီအား လှိုက်လှဲစွာ ပြုံးပြသည်။

“တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မှီ၊ မှီ စွန့်စားပေးလို့ ကျွန်တော်
တို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံရတာပါ။ မှီသာ မကူညီခဲ့ရင် ကျွန်တော် အခုအထိ
နောင်တတွေ တထွေးကြီးနဲ့ လေယာဉ်ပေါ်ရောက်နေရမှာ၊ ပြီးတော့
ကျွန်တော့်ရင်သွေးလေးနဲ့လည်း တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

တစ်ယောက်က ကြည်နူးပြီးနှင့် ငုံ့ကြည့်ကာ ပြောသည်။
တစ်ယောက်က ရုတ်ပြုံးနှင့် မျက်လွှာချကာ နေ၏။ မှီက ထိုမြင်ကွင်း
သဘောတကျ ဆေးကြည့်သည်။

“မှီကို ပေးထားတဲ့ကတိတည်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

“စိတ်ချပါ၊ ဇူဇူနဲ့ ကျွန်တော် ကလေးကို ဘယ်လိုအကြောင်း
နဲ့မှ ခွဲမသွားတော့ဘူးဆိုတာ ထပ်ကတိပေးပါတယ်”

မှီက ကျေနပ်အားစွာ နှုတ်ခမ်းတွေ ကော့နေအောင် ပြုံးသည်။

“ဒါဆို သွားတော့မယ် ဇူဇူ၊ ဘာအကြောင်းရှိရှိ ငါ့ဆီ ဖုန်
ဆက်နော်၊ ကလေးက မြဲကြီးက နင်တို့ကို ကောင်းကောင်း ကာကွယ်
ပေးမှာပါဟ၊ ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့အောင်လည်း လုံခြုံမှုပေးမှာပါ”

ကလေးမှာရှိတဲ့ မြဲကြီးဆီ ဇူဇူတို့ ရက်ရှည်လများ ပုန်းခိုနိုင်ရန်
မှီ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသား။ မင်းမာနက သူမထံးစာအိတ်ရှည်တစ်လုံး
တစ်ပေးပေးသည်။

“ကျွန်တော့်ညီနဲ့ အတူထားပေးပါ၊ မေမေ ဒီစာကို ဖတ်မိရင်
သဘောပေါက်သွားမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

စာအိတ်ပေါ်မှာ မေမေ၊ ဖေဖေနှင့် မင်းဥတ္တရသို့လို့ ခေါင်းစဉ်
တပ်ထားသည်။ မှီက နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲသွားတဲ့ ဇူဇူတို့ကားနောက်ပြီးက
မိနီလေး နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့အထိ ကြည့်နေပြီးမှ
ရန်ကုန်ဘက်ဆီ ဦးတည်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဘေးနားမှာတော့ နေရာ
တကာ သဟောက်သဟမ်းလုပ်ပြီး အာဏာပါဝါပြချင်တဲ့သူကြီးက
“ဇက်ကျိုးကျပြီး မေ့ချောနေတာက အခုတော့ မှီပြုသမျှ နုရတော့မည်
ပုံနှင့်။ သူ့ကို ရန်ကုန်ရှိ ဟိုတယ်(လ်)တစ်ခုမှာ ဒီတစ်ည ပိုထားမည်ဟု
အစီအစဉ် ဆွဲပြီးသား။ မေ့ဆေးပြယ်၍ သတိရမှ သူ့အိမ် သူပြန်ပေါ့။
မှီကတော့ ဂျိဂျိကို ဒီတစ်နေ့နဲ့ ဒီတစ်ညလုံး ဖူးစုံတို့နှင့် စာကျက်မည်ဟု
ခွင့်တောင်းထားသည်။ မကျေနပ်၍ မေးလာမြန်းလား လုပ်ခဲ့ရင်တောင်
ဖူးစုံနှင့် ယွန်းယွန်းက တိုင်ပင်ထားသည်။

“ကျွန်မတို့နဲ့ တစ်နေ့လုံး အတူစာကျက်နေတာပါ”ဟု
ပြောမည်။ ဒါနဲ့ မကျေလည်၍ ကိုနိုင်လင်းကို မေးဦးမလား။

“လမ်းမှာ တွေ့ရာကား ငှားလာတာမို့ ကားမောင်းသူ ဘယ်သူလဲ သိပါ”

လို့ပြော၍ ဒီကစားကွက်ကို ပိတ်ပစ်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ သို့သော် စီစဉ်တိုင်း လွဲချော်မှုဆိုတာ ရှိမြဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၆)

“ဂျိမ်း... ဒိန်း... ဂျိမ်း”

နားထဲ အူထွက်သွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး သိမ့်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး ဝေါခနဲ အသံကြီးက တော်လဲသံလို။ နားထဲမှာ နောက်ထပ် ချော့ညည်အသံတွေကို ကြားနေရသည်။ ဘာသံလဲလို့ စူးစမ်းချင်သေးမယ့် ခေါင်းတစ်ခုလုံး ရိုဝေဖောက်ကျနေကာ မျက်ခွံတွေက အလေးအပင်တစ်ခုခုနှင့် ဖိကပ်ထားခြင်း ခံရသည်။ လေးလံစွာ ဖိစီးမှုက ထူကို တခြားကမ္ဘာရောက်အောင် တွန်းပို့နေသည်။ မင်းဥတ္တရက ချွတ်လုံးကို မရမကဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားရင်း အသိစိတ်ထဲမှာ ကလိုရိုဖောင်းဆေးကို သတိရလာသည်။ မှီ...။ မေ့ဆေး။ ပြီးတော့ မင်းမာန။ မင်းမာနကို သတိရလိုက်တာနှင့် တစ်စစီ ကျဲပြန်နေသော မှတ်ဉာဏ်အပိုင်းအစတွေက တစ်စုတစ်စည်းထဲ ဖြစ်သွားရကာ လေဆိပ်

စောင့်နေည့် မေမေတို့ပါ မြင်ယောင်လာသည်။ မင်းဥတ္တရက မြင်ယောင်စိတ်တွေနှင့်ပင် ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါယမ်းပစ်ရင်း မျက်လုံးကို ကြိုးစားဖွင့်သည်။

“သတိရလာပြီလား”

အသံက ကိုယ့်ဘေးကလည်း မဟုတ်။ ဒီတော့မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝဲအကဲခတ်တော့ သူ စီးလာတဲ့ ကားခေါင်းခန်းမှာ။ ကားထဲ မှောင်မည်းနေပေမဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက် ပြုံးနေပြန်သော လျှပ်ရောင်ကြောင့် ကားအတွင်းပိုင်းကို သူမြင်ရသည်။ အခုတော့ မောင်းသူ နေရာမှ ဘယ်သူမှမရှိ။ ကားတစ်စီးလုံး မှန်တွေ အပြည့်တင်ထားပုံ ပူအိုက်နေပေပေတဲ့ ကားမှန်ပေါ် စီးကူးနေသော မိုးရေတွေ၊ မြေပြင် တုန်မတတ် ခြိမ်းသောမိုးခြိမ်းသံတွေကြောင့် အပြင်မှာ မိုးကြီးလေပြီ ကျနေမှန်း သိလိုက်၏။ သူတို့ကို လိမ်လည်လှည့်ဖျား၍ ခေါ်လာသော ဟိုတစ်ယောက်ရော။ ဗရတ်သုတ်ခန့် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေနှင့် သူ့ထံ ဒုက္ခပေးသွားတာ ပြန်တွေးတိုင်း ဒေါသဖြစ်လာ၍ နားထင် နှစ်ဖက်ထံ လက်ညှိုး၊ လက်မထောက်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းခါသည်။ ကျရှင်ပေါ် ခွေခေါက်ကျနေသော ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်သည်။ အိမ်ကလေး တကယ်လား မသိ။ စောစောက စကားသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ”

အသံက အနောက်ဘက်မှဖြစ်၍ အသံကြားရာ မင်းဥတ္တရ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဂျိမ်း”

အသံကျယ်ပေးပြီး မိုးခြိမ်းသံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က သိမ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“အမေ”

လျှပ်ရောင်အလက်မှာ နောက်ခန်းရှိ ဝါဝါကြီးက လှုပ်ရှားသွား သည်ကို သူ မြင်လိုက်ရသည်။

“မှီ”

ဘယ်လို ရေစက်မှန်းမသိ။ သူမကို တွေ့တာနှင့် ခံပြင်းစိတ်က တစ်မှ ပြန်စ၏။

“မင်း အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ပြီးတော့ ဒါ ဘယ်နေရာလဲ၊ ငါ့အစ်ကိုရော”

“မေးခွန်းတွေကလည်း များပေါ့”

“မေးတာ ဖြေ”

ဒေါသနှင့် သူ ပြောပြီး ကားအမှီးပေါ် လိုက်စမ်းပြီး မီးဖွင့်သည်။ ချောက်ခနဲ အသံပေးသံနှင့်အတူ ဝါကျင့်ကျင့် မီးရောင်ငါ ကာမီး အတွင်းပိုင်းကိုတော့ လင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဘာအရင် ဖြေရမှာလဲ”

မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ခတ်လုပ်သည်။ အိုက်စစ်နေရသည့်ကြားထဲ အဝါရောင်မိုးကာကို ခေါင်းဆောင်းထားသေးသည်။ ဒါကြောင့် မှောင်နှင့်မည်းမည်း အဝါကြီးပဲ သူ မြင်တာဖြစ်မည်။ မင်းဥတ္တရက ခေါင်းအုံတာတွေ၊ ငြီးစိစိဖြစ်တာတွေ ပျောက်သွားအောင် ကားမှန်ကို ဖွင့်ချလိုက်၏။

“မင်းမာန ဘယ်မှာလဲ”

“မရှိတော့ဘူး”

“ဘာ”

“လာမအော်ပါနဲ့”

သူမကပဲ တပြန်စီး ခေါင်းထောင်ပြန်အော်လိုက်သေးသည်။

“ဆရာအစ်ကိုက မိန်းမခိုးသွားပြီ”

မင်းဥတ္တရက စိတ်ရှုပ်ထွေးလာတိုင်း အလိုမကျစွာ မျက်နှာနှစ်ခုကို ထိစပ်လှနီးပါး တွန့်ကုတ်သွားသည်။

“မင်းအကြံတွေချည်း မဟုတ်လား မှီ၊ မင်း ဘာလို့ သူများ မိသားစုထဲ ဝင်ပါချင်ရတာလဲ၊ ငါ့အစ်ကိုမှာ သူနဲ့ သဘောတူပေးစားခဲ့ ခန်းမ ရှိပြီးသား၊ သူက ဩဇာမှာ စောင့်နေမှာ၊ အခု မင်းလုပ်ပုံက”

“အို... စောင့်စောင့်ပေါ့၊ မှီသူငယ်ချင်းမှာလည်း ဆရာ

အစ်ကိုကို စောင့်နေတဲ့ ကလေးလေးရှိတယ်၊ ကလေးနဲ့ လူကြီးမှာ ဘယ်သူက ဆရာအစ်ကိုကို ပိုလိုအပ်တယ် ထင်လဲ၊ ကဲ... ပြော”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောပြီးမှ မှီ စကားတွေ ကျွံထွက်ကုန်မှန်း သတိထားမိသည်။ မှီက ဇက်လေးပုပြီး နှုတ်ခမ်းတွေကို လက်ဖဝါးနှင့် အုပ်ကာမိသောအချိန်တွင် မင်းဥတ္တရကတော့ အံ့အားသင့်သော မျက်နှာနှင့် မယုံကြည်နိုင်သလို မှီအား စိုက်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လို... မှီ၊ မင်းသူငယ်ချင်းမှာ ငါ့အစ်ကိုရဲ့ ကလေး ရှိနေပြီ၊ အဲဒီလိုလား”

သူ့မျက်နှာကို မဝံ့မရဲကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်၊ အဲဒါကြောင့် မှီက ကြားဝင်ပြီး ကူညီတာပါ”

“ကျွန်... ခက်တာပဲ”

မင်းဥတ္တရက ဆံပင်တွေ လည်ကုတ်နားမှ လှန်ဖွဲ့ပစ်သည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကူရှင်မှာ ကျောမှီထိုင်ချ၏။ ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်လည်း မသိ။ ဖြစ်လာသမျှကတော့ အားလုံး စိတ်ပျက်ဖွယ် တွေချည်းပဲ ဖြစ်သည်။

“ဩဇာမှာ ဟောမာန်တို့၊ မိသားစုရှိတယ် မင်းမာန၊ မင်း နေရေး ထိုင်ရေးကစလို့ အရာအားလုံး အဆင်ပြေအောင် သူတို့ စီစဉ်ပေးလိမ့် မယ်၊ မင်းဘက်က လိုက်လျောရမှာ တစ်ခုပဲ၊ ဟောမာန်ကို လေးစားပြီး

လက်ထပ်နိုင်အောင် ကြိုးစား”

မေမေရဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကို သူလည်း ကြားသည်။ ဒီအကြောင်းတွေ ရှိလျက်နဲ့ မင်းမာန ဘာကြောင့် မငြင်းခဲ့တာလဲ။ အခုတော့ ဩဇာမှာ လက်ထပ်ဖို့က တစ်ယောက်။ ဒီမှာက ကလေးရှိပြီသား တစ်ယောက်နှင့်။ အကြောင်းစုံသိရင် မေမေ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ပါ့မလား။ မမြင်ရသေးသော ကလေးကိုစာနာပြီး မင်းမာနဘက်မှ အယူခံ ဝင်ကြည့်ရန် ကြိုးစားချင်စိတ် ပေါ်လာတာ ချက်ချင်းကြီး။ မင်းဥတ္တရက လက်မှနာရီကိုကြည့်တော့ ညကိုးနာရီတိတိကို ညွှန်ပြနေသည်။

“ဒါ ဘယ်နေရာလဲ”

အရေးကြီးဆုံး အတွေးတွေဖယ်ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကို အသက်သွင်းရန်။ ဒီတော့မှ နောက်ခန်းမှာ တစ်ချိန်လုံး ဇက်ပုနေတဲ့ မချောက ရှေ့ခန်းဆီ ကုပ်ကုပ်ကွကွနဲ့ လာသည်။

“ပြည်နဲ့ ရန်ကုန်ကြားပဲ၊ နေရာအတိအကျတော့ မှီလည်း မသိဘူး”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ရှေ့ခန်းကနေ နောက်ကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်သွားတာလဲ”

အခုမှ သတိရသွားသလို မေးခွန်းထုတ်သည်။ မှီက ခေါင်းစွပ်ကို လှန်ချတော့ ဆံပင်ရှည်တွေက ပါးနှစ်ဖက်ပေါ် ပြိုကျလာ၏။

“မှီ ကြောက်လို့၊ မိုးတွေ အရမ်းကြီးနေတော့ ရှေ့လမ်းကိုလည်း ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူးလေ”

“အေး... မမြင်ရတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းက ငါတို့ အိမ်ရောက်အောင် ပြန်ရမှာပဲ”

“ပြန်လို့ မရဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မရ ရမှာလဲ၊ စင်းမမောင်းရဲရင် ဖယ်၊ ငါ အင်းမယ်၊ မင်းနဲ့တော့ ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး မိုးလင်းတာ အထိမနေနိုင်ဘူး”

စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းကာ ခေါင်းခန်းဘက် ဆက်ပြီး မောင်းသူဘက်ခြမ်း တံခါးဆွဲဖွင့်တော့ သူမက ဟိုဘက်တိုး နိုင်နေပြီဖြစ်၏။ တခဏချင်း စိန့်သွားတဲ့ မိုးရေတွေကို ခေါင်း ဘယ်ညာယမ်းပြီး ခါထုတ်သည်။

“ရော”

ကမ်းပေးတဲ့ သဘာဝအသေးစားလေးကို မယူသေးပဲ မင်းဥတ္တရက သူမကို ကြည့်သည်။ မကျေလည်ကြည့်တွေ ဖြစ်ပေမဲ့ မီးမှိန်မှိန် အောက်မှာ ပါးပြင်ပေါ် မျက်တောင်အရိပ်ကနေသည်။ နှာတံက ညွှန်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတွေ ပိရိလှပခြင်းကြောင့် နှာတံပိုစင်းသည်ဟု ထင်ရသည်။ ရယ်လိုက်တိုင်း သွားတန်းရှည်တွေအားလုံး ပေါ်သွားတတ်တာ

အမှတ်ရတော့ ခပ်တည်တည်နေတော့လည်း ချောနေတာပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ချက်ပေးမိသည်။

“ရောလေ... ယူပါ။ မသုတ်ရသေးတဲ့ အသစ်ကြီး၊ ဆရာခေါင်မှာ ရေတွေ့နေလို့ ပေးတာ၊ စေတနာရှိလွန်းလို့တော့ မဆင်နဲ့၊ ဟွန်း... အားကိုးရာက ဆရာတစ်ယောက်တည်းရှိလို့။”

ပြောပုံက ကမောက်ကမ။ မင်းဥတ္တရက လက်ကိုင်ပဝါထုံ ဆွဲယူပြီး ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်သည်။ ထို့နောက် ကားရမ်းကိုဖွင့်ပြီး စက်နှိုးလန် လက်အလှမ်းမှာပဲ ကားရှေ့လမ်းမကြီးပေါ်ကန်လွန် ဖြတ်လဲကျသော အပင်ကြီးကြောင့်...

“ဟာ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“မိုးတွေ အရမ်းကြီးပြီး လေတိုက်လွန်းတော့ လဲသွားတာပဲ တူတယ်”

“မင်း အစောကြီးတည်းက ဒီသစ်ပင်လဲတာ သိတယ်ပေါ့”

“အင်း... သိတယ်လေ”

ခေါင်းညိတ်ဖြေပုံက ပိတ်ရိုက်ချင်စရာ ရုပ်နဲ့။ မင်းဥတ္တရက တလိပ်လိပ်တက်လာသော ဒေါသကို အတင်းမျိုချထားရသော မခံမလည်မျက်နှာနှင့် ဖြစ်သည်။

“သိတယ်ဆို မင်း စောစောကတည်းက ပြောပါလား”

“ပြောသားပဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အရင်ဆင်းသွားပြီးတော့၊ ဘယ်လိုလဲ၊ အခုတော့ မှီနဲ့ ဒီတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး မိုးလင်းလို့ရပြီ အဟုတ်လား”

တမင်ရွံ့ပြီး မေးပစ်လိုက်သည်။ စတီယာရင်ကို လက်သီးနှင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း မကျေမချမ်းနှင့် တက်ခေါက်တာကို မှီက ငေးကြည့်သည်။

“ဖုန်းခေါ်ဖို့လည်း ကြိုးစားသေးတယ်”

ဖုန်းဆိုမှ မင်းဥတ္တရက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို သတိရပြီး နှိပ်ယူသည်။

“ဒါပေမဲ့ အချည်းနှီးပါပဲ၊ လိုင်းမမီဘူး”

မင်းဥတ္တရကိုယ်တိုင် ဖုန်းခေါ်တော့လည်း သူမပြောတဲ့အတိုင်း ထွက်တိဖြစ်နေတာမို့ ဖုန်းကို ဒတ်(ရှ်)ဘုတ်ပေါ် ပစ်တင်သည်။ မှီက ထားမှန်ကို ခေါင်းနဲ့ မှီလိုက်သည်။

“ဒီကားထဲ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေရုံပဲ ရှိတယ်”

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သလို ပြော၏။ မင်းဥတ္တရမှာသာ ထုတ်ဆွဲ ရန်စလိုမရသော ဒေါသတွေနှင့် တစ်ယောက်တည်း နုပန်းလုံး နေ၏။

မှီက သူ့အတွက်တော့ တကယ့်ဂြိုဟ်ဆိုး။

အခန်း (၁၇)

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

ကားမှန်ခေါက်သံကြောင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်နေရာမှ မင်းဥတ္တရက အရင်နိုးသည်။ ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်နေသော ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဓာတ်မီးရောင်တွေနှင့် လူတစ်စု။ သူတို့ကားကို ဝိုင်းထားကာ ရှိပြီး ကားမှန်ခေါက်နေသူက ရဲအရာရှိ ယူနီဖောင်းနဲ့ မင်းဥတ္တရက ကားမှန်ကို ချပေးလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး”

“ဟိုဘက်က မိန်းကလေးက”

ရဲအရာရှိက ကားအတွင်းသို့ ဓာတ်မီးနှင့် လှမ်းတိုးပြီး မေးသည်။ ဒီတော့မှ ကူရှင်ပေါ် ခွေခေါက်ခေါက်နှင့် အိပ်ပျော်နေသော သူမတစ်ယောက် နိုးလာသည်။

ဗိုလ်မှူးတပေ

“ဘာတွေလဲဟင်”

“ဘယ်သိမလဲ”

နှစ်ယောက်သား အမေးအဖြေ လုပ်နေတာကို ရဲအရာရှိက ခြိတ်ရှည်ဟန်မတူ။

“ကဲ... နှစ်ယောက်စလုံး ကားအောက်ဆင်းပါ၊ စစ်ဆေးစရာ ဆို စခန်းလိုက်ခဲ့ပါ”

“စခန်းလိုက်ရမယ်”

မှီက အလန့်တကြား ထအော်သည်။ ညတုန်းက ညည်းမည်းသော မိုးသည် အခုတော့ သူ မဟုတ်သလို၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး ခြည်လင်သာယာလျက်။ ရဲအရာရှိနှင့်အတူ တပ်သားတွေရော ရပ်ရွာသူကြီးတွေလား ဘာလား မသိသော လူကြီးလေးငါးယောက်ကပါ အောက်မှာ ရပ်စောင့်လျက်။ အရာရှိက ဆက်သွယ်ရေးစက်ဖြင့် အဖော်ကို လှမ်းပြောသည်။

“သတင်းရထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ ဆရာ၊ အခုပဲ ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်၊ သောစရာအတွဲပါ၊ အင်အား လုံလောက်ပါတယ်၊ လေးစားပါတယ် ဆရာ”

သတင်းပို့သောတာဝန် ကျေတာနှင့် မှီတို့နှစ်ယောက်ဘက်ကို ခြည့်ကြည့်သည်။

ဗိုလ်မှူးတပေ

“ကားလိုင်စင်နဲ့ မှတ်ပုံတင်ပါ ယူခဲ့ပါ”

ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားတဲ့ မှီက မင်းဥတ္တရရိုရာဘက်သို့ ချောက်ချက်

လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟို... လိုင်စင်နဲ့ မှတ်ပုံတင်က”

“ကျွန်တော်တို့က ခရီးသွားတွေပါ”

ဒီလောက် မျက်နှာမူပျက်နေတာကိုတွေ့လျှင် မဟုတ်တာ ချည်း လုပ်ထားသော သူမကြောင့် သံသယပိုကြီးဖွယ်ရာ ရှိတာ သိသည်။ ထို့ကြောင့် စကားစပြတ်စေရန် မင်းဥတ္တရကပင် ဦးဆောင် ဝင်ပြောသည်။

“ရာသီဥတုက ဆိုးတာကြောင့်ရယ်၊ လမ်းပိတ်နေတာကြောင့် ဒီမှာပဲ ကားရပ်ထားမိတာပါ။ လမ်းကလည်း မကျွမ်းတော့လေ”

အရာရှိဖြစ်သူက မင်းဥတ္တရတို့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင် ခေါင်းညိတ်ပြပေမဲ့ ယုံကြည်ရန်ခက်ခဲသော မျက်နှာမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ သတင်းရထားတဲ့ အချက်တွေနဲ့ တော်တော်ပြည့်စုံနေတာ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ မှန်သလား၊ ခင်ဗျားတို့ မှန်သလားဆို စခန်းရောက်မှ ရှင်းကြတာပေါ့၊ လမ်းပျောက်တဲ့ ခရီးသွားတွေ ခြံရံရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဥပဒေဘက်တော်သားတွေက အကောင်အထည်

အကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးသွားမှာပါ။ ကဲ... စခန်းကိုသာ လိုက်ခဲ့ ပြီပါ”

ထပ်ငြင်းစရာ စကားမရှိတော့။ ငြင်းမရခဲ့အတူတူ မင်းဥတ္တရက စခန်းခန်းချကာ ရဲအရာရှိ ခေါ်ဆောင်ရာလိုက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြီး အမှ ခြေအစုံကို ရပ်လိုက်၏။

“ဟို... တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ”

သူမအသံက နောက်မှထွက်လာတာမို့ ရဲအရာရှိရော သူပါ ညှဉ်းကြည့်သည်။ မှီက အားယူသလိုမျိုး နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို ဖိပိတ်သည်။

“ဟို... ဒီက အစ်ကိုတို့ ရထားတဲ့သတင်းက ဘာလဲဆိုတာ ခွင့်ရမလားဟင်၊ မှီတို့အဖြစ်နဲ့ တိုက်ဆိုင်တယ် ဆိုတာကလေ”

လည်ပင်းပွတ်လိုက်၊ လက်ဖဝါးချင်းပွတ်လိုက်နှင့် မေးလာသော လူလေးကို အရာရှိဆိုသူက စိုက်ကြည့်ပြီး တခဏ စဉ်းစားနေသည်။

“ဒီနေရာမှာ ဒီအချိန်ပဲ လူကုန်ကူးမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားမယ်လို့ အတင်းရထားလို့ပါ”

ထိတ်လန့်အံ့သြခြင်းနှစ်ရပ်နှင့် မျက်ဝန်းတွေက မင်းဥတ္တရထံ ခြုံငုံသွားတာက ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ အားကိုး ကြိုးပါ။ သို့ပေမဲ့ သူမ ရရှိခဲ့တာက ဥပေက္ခာမျက်ဝန်းတစ်စုံသာ ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးအကြည့်က မင်းကြောင့်လို့ စွပ်စွဲနေတာကြောင့်...

၁၃၄

သုတေသန

လွန်တာရှိုဝန္တာမိလို့ တောင်းပန်ချင်ရင်တောင် အချိန်က
နှောင်းခဲ့ပြီ။

အခန်း (၁၈)

“လက်မထပ်နိုင်ဘူး မေဖေ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုကို”

အငြင်းဝါကျဟာ ကွဲလွဲစွာနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာပေမဲ့
ချည်ရွယ်ချက်က အတူတူ။ ဦးသူရိန်က ဆိုတာတစ်ခုတည်းမှာ မအေက
ထိုင်လျက်၊ ထိုင်ခုံလက်တန်းပေါ် တင်ပလွှတ်ထိုင်နေသော မင်းဥက္ကရ
တို့ ငဲ့ကြည့်သည်။ ငယ်ကတည်းက သားနှစ်ယောက်ရဲ့ ပညာရေး၊
ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စအဝဝကို ကြွယ်နှင့် လွှဲထားခဲ့ပေမယ့် အရေး
ကြီးလာသည့်အခါ စီမံခန့်ခွဲပိုင်ခွင့်အာဏာ သူ့မှာ အပြည့်ရှိသည်ဟု
ဦးသူရိန် ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် သားအနှစ်ယောက်စလုံးကို
ဆုပြီး အကဲခတ်သည်။

“ခုမြင်၊ ခုတွေ့မှာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် တစ်ညလေး
 တောရိုသွားတာလေ ကိုကိုရဲ့၊ မင်းမာန ထင်ရာလုပ်သွားလို့ ရင်ထဲမှာ
 ကျေလည်ရတဲ့ကြားထဲ မင်းဥတ္တရကိုပါ အဆစ်ထည့်မပေးနိုင်ဘူး
 ကိုကို၊ ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်၊ မိဘသဘောတူထားတာလည်း
 မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီလို သူများအရေးကိစ္စ ကြားဝင်တတ်တဲ့
 မိန်းကလေးမျိုးကိုလည်း ကြွယ် သဘောမကျဘူး ကိုကို၊ အို-
 မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ လက်ထပ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ ဖေဖေရာ၊ အဲဒီညကလည်း လူကုန်ကူးတဲ့
 သတင်းရထားလို့ ကျွန်တော့်ကို မရအရ စစ်နေတာ၊ အဲဒါနဲ့ သူထဲ
 ဝင်ပြီး ခိုးရာလိုက်ပြေးတာပါ၊ မိဘတွေ မသိပါဘူးနဲ့ ပြောလို့”

“မင်းလည်း သူပြောတဲ့အတိုင်း ခေါင်းညိတ်ခွဲတယ် မဟုတ်လား”
 မင်းဥတ္တရက မေမေဆေးမှ တခြားဆိုတာတစ်လုံးပေါ် ခြေဖဝါ
 လက်ပစ် ထိုင်ချသည်။

“မညိတ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဟိုအမှုက ပုဒ်မအကြီးကြီးဥစ္စာ”
 “သူများသားသမီးကို ခိုးလာပြီး လက်မထပ်တာက ပိုပုဒ်မ
 ကြီးတာ မဟုတ်ဘူးလား”

စိတ်ဆိုးကလာသလို မင်းဥတ္တရက မျက်ခုံးရိုးအား လက်မနဲ့
 ဆွဲခြစ်ရင်း မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။ အဲဒီညက သူတို့ထံ

အသွားသည့် အရာရှိအား ခိုးရာလိုက်ပြေးသည့်စုံတွဲပါလို့ ပြောပစ်
 တာ မှီရဲ့ ပယောဂလည်း ပါသည်။

“မှီ အိမ်ကထွက်လာတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး ဆရာရဲ့၊ သိများ
 သိသွားရင် ဂျီဂျီး နေရာတင် သွေးတက်ပြီး ခိုးခနဲ ခေါက်ခနဲ ဖြစ်သွား
 နိုင်တယ်၊ ကိုကိုက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စာစုကျက်မယ်လို့ ပြောပြီး
 ထွက်လာခဲ့တာ၊ အခု ဒီက အိမ်လိပ်စာတွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေယူပြီး
 အိမ်ကို အကြောင်းကြားမှဖြင့်”

“ဒါတော့ မင်းရောဂါနဲ့ မင်းလေ”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့၊ ဆရာလည်း ငြိနေတဲ့ပုဒ်မက တကယ့်
 ဆဲဗီးကြီး”

“ဟဲဗီးပေမယ့် ငါ့အိမ်ကို ခေါ်ရှင်းလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာလေ၊
 ငါတို့က အမှန်အကန်၊ အကြံအဖန်သမား မဟုတ်ဘူး”

သူက စခန်းထဲရှိ ခုံတန်းမှာထိုင်ရင်း နံရံကိုမှီကာ လက်ပိုက်ပြီး
 ဆေးဆေးဆေးဆေး ပြောမိသည်။ စိုးရိမ်စိတ်တော့ ရှိပါသည်။
 တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသည့် အရပ်မှာ မျက်စိ
 သူငယ်၊ နားသူငယ်နဲ့ နေရတာရယ်၊ တရားခံလို့ စွပ်စွဲသည့် အကြည့်
 ဆွေနှင့် အကြည့်ခံတာရယ်ကလွဲရင် ဖိစီးမှုတော့ သူ့မှာ ကြီးကြီးမားမား
 မရှိလှပါ။ အရေးကြီးလျှင် သက်သေပြစရာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်

ဆိုသည့် ထောက်ခံကတ်တွေလည်း ပါမလာ။ မင်းမာနကို လေဆီ
လိုက်ပို့တာမို့ ပိုက်ဆံအိတ်ပဲ ပါကာ စခန်းမှာပဲ ဖုန်းရော၊ ပိုက်ဆံအိတ်
တွေပါ အားလုံး သိမ်းထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“သူတို့က စခန်းမှူးလာရင် ထပ်စစ်ဦးမှာ ဆရာရဲ့ ခရီးလွှာ
နေတယ်ပြောရုံနဲ့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီပြဿနာ ဒီတင် ပြီးသွားအောင်
အိမ်က လူကြီးတွေလည်း မသိအောင် တစ်ခုခု လှီးလွှဲပြောမယ်လေ
အိမ်တွေက သိလို့ အကျယ်အကျယ် ဖြစ်သွားရင် ဆေးရုံမှာ ဆရာရော
မှီပါ သိကွာကျမှာ”

ဒီသိကွာဆိုတာကိုတော့ မင်းဥတ္တရ လန့်ပါသည်။ မင်းမာနကိုတော့
သူမနှင့် မင်းဥတ္တရ တစ်ညလုံး အတူရှိနေသည့်အဖြစ်က ဆေးပတ်ဝန်းကျင်
သာသိလျှင် အသာတကြည် နားလည်လက်ခံပေးမည့် ကိစ္စမဟုတ်။
မင်းဥတ္တရ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီအရပ်မှာ တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်ကောင်
မနေချင်တော့။ သူမပြောသည့်အတိုင်း အခြေအနေ လွယ်ကူစွာ ပြီးစီး
သွားအောင် ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။ တကယ်လည်း စခန်းမှူးနဲ့တွေ့ပြီး
မိုးမလင်းခင် ရန်ကုန်ပြန်ခွင့်ရသည်။ အိမ်ရောက်တော့ မေမေ့ကို မလိမ့်
တတ်သော ရာဇဝင်ရှိသည့်အတိုင်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြခဲ့ပြီး
သွေးအေးနေခါမှ ဖေဖေက ဗြန့်ဒိုင်းကြီး လက်ထပ်ရမည်ဆိုတော့
ရင်ထဲ ဝန်းခနဲ ဒေါသက ဝင်ဆောင်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့မှီ ရန်ကုန်အဝင်ကတည်းက နားလည်မှု ယူပြီး
သားပါ ဖေဖေ”

“မင်းတို့ချင်း နားလည်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က နားလည်မှု
မပေးနိုင်ဘူး မင်းဥတ္တရ”

“ဒါတော့ မှီ လိုရာဆွဲပြောနေတာပဲ”

မင်းမာန စိတ်ကြောင့် အိပ်ရာထဲ လဲခဲ့သော ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က
ထိုင်ရာမှ ဝန်းခနဲ ထရပ်တော့ လူက ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ပတ်
လုံးလုံး အစားလည်း မဝင်။ အအိပ်မမှန်ဘဲ ဒရစ်(ပ်)ပိုက်တွေနှင့်
အသက်ဆက်ခဲ့ရတာကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖတ်ဖြူရောင်နှင့်
ဇလတိုးရင်တောင် လဲတော့မလိုရှိရာမှ ဒေါသရဲတွန်းအားကြောင့် လူက
ထရပ်ပေမဲ့ အခြေမခိုင် ယိုင်နဲ့သွားတာကြောင့် မင်းဥတ္တရက မေမေ
ဝန်းကို ဖေးကူထိန်းသည်။

“အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းလည်း ရပါတယ် မေမေရယ်၊
အဲဒီလောက်ထိ စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့”

“မအေးဆေးနိုင်ဘူး မင်းဥတ္တရ၊ မေမေ မကြည်ဖြူတဲ့သူရဲ့
လက်ထဲ မေမေသားကို ရောအင့်ဆို ပစ်ထည့်ပေးလော့က်တဲ့အထိ
မေမေ သတ္တိမရှိသေးဘူး၊ ဒီမယ်... ကိုကို၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကုန်ကိုပြီး
သာနေရင် ကြွယ်တို့ လေထောင် အသက်ဝအောင် ရှူရမှာ မဟုတ်ဘူး၊

ပြီးတော့ ဒီကိစ္စက ဘယ်သူမှ သိခဲ့တာလည်း မဟုတ်”

“အဲဒီစခန်းမှူး ဦးအောင်ခင်ဆိုတာ ငါနဲ့ တစ်မြို့တည်းသားပဲ ကြွယ်၊ ပိုဆိုးတာက မှီဆိုတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ အဖေနဲ့လည်း အရင်က စီးပွားရေးလောကမှာ ပါတနာတွေတဲ့”

“ကိုကိုတစ်မြို့တည်းသား၊ တစ်ဖက်က ပါတနာဆိုတိုင်း ကြွယ် တို့က လက်ထပ်ပေးရရောလား ကိုကို”

ကြွယ်က လက်သီးနှစ်ဖက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း ကျုံး အော်ပစ်ချင်ပေမဲ့ အားနည်းခြင်းကြောင့် အသံက ထွက်မလာ။ စိတ် ထင်တိုင်း ပေါက်ကွဲခွင့်မရ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျောခိုင်းရပ်နေသော ကိုကို ကျောပြင်အား ပြေးလွှား ထုရိုက်ပစ်ချင်သည်။ ဒီမိန်းမရဲ့ ရင်တွင်း ခံစားချက်တွေ ကိုကို မသိလိုလား။ ဒီသားနှစ်ယောက်က သူမရဲ့ အသက်ဖြစ်သည်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ရင်ကိုခွဲ၊ အသက်ကို ထုတ်ယူ ချင်လိုလား။ အတွေးပေါင်းများစွာနှင့် ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က မချီတင်ကံ ဖြစ်လာသည်။ ဒေါသ၊ မာနနှင့် အတ္တတို့ ပေါင်းစပ်ကာ အလှူပြင်းသော မီးတောက်က ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အရှိန်ပြင်းစွာ တောက်လောင်နေသလို ခံစားရသည်။ ဦးသူရိန်ကတော့ ကျောခိုင်းရပ်နေရာမှ ဒီဘက်သို့ မျက်နှာမူရပ်သည်။

“ဦးအောင်ခင်က ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာမှာ၊

ခွင့်ရက်ရလို့တဲ့၊ မိဘချင်း အဆင်ပြေတာတွေ စေ့စပ်ပေးလို့ရအောင် ဦးဇော်ကိုကိုဆီ အီးမေး(လ်)ပို့ထားပြီးပြီတဲ့၊ အကြောင်းရဲ့ မင်းတို့ ပြောပြထားရင်လည်း ငါ ငြင်းလို့ရတယ်၊ ဘာမှမသိဘဲ တစ်ဖက်က ပြောသမျှ ငါ နားထောင်လိုက်ရတဲ့ အခြေအနေမှာ မင်းတို့ သွားငြင်းလည်း အဖိုပဲ ကြွယ်၊ တစ်ဖက် မိန်းကလေးရဲ့ သိက္ခာ၊ ပြီးတော့ မင်းသား ဝန်ခံထားတာက ဥပဒေဘက်တော်သားရေမှာ၊ ဒီတော့ မင်း စိတ်လျှော့ လိုက်ပါ”

နှစ်သိမ့်ခြင်းလား၊ အမိန့်ပေးခြင်းလား။ မရေရာသော စကားသံရဲ့ အဆုံးမှာ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က ဒုတိယအကြိမ် ခွေခေါက်သတိလစ်သွား ခဲ့သည်။

“မေမေ”

နားထဲမှာ မင်းဥတ္တရရဲ့ မေမေဆိုတဲ့ခေါ်သံ၊ ထွေးပွေ့ခံထားရတဲ့ သားရဲ့ နူးညံ့တဲ့ အထိအတွေ့တွေကို ခံစားသိရှိရပေမဲ့ ကိုယ် အကောင်းဆုံး ယုယပြုစုကာ ပျိုးထောင်ခဲ့သော သားနှစ်ယောက်က အဆုံးသတ်မှာတော့ တခြားသူတွေကို သိမ်းပိုင်ခွင့်ပေးရန်အတွက် ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်သည်။

အခန်း (၁၉)

ကျောက်စိမ်းရင့်ရောင် ဂါဝန်တို့က ဒူးအထိ အတိမ့် သွားလာရတာ လွယ်ကူပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ခါးနားမှာ ခါးပတ်ကွင်းတွေ ပါတာမို့ မှီက တခြားနေ့များစွာကလို အစက်ဆရီတွေ ရွေးချယ်ချိန် မရ။ မျက်စိထဲမြင်ရာ ခါးပတ်အနီရောင်ကြီး ဆွဲချလာခဲ့သည်။ မှန်တင်ခုံပေါ် လွယ်လင့်တကူ ပစ်တင်တတ်သော ဖုန်းနှင့် ကားသော့ရယ်တို့လီမုတ်စတွေ ထည့်ထားတဲ့ ဘေးလွယ်အိတ်ကြီးရယ်လွယ်ပြီး လှေကားမှ အသံမကြားအောင် ဆင်းသည်။ လှေကားကျွေကြီးရဲ့ အဆုံး၌ ဖိနပ်စီရိတ်မှ ကြိုးများစွာပါတဲ့ ပင်ဆယ်(လ်)ဟီး(လ်)ကို ဒီအတိုင်း လက်ကဆွဲချလာကာ ထမင်းစား မီးဖိုထဲ ဆင်းချလိုက်မှ ကော်ဖီ ဗန်းကြီးကိုထွက်လာသော အသိန်းနှင့် ဝင်တိုးမိသည်။

“မမလေး... ဟိုအိမ်ရှေ့မှာ...”

“၅။”

စိုးမိုးတပေ

နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ကာ အားပစ်ပုံက အလောတကြီးဖြစ်သည်။

“ဘယ်သွားမလိုကလဲ မမလေးရယ်၊ ပါပါကြီးက”

“နင့်ပါးစပ်ကိုပိတ်ထား၊ သွား... ဟန်မပျက် ကော်ဖီ သွားပို့၊ ခါးကိုမေးရင် မသိဘူးသာ ပြောနော်၊ ကြားလား”

ဖိနပ်ကိုချရင်း ခါးပတ်ပတ်ရင်း မှာစရာရှိတာ တစ်ခါတည်း မှာသည်။ အသိန်းကတော့ မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါနှင့် ဖိုအား ခိုက်ကြည့်နေတာ အထူးအဆန်းကြီး။ အခုတစ်လော ဒီအိမ်ကြီးမှာ ထူးဆန်းတွေလာတွေက တရစပ်ဖြစ်သွားသည်လို့ ပြောရလောက်ပင်။ ပါပါကြီးက အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ ပြန်လာသည်။ ပြီးတော့ ဂျီဂျီးမေနှင့် စာကြည့်ခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ဆွေးနွေးတာ အကြာကြီး။ ညကတော့ မမလေးအခန်းထဲမှာ စူးစူးပါးပါးအသံတွေ ကြားရပြီး ဂျီဂျီးမေကတော့ မျက်နှာကြီးပုပ်သိုးလျက် အသိန်းတို့ တစ်တွေကို ဆူပူလိုက်တာလည်း နေစရာနေရာတောင် မရှိတော့။ ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်ချည်းဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ ဧည့်သည်တွေ လာစရာရှိတယ်၊ လူဆယ်ယောက်စာ ဧည့်ခံဖို့ပြင်ထား”

မီးဖိုချောင်ရဲ့ စားဖိုမှူး အသိန်းက မေးမိသည်။

စိုးမိုးတပေ

“မုန့်ပဲပြင်ရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ထမင်းပြင်ထားရမလား၊ ကိုနိုးမေ၊ မြန်မာထမင်းဟင်းလား၊ တရုတ်စာလား၊ အဲဒါမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကော်ဖီနဲ့ အဆာပြေမုန့်ပဲလား”

“မသိတော့ဘူးဟာ၊ ဘာပြင်ရမှန်း မသိရင်လည်း လုပ်ချင်ရာလုပ်တော့၊ ဘယ်နှယ်တော်... အပူမရှာချင်လို့ အပျိုကြီးလုပ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လင်ယူပြီး ကလေးမွေးရင်တောင် ဒီလောက် ပူရင်း မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့ ပြောရင်မနာခံ၊ တားရင် ခွတ်တိုးလုပ်တော့မနဲ့ကျမှ ငါ သေချင်တယ်... သိလား၊ တကယ်ပဲ”

ညည်းညူနေခဲ့၍ အခြေအနေမကောင်းတာတော့ အမှန်။ ဒီကြားထဲ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာမှ မမလေးက အိမ်နောက်ဖေးပေါက်နား ခိုးဝှက်ထွက်သွားသည်။

“ကဲ... ငါသွားပြီ၊ ငါမှာတာ မမေ့နဲ့နော်၊ မီးဖိုချောင်မှာ ငါ့ကို တွေ့ခဲ့တာ မေ့ပစ်လိုက်၊ ကြားလား”

မမေ့တာတွေရော၊ မေ့တာတွေရောနှင့် အသိန်းက ကော်ဖီဖန်းကြီးကို ကိုင်ကာ မျက်စိလည်နေပုံရသည်။ မှီက ခါးပတ်ပတ်ပြီးသွား၍ ချထားသော ဖိနပ်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း ခြေလှမ်းစလှမ်းသည်။

“သမီး...”

ခြေဖျားထောက်လက်စက နေရာတင် တုန်ခနဲ ရပ်လေသည်။

“ကိုယ်လုံးရှိ သွေးတွေ အေးခဲ့သွားသလားထင်ရအောင် ကျင်ထဲ နေပြန်သွားကာ မှီက စိတ်လျော့ပစ်လိုက်သလို သက်ပြင်းချရင်း ခြေရပ်ရ၏။

“ညကတည်းက ပါပါး နားလည်အောင် ပြောထားရဲ့သားနဲ့ သေ”

“မှီလည်း ပါပါး နားလည်အောင် ရှင်းပြထားခဲ့တာပဲ”

ခါးအထိရှည်သော ဆံနွယ်တွေ ဝဲနေအောင်ခါရင်း လှည့်ပြောသော မှီကနာမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း ကောက်ကြောင်းတွေက ပီပီပြင်ပြင်။ မှီကကိုက်က သမီးရဲ့ မျက်နှာနှင်းနှင်းကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်း ခဲ့ရသည်။ ဒီကိစ္စတွေကို သူ စောစီးစွာ သိရမည်ဆိုလျှင် သမီးဆန္ဒ အတိုင်းသာ သူ လိုက်လျောမှာ အမှန်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဘာထင်ထင် ဂရုမစိုက်မှာ သေချာသည်။ အခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် အောင် သမီး ခိုးရာလိုက်ပြေးသည်ဆိုတာ အီးမေး(လ်)မှတစ်ဆင့် သိရတာမျိုးဖြစ်သည်။

“မင်းသမီးကို ခိုးလာတဲ့ကောင်လေးကလည်း ဟဲဗီးဝိတ်မဲ့ အင်္ကျီကို၊ သူရိန်ရတနာဆိုတဲ့ မိန့်တိုက်ပိုင်ရှင်သား၊ ဆရာဝန်ပါမောက္ခကွ၊ အခုရော၊ အာဏာရော၊ ဂုဏ် မျိုးရိုး ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာ မရှိဘူး၊ ဘစ်ခဲပဲ၊ ဦးသူရိန်ရဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ နည်းနည်းထက်တယ်”

ပြောချင်တာ သူ့သားတွေကို ဘယ်မိန်းကလေးတွေနဲ့မှ သဘောတူတာမျိုးကွ။ အဲဒီမိန်းမကြောင့် ကောင်လေးက မင်းသမီးကို ခိုးလာထင်တယ်။ ကောင်လေးအဖေနဲ့ငါ ဆက်သွယ်ကြည့်ပြီးပြီ။ သူ့ဘာမှမသိပါဘူးတဲ့။ ကောင်လေးက အခုအိမ်မှာပဲ ပြန်နေတယ်တဲ့။ သေချာမေးပြီးရင်တော့ သားရှင်တို့ရဲ့ ဝတ္တရားမပျက်စေရပါဘူးတဲ့။ ဒီတစ်ခါ ခွင့်ရက်ရလို့ ရန်ကုန်ဆင်းခဲ့မယ်။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က သူ့သားပြန်သိမ်းထားရိုးမှန်ရင် ဒါ မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကို ဖော်ကားတာပဲ။ သူငယ်ချင်း၊ မင်းသမီးဟာ ငါ့သမီးပါပဲ။ မနစ်နာစေချင်တာ ပုဂ္ဂလိကခံစားချက်၊ တရားမျှတစေချင်တာကတော့ ငါ့ရဲ့တာဝန်အရပေါ့ကွ။

စာတမ်းရှည်ကြီး ဖတ်ပြီးသောအခါ ဦးဇော်ကိုကိုက သောတပွေတပိုက်နဲ့ ပြန်လာခဲ့တာပါ။ သမီးကို ဆူပူဖိုဆိုတာ စိတ်ကူးတောင် မထည့်မိခဲ့။ အမိခွဲတဲ့ သမီးလေး မျက်နှာငယ်ရှာတယ်ဆို ကရုဏာတထွေးကြီးနှင့် သမီးရှေ့က ဘာမဆို ရပ်တည်ကာကွယ် ပြန်လာခဲ့ပေမယ့် ဒီရောက်၍ အစ်မဖြစ်သူကို မေးတော့လည်း ဘာမှမသိ။

“နိုင်ငံရပ်ခြားနေတဲ့ လူဆီတောင် သိတယ်၊ သတင်းရောက်တာမှ မမက ကျွန်တော့်သမီးနဲ့ အတူတူနေပြီးတော့ အခု ဘာမှ မသိဘဲဆိုတော့...”

“မင်းသမီးက သွားပြီဆို ခြေတောက်က လှစ်လှစ်ပါနေတာ၊ ငါ့ကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ တိုင်ပင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မေးမြန်းရင်လည်း မကြိုက်၊ မင်းကိုယ်တိုင်ရော မှီက ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူးဆို၊ ကလေးလို သဘောမထားပါနဲ့ဆို၊ ဒီတော့ မင်းသမီးလာမှ မေးကြည့်တော့”

ဖအေရော ကြီးတော်ပါ သောကတွေက ရင်ထဲ မီးအူလုံးကြီး ခိုက်ထားရတဲ့အတိုင်း။ မှီရောက်လာမှ မေးကြည့်တော့ အရှုပ်အထွေး ဆွဲကြားက လွတ်မြောက်အောင် ပြောခဲ့ပါသတဲ့။ အခုတော့ နှုတ်ကျွံ၊ ကားတွေ လွန်ကာ တစ်ဖက်ကလည်း လက်ထပ်ပေးပါမည်ဟု ထုတ်ပေးခဲ့သည်။

“မှီ အဲဒီလူကို လက်မထပ်ချင်ဘူး ပါပါး”

ဦးဇော်ကိုကိုက သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်ကို အင်အားအဖြစ် ရှိုက်သွင်းသည်။ သူလည်း သမီးလေးကို ဒီလို ချော်လဲရောထိုင် အဖြစ်မျိုးနဲ့ သည့်မပေးရက်ပေမဲ့ ဒါဟာ သမီးဘဝအတွက် အစွန်းအထင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

“ဦးအောင်ခင်တို့ လင်မယားလည်း ပါလာတယ် သမီး၊ အားလုံး လူကြီးတွေ စုံနေပြီ၊ လက်မထပ်ချင်ပေမဲ့ လက်ထပ်သင့်တဲ့ အခြေအနေကို သမီး ဖန်တီးခဲ့ပြီးပြီလေ”

“ပါပါး”

ငိုမဲ့မဲ့နှင့် မှီ ခေါ်ပေမဲ့ ပါပါးက သူမထံ လျှောက်လာကာ ပခုံးလေးဖက်၍ ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။

“မထူးစွာတံခင်းတယ်ဆိုတာ တချို့ တစ်ချို့တွေ မကောင်းစွာ တစ်ခါတလေတော့ ကောင်းသွားတတ်တာမျိုး သမီးရဲ့ မောင်မင်းဥတ္တရက ပညာအရရော၊ ရုပ်ရည်အရရော ပြောစရာမရှိတဲ့လူပါ။ ပါပါသမီးအေးက ကံကောင်းမှာပါကွာ”

ပါပါဆွဲခေါ်ရာသို့ အသက်မဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ကံမကောင်း၍ပဲ ဒီလူနှင့် ထပ်မံ ရေစက်ဆုံပို့ ဖြစ်လာတာမို့။ စည်ဇော်ထံ ခြေအချမှားပဲ အေးစက်စက် မျက်ဝန်းတစ်စုံက မှီထံ စူးစူးရဲရဲ လှမ်းကြည့်သည်။ အချစ်လွန် အတ္တတွေနဲ့ အစိမ်းရင့်အကြည့်တွေမှ မှီ တော်ရမည့် ယောက္ခမတို့လား။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ဘေးမှာတော့ မင်းဥတ္တရက မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာနှင့် ထိုင်နေတာ ဝတ်ကျောတန်းကျောမှီက ဒီအမေ ဒီသားကြားဝင်ရမည့် ရှေ့မနက်ဖြန်ကို တွေးရင်း ရင်ထဲ အလိုလို မောလာ၏။ ပါပါ ပြောသလို ကံကောင်းစေရန် ယတြာတော့ လိုပြီထင်သည်။

အခန်း (၂၀)

“ဖြစ်ပါ့မလား မှီရယ်... ဟင်၊ ငါဖြင့် ညည်းကို ထားခဲ့ရမှာ စိတ်ကိုမချဘူး၊ ဟိုမိန်းမကလည်း ကန်တော့ခံတာတောင် မျက်နှာကြီးက ဆင်းပြီးတော့၊ သူတို့အိမ်မှာ လိုက်နေရမယ်လို့ ပြောကတည်းက မှီစိတ်ထဲ ဖြောင့်ကို မဖြောင့်ဘူး မှီရယ်”

ဂျိုးဂျိုးကား ကားပေါ်မတက်အေးသေးဘဲ မှီလက်ကိုဆွဲပြီး ပေါ်တီကို အောက်၌ ရပ်ကာပြောသည်။ လက်ထပ်ပွဲက မခမ်းနားဘဲ လိုတာထက် အကျဉ်းရုံးလုပ်ခဲ့ရတာ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ရဲ့ ဆန္ဒအရပင်။ ဦးသူရိန်က ပြောရှာပါသည်။

“ကြိုက်တဲ့ဟိုတယ်ရွေးပြီး စိတ်တိုင်းကျ စည်းခံပွဲ ကြီးကြီးမားမား အိပ်ခါလောက် လုပ်ရအောင်”

“အချစ်မပါတဲ့ မင်္ဂလာပွဲက ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနား

सुदृढ

“အဲဒီအချက်အထိ မပူပါနဲ့၊ ဂျီဂျီးရယ်၊ ဒီအိမ်မှာ အိမ်အကူ

ပိုးဝါးစားငယ်

စစ်ချိန်လုံး မှန်တော့တော့နှင့် လက်မှတ်ထိုးတာတောင် စိတ်မပူ!

မိုးမိုးစာအုပ်

လက်မပါ။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ကတော့လည်း မင်းမာနနှင့် ပတ်သက်သည့်
မကျေလည်ခြင်းတွေက သားအငယ်ပါ အဆစ်ထိုးပေးလိုက်ရတာ
နှစ်ထပ်ကွမ်း အငြိုးဖွဲ့ခြင်းများစွာနှင့်မို့။ မှီက တရိပ်ရိပ်တိုးတတ်
လာသည့် မျက်ရည်ကြည်တွေကို ပါပါနှင့် ဂျီဂျီးမမြင်အောင် မျက်
တောင်နှင့် ပုတ်ခတ်ထုတ်ပစ်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာမော့မော့
နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို ဆွဲဆန့်ကာ မရအရ ပြုံးထားသော အပြုံးတူဖွား
ဖြစ်သည်။

“စိတ်ချပါ ပါပါ။ မှီ လိမ္မာပါတော့မယ်”

လေးနက်စွာ ကတိပေးမိတာ ဟိုးရင်ဘတ်ထဲကပါ။ အကူ
အကြပ်ထဲက တစ်ခဏလွတ်မြောက်ချင်၍ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောခဲ့သော
စကားရဲ့နောက်မှာ ဒီလို တစ်ဘဝလုံး ငြိသွားခဲ့မယ်လို့ မတွေးခဲ့
အခုတော့ မချစ်မနှစ်သက်သူတွေ ဝန်းခံရထားသော အစိမ်းရောင်
နယ်မြေမှာ ကိုယ့်က ကူကယ်ရာမဲ့မို့။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်နေမိတာ
အကြာကြီးဖြစ်သည်။ ပါပါတို့ကားလေး မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွား
တဲ့အထိလည်း မဝင်မိသေး။ အိမ်ထဲ၌ ရင်ဆိုင်ရမည့် မျက်နှာတွေကို
မကြည့်ဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဟေ့... ဒီမှာ”

ခေါ်သံကြား၍ နောက်သို့လှည့်ကြည့်တော့ ခဲရင့်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်

ဒေါ်ကုဋေကြွယ်။

“မင်းနဲ့ ပြောဖို့တွေ ရှိတယ်”

မှီ ချက်ချင်း ဧည့်ခန်းဆီဝင်လာတော့ ကနုတ်တပ်ဆိုဖာမှာ
ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က ခြေချိတ်ပြီး ထိုင်နေသည်။ ဒီဘက်ရံမှာက သူမရဲ့
အသစ်စက်စက် သတို့သား။ အဖြူရောင်တိုက်ပုံကို ချွတ်၍ ပစ်ထားပုံက
ရောက်ချင်ရာရောက်ဆိုပြီး လွှင့်ပစ်ထားတာနဲ့ မခြား။ စတစ်ကော်လံ
ကို ရင်ဘတ်အထိ ကြယ်သီးတွေ ဖြုတ်ချထားကာ ဆိုဖာမှာ ကျောမှီ၍
ခပ်လျှောလျှော ထိုင်နေပုံက လောကကြီးနှင့် လူသားအားလုံးကို စိတ်
မဝင်စားခြင်း အသွင်ဆောင်နေ၏။

“ထိုင်”

မင်းဥတ္တရနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံကို မျက်ဝန်းနှင့်ကြည့်ပြီး မှီကို
ထိုင်ရန် အချက်ပြသည်။

“ဟုတ်... ပြောပါ။ မေ... မေ”

ယောက္ခမပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ အမေလည်း မရှိတော့၍ မေမေဟုပင်
မှီကခေါ်ရန် လက်မထပ်ခင်ကတည်းက စိတ်ကူးပြီးသား။ ကျင့်သား
မရသေးသော၊ ပါးစပ်က အနည်းငယ် နှောင့်နှေးသွားတာကလွဲရင်
အားလုံး အဆင်ပြေပါသည်။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ကတော့ ပြုံးတော့မလို့၊
မဲ့တော့မလို့ မျက်နှာနှင့် မှီကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“အရင်ဆုံး ပြောမှာက ငါ ခိုင်းရင်လုပ်၊ ခေါ်ရင်ထူး၊ ငါပြောနေ
တုန်း စကားကို ဖြတ်မပြောနဲ့။”

ခေါင်းညှိတ်ပြတ် ဗိုလ်မှ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က မျက်နှာလွှဲရင်း...

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်မှုကိစ္စအားလုံး မင်းပိုင်းကူရမယ်၊
မနက်ဆို ငါးနာရီ ထရမယ်၊ ငါ့ ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်
ပေးတဲ့လူက မင်းပဲ၊ ဘယ်နေ့ ဘာကပ်ရမယ်ဆိုတာ မီးဖိုချောင်မှာ
ဒေါ်လုံးက ပြောပြလိမ့်မယ်၊ ဒီအိမ်သားတွေအတွက် တရိတ်ဖက်(စ်)
လည်း မင်းပဲ စီစဉ်ရမယ်၊ ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်တွေကို ဒေါ်လုံးကိုမေး”

“ဟုတ်... မေမေ”

“ကျွန်တော် နားတော့မယ်”

မင်းဥတ္တရက ဧည့်ခန်းထဲ ဆက်မထိုင်ချင်၍ ထရပ်သည်။
မေမေ ပြောသမျှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် တဟုတ်ဟုတ်လုပ်နေသူ
သူမကို အမြင်ကတ်တာလည်း ပါသည်။ မလိုချင်တာ ပိုင်ဆိုင်ပြီးမှ
ကိုယ့်ရှေ့မှာ မေမေ ဖိနှိပ်တာကိုကျတော့လည်း မမြင်လို မကြားလိုပါ။
ဒါ မေမေဝသီဆိုတော့လည်း တားဖို့ခက်သည်။ သူမကြောင့် စောစီးစွာ
အိမ်ထောင်ကျရသည်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ဝင်လာတော့လည်း သနားစိတ်က
အငွေ့လို ပျံထွက်သွားပြန်၏။ ထို့ကြောင့် လူ့စိတ်ဟာ လက်ဖျစ်
တကွတ်အတွင်း အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနိုင်ကြောင်း အဆိုအမိန့်တွေ

နှိမ့်တာကိုး။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ကတော့ မတ်တတ်ထရပ်သည့်သားကို
ဆော့ကြည့်သည်။

“နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရေးကြီးတာ ပြောရဦးမယ်၊
ခဏလေး မင်းဥတ္တရ”

နာခံစွာ ရပ်နားထောင်ပုံက ဆေးရုံမှာ စာသင်ပေးသော ဆရာနှင့်
ဓမ္မာတော့ဘဲ အမေ့စကားနားထောင်သော ပီတိကလေးငယ်သဖွယ်
ဖြစ်နေ၏။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကို အိပ်ခန်းခွဲအိပ်ဖို့ ကိစ္စ”

ခေါင်းငုံ့နေရာမှ အံ့သြစိတ်ကြောင့် မှီ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။
မင်းဥတ္တရကလည်း သူမလိုပင် ထူးဆန်းသွားသည့်နှယ်။ မေမေဘက်
လှည့်ကြည့်တော့ ထင်မှတ်မထားသော ကိစ္စမို့ပါ။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်
ကတော့ စိတ်အေးလက်အေးပင် ကျောမှီချလိုက်၏။

“ချစ်လို့ ယူထားကြတာမဟုတ်တော့ သံယောဇဉ်တွေ အမြစ်
တွယ်ဖို့ မလွယ်ဘူး ထင်တာပဲ၊ မှီအတွက်လည်း ရှေ့လျှောက် စိတ်
အေးရအောင် စီစဉ်ထားတာပါ၊ မင်းဥတ္တရကတော့ သားအခန်းပဲ
အပေါ်ထပ်မှာအိပ်၊ မှီကတော့ ဒီ အောက်ထပ်က မင်္ဂလာခန်းအပြင်
ထားတဲ့နေရာမှာ အိပ်ပေါ့၊ ပြောချင်တာကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ၊
မနက်ကို ငါးနာရီထဖို့ မမေ့နဲ့ မှီ”

သတိပေးစရာ ကုန်သွားပြီ ထင်သည်။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က ထရပ်ကာ စဉ်ခန်းထဲမှ ဦးအောင်ထွက်သွားပြီး ဖြစ်၏။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း ကြီးစိုးသော စဉ်ခန်းထဲမှာ မှီနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး မချစ်မနှစ်သက်၍ အခန်းခွဲအိပ်သူတွေ တွေ့ဖူးပါ သည်။ သို့ပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာ ကာယကံရှင်တွေ ချမှတ်ရသော အရာဟု ထင်မြင်ယူဆထားသမျှ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်နှင့် တွေ့မှ အလွဲကြီး လွဲမှန်း သိခဲ့ရပြီ။ မှီက သူ့ထံ လှမ်းကြည့်တော့ မဲ့ခနဲ ပြုံးလိုက်၏။

“နေပေါ့၊ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်အတွက် ဒီလောက်တော့ ခံရမှာပဲ”

ဥပေက္ခာသဘောဆောင်သော အကြည့်အောက်မှာ သူမ မျက်ရည်တစ်စက်က ပါးပြင်ပေါ် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းသွား၏။ ပျော်ရွှင် ပြည့်စုံခဲ့သော သူမရဲ့ အတိတ်သည် သူနှင့်ပတ်သက်ခဲ့သည့် အချိန်မှ စ၍ နောင်လာမည့် နေ့ရက်တိုင်း မျက်ရည်တို့နှင့်သာ အဖော်ပြုရမည့် အနာဂတ်ဆိုတာ မျှော်မကြည့်လည်း မြင်နေရပြီဖြစ်၏။

အခန်း (၂၁)

“ဟေ့... မင်း ဘယ်လို ဆရာဝန်လဲ”

အအော်ခံလိုက်ရ၍ အပ်ကိုင်ထားသောလက်ရော လူရောပါ တဲ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟောက်(စ်)ဆင်းတာ ကြာနေပြီ၊ သွေးကြောရှာပြီး သွေးဖောက် တာ ဒီလောက်ကြာရသလား၊ ဓာတ်ခွဲခန်း ပို့ရမဲ့ အချိန်ရှိသေးတယ်၊ သွေးအဖြေသိမှ ဘာဆေးပြောင်းပေးရမလဲဆိုတာ သိမှာကို၊ မင်းက သွေးတစ်ခါဖောက်ဖို့ တစ်နာရီလောက် ကြာနေတာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ရဲရဲနီစွေးသော ရှပ်အင်္ကျီကို ထုံးစံအတိုင်း တံတောင်ဆစ်အထိ လက်ခေါက်ဝတ်ထားသည်။ စတိုင်ပင်(နံ)ဖစ်နှင့် ခါးထောက်ပြီး အား လာရပ်နေတာမို့ မှီ ဆက်ပြီး အချိန်မဆွဲရဲတော့။ ထိလိုက်တိုင်း ကျိန်းပြီး

နာနေတဲ့ လက်ဖျားထိပ်အထိရာကို ကြိတ်မှိတ်သည်းခံရင်း သွေးဖောက်စွဲ အပ်ကို ဖိကိုင်လိုက်၏။

“နေ... နေ မှီ၊ ပေး အပ်၊ စစ္စတာကြီး ဖောက်ပေးလိုက်မယ်”

အပြာဝတ်စစ္စတာကြီးက မှီလက်ထဲမှအပ်ကို ဆွဲယူပြီး ကြားထဲ ရပ်သည်။ လက်ချောင်းထိပ်တွေက နာကျင်မှုကြောင့်ရော၊ ရှက်တဲ့ စိတ်နဲ့ပါ မှီထံ မျက်ရည်က မဖိတ်ခေါ်ပါပဲ အိခနဲ ဝိုင်း၏။

“အင်း... ဒါပဲ၊ ဘာမှ မဆူရ မပြောရသေးဘူး၊ ထစ်ခနဲနဲ့ မျက်ရည်တစ်ခဲနဲ့၊ စစ္စတာကြီးတို့က အဲဒီလို ရှေ့က ဝင်ဝင်လုပ်ရင် သူတို့ ဘယ်တတ်တော့မလဲ၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး သွေးပြန်ကြောတွေ သွေးလွှတ်ကြောတွေတောင် ဘာမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်တော့မယ်”

လှည့်ထွက်လာပေမဲ့ မကြားချင်ပဲ အပြစ်တင်သံတွေက နားထဲ ပဲ့တင်ရိုက်သည်။ မင်းဥတ္တရက သူမ ကျောပြင်ကို စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နုနု လိုက်ကြည့်သည်။

“သွေးမဖောက်ချင်လည်း သူများဖောက်တာကို ကြည့်ပြီး ပညာယူတာ၊ မဟုတ်ဘူး”

“မှီက သွေးဖောက်တာ ကျွမ်းပါတယ် ဆရာရဲ့၊ ဒီဝါ(ခံ)တန်ခိုး လုံးကဆို သူ အပ်ထိုးရင် မနာလို့ သူပဲ မျှော်နေကြတာ”

“အခုတော့ စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်နေတာ ကျွန်တော့်မျက်မြင်ပဲလေ”

စစ္စတာကြီးက သွေးဖောက်ပြီး ပုလင်းထဲ ထည့်ကာ လူနာရှင်ကို ဓာတ်ခွဲခန်းဆီ ပို့ခိုင်းပြီးမှ သူ့ဘက်လှည့်ကာ စကားပြောနိုင်၏။

“သူ့လက်မှာ အပူလောင်ထားလို့ ဆရာရဲ့”

“အပူလောင်ထားတယ်”

မျက်ခုံးမင့်ပြီး သူက တအံ့တသြဗေးသည်။ တစ်အိမ်တည်း နေကြတာလည်း ဒီဝါ(ခံ)တစ်ခုလုံးက မသိ။ သူနှင့်သူမ လက်ထပ် လိုက်တာလည်း အသိမပေးဘဲ ထားတာကြောင့် မင်းဥတ္တရတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို ဘယ်သူမှ အရိပ်အကဲ မဖမ်းတတ်ပါ။ မှီနှင့်တွဲသော သူငယ်ချင်းမ နှစ်ယောက်ကတော့ သိဟန်ပေါ်ပေမဲ့ သူနှင့်ဆုံတိုင်း ကိုယ်ရှိန်သပ်သွားကြစေမည်။ စစ္စတာကြီးက ရောတာလက်အိတ်ကိစ္ဆာတရင်း ဆရာဝန် နားနေခန်းဆီ သူနှင့်အတူ လျှောက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာရေ၊ လက်ဆယ်ချောင်းစလုံး လက်ဖျားလေး တွေမှာ အပူလောင်ထားတာလေ၊ နီနီပြီး အရည်ကြည်ဖုတွေ ထနေတာ၊ ဘောပင်(နီ)လည်း မကိုင်နိုင်တော့ ဆေးမှတ်တမ်းတောင် မရေးနိုင် ရှာဘူး၊ ယွန်းယွန်းတို့ ပြောသံကြားတာတော့ ထမင်းအိုးငဲ့ချက်လာရ လို့တဲ့၊ အိုးပူကြီး အကြာကြီးကိုင်ထားရတော့ လောင်တာနေမှာပေါ့၊ မှီတို့အိမ်က ချမ်းသာတယ် မဟုတ်လားဆရာ၊ ထမင်းဟင်း ကိုယ်တိုင် ဝင်ချက်ရလို့လား”

စစ္စတာဆိုတာ ကိုယ့်ထက်လည်း အသက်အရ ဝါသန္တာအရ ကြီးနေတာရှိ ပိတ်အော်ပစ်ဖို့လည်း မသင့်တော်။ မသိဘူးလို့ငြင်းလို့ လည်း မရအောင် လာမေးနေသည်။

“သူအိမ် သူ့အကြောင်း ရှိမှာပေါ့”

ပြောပြီး မင်းဥတ္တရက သူ့ရဲ့ သီးသန့်နားနေခန်းထဲ ဝင်လာမိသည်။ အခန်းထဲရောက်မှ တံခါးပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ အရင်ရှာမိတာ အပူလောင်လျှင် လိမ်းသောဆေးပုလင်း။ ဆေးကုမ္ပဏီတွေက နမူနာ စမ်းသပ်ရန် ပေးထားသော ဆေးပစ္စည်းတွေက သူ့အခန်းထဲ အမျိုးစုံ ရှိတာမို့ လူနာတွေ လိုအပ်သော ဆေးကိုတောင် သူက ကိုယ့်အိတ် စိုက်၍ လှူဒါန်းဖူးသည်။

“ရိုက်(စ်)ကွက်ကနဲ့ မချက်နဲ့တော့၊ ရေခန်းထမင်းစားတာ အဆီတက်လာသလိုပဲ၊ ခါးနည်းနည်းတုတ်လာတယ် ထင်တယ်၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ထမင်းရည်ငဲ့ချက်”

မေမေ ပြောနေသံကြားပေမဲ့ သူက ဘယ်သူ့ကို ပြောသလဲ အာရုံမစိုက်မိ။ အခုတော့ တစ်ပင်တိုင်ထိပ်ထားလို ကျော့ကျော့မော့မော့ နေခဲ့သော သူမက ထမင်းရည်ငဲ့ချက်ရသတဲ့။ မင်းဥတ္တရက ဆေးပုလင်း ရှာရင်း နယ်ချဲ့နေမိတဲ့အတွေးကို ခေါင်းယမ်းထုတ်သည်။ ဆေးညွှန်းနှင့် လိမ်းဆေးပုလင်းကိုယူပြီး အခန်းပြင် ပြန်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

“မိန်းမနဲ့နား မသနားနဲ့ မင်းဥတ္တရ”

မေမေစကားသံနှင့် မေမေမျက်နှာက သူ့ခြေလှမ်းတွေကို စိတ်ကာပွစ်လိုက်သည်။

“သူဖြစ်ချင်တာဆို ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ဖြတ်ထားရုံနဲ့

ဆက်လက် အကောင်အထည်ပေါ်သွားတာဖြစ်တော့ မေမေတောင် လန့် တာတယ်၊ ကြည့်လေ၊ မင်းမာနကို သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ မရမက အောင် ချယ်ပေးစားတယ်၊ အခု မင်းကိုရော၊ ပတ်သက်တာတွေ၊ ဆက်ယှက် တာတွေနဲ့ မလိုလားမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ဒီမိသားစုထဲ တိုးဝင်လာတာ ဆည်းတဲ့သတ္တိလား၊ ဟွန်း... ဒီကြားထဲ မိန်းမ မဝီသပုံများ၊ ကိုယ်တိုင် ခုလို့ မပြောနဲ့ ခိုင်းတာတောင် အစီအစဉ်မကျဘူး၊ ဒီအိမ်ရောက်တာမှ အိမ်ရှက်တစ်ပိုင်း၊ ကွဲလိုက်တဲ့ ယန်းကန်တွေ၊ ခွဲလိုက်တဲ့ ဖန်ခွက်တွေ၊ ဖော်နမဲ့ကလည်း ရှိပြန်နဲ့၊ ဒါမျိုးမိန်းမ ရွှေထွက်နေပါစေ အဖိုး လာဘူး”

လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ဆေးပုလင်းက စားပွဲပေါ် ပြန်ရောက်သွား တာ မင်းဥတ္တရက ဆုံလည်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ကျသွားသည်။ နမောနမဲ့ ဖြစ်တာ၊ ပေါ့တီးပေါ့ဆ နေတတ်တာ ဒါတွေ သူ သိပြီးသားဖြစ်လျက် နဲ့ သူမဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးချင်အောင် ပျာယာခတ်သွားတဲ့ ကိုယ့် အဖြစ်ကို ဒေါသထွက်သွားမိသည်။ သွားစမ်းပါ။ မသနားနဲ့။ အဲဒါက

မာယာတွေလို မင်းဥတ္တရက ရွှေတံလိုက်သံကို မည်သူမှ မကြား

အခန်း (၂၂)

တစ်ရက်မဟုတ်၊ နှစ်ရက်မတော့ တစ်အိမ်တည်းနေရင်း သူမကို
ချက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်တာ အတော်ကြာပါပြီ။ မနက်ဆို ဘရိတ်ဖက်(စ်)
ဦးမျှာ ရိပ်ခနဲသာတွေ့ရပြီး အားလုံးနှင့် အတူတူဝင်စားတယ်ဆိုတာ
အည်းမရှိ။

“သမီးပါ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလေ”

ဖေဖေက မှီ့ကို ခေါ်သည်။

“မှီ့က ရေမချိုးရသေးလို့ပါ ဖေဖေ ချွေးစော်တွေနဲ့ နံစော်
ချတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံလို့”

ဆင်ခြင်ပေးပြီး ရှောင်လွှဲတတ်ပေမဲ့ မေမေ မှန်တွေ တစ်စွန်းစီ
ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်လှုပ်စီဖြစ်ဖြစ် မြည်းကြည့်တာကိုတော့ ဘေးက ရပ်အောင်

တတ်သည်။ မေမေကလည်း မြည်းကြည့်၊ အရသာခံပြီး တစ်မျိုးမဟုတ်
တစ်မျိုးတော့ အပြစ်ရှာသည့်နေရာမှာ ဝတ္တရား ကျေပါသည်။

“ဒီနေ့ ကော်ဖီက နှပ်တာ သိပ်မကျဘူးနော်၊ ကော်ဖီနောက်
ကြိတ်ပျော်တဲ့အနံ့က လတ်ဆတ်ပြီး သင်းခနဲ ဓားနေရမှာ၊ ညည်းဟာ
စိမ်းရွှေရွှေကြီး”

စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် အပြစ်ရှာ၍ အားမရတော့...

“တစ်နေ့တစ်နေ့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်၊ ကော်ဖီနဲ့ ကြက်
ကြော်တွေချည်း စားနေရတာ လူက ဘိုဇော်ကို နံလာပြီ”

ပြောတဲ့အခါမျိုးကျလျှင်တော့ မှီတို့မျက်နှာကို ပျက်ကျသွားတာ
များ ရစရာတောင်မရှိ။ မေမေကတော့ အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်သည်။

“သူ့အိမ်မှာ ဒါမျိုးတွေ လုပ်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းကလည်း
ချွေးမကွ၊ ဒါ အိမ်ဖော်မဟုတ်ဘူး”

ဖေဖေက သူမဘက်မှ ဖေးကူချင်ပေမဲ့ မိုးလင်းပြီဆိုတာနဲ့
ကိုယ်စီ အလုပ်ရှိရာ သွားကြရတာမို့ အိမ်တွင်းရေးတွေက ဘာဖြစ်ကုန်ခဲ့
မသိပါ။

“ဆေးရုံသွားမှာပဲ၊ ငါနဲ့တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့”

သူ ခေါ်ဖူးပါသည်။ တစ်ဆေးရုံတည်း၊ ဝါဒီတစ်ခုတည်း
ကျတာမို့ ကားပေါ် အတူတင်ခေါ်သွားလည်း သူ့အတွက် အပန်းကြီး

မဟုတ်တာ။

“သွားနှင့် ဆရာ၊ မှီက နောက်ကျဦးမှာ၊ တခြား လုပ်စရာလေး
ရှိလို့”

မျက်လွှာချပြောကာ သူ စကားပြန်မှာကို မစောင့်ဘဲ ရှောင်ထွက်
သွားတာ တစ်ရက် တစ်ကြိမ်တည်း မဟုတ်တော့။ ကိုယ့်မှာ တွေ့နိုး
တွေ့နိုးနှင့် သူမ ထွက်လာမလားလို့ စောင့်ရတာ အကြောင်းပြချက်
ပေါ့။ ဂျာနယ်တစ်စောင် ဟိုလုန့်ဒီလုန့်လုပ်ရင်း စောင့်ရတာလည်း
ရှိသည်။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး မာလီကို ကားဆေးခိုင်းရင်း
သူမ ထွက်လာကို စောင့်ရတာလည်းရှိကာ တစ်ရက်မှ ကားပေါ်
အိတ်တင်သွားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ ကြာတော့ မင်းဥတ္တရကိုယ်တိုင် သံသယ
ခံလာသည်။

“ငါ့ကို ရှောင်နေသလား”

ပထမဆုံး တွေးမိခြင်းဖြစ်သည်။ လက်မထပ်ခင် ဘာမှ မပတ်သက်
ခင်က တစ်ဆေးရုံလုံး ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် သူမကို တွေ့ရတဲ့အထိ
အုပ်စီးလက်လွန်းသူက အခု သူ့မျက်စိရှေ့မှောက် ရောက်မလာတဲ့
အတွက် မခံချင်စိတ်က ဖြစ်ရသည်။ ထမင်းစားချိန်ဆိုလည်း ကောင်လေး
တွေပါ ပါသော တစ်အုပ်ကြီးနဲ့ ကင်(နံ)တင်း ဆင်းသွားတာ သူ့ရှိရာ
အကဲသို့ ယောင်လို့တောင် လှည့်မကြည့်။

“တကယ်ဆို ငါက သူ့ယောက်ျားပဲ။ ထမင်းစားပြီးပြီလားလို့ ဝတ္ထုရားကျေ မေးသင့်တာပေါ့”

တွေးလိုက်တိုင်း ဒေါသမုန်တိုင်းက ရင်ကို လှိုင်းထန်ရုန်းပြွန်လာသည်။ ဒီနေ့တော့ သူ မရရအောင် သူမကို စောင့်မည်ဟု ရည်ရွယ်လျက် ကားပါကင်မှာ စောင့်နေတာ အကြာကြီး။ တခြား ဆရာဝန်တွေ အလျှိုလျှို ပြန်သွားကြပြီ။ စိုက်ဖြင့် ပေါ်မလာသေး။ ကားပေါ် ထိုင်စောင့်နေရတာ စိတ်မရှည်၍ မင်းဥတ္တရက ကားအောက် ဆင်းစောင့်သည်။ ဆွေတော့ တွေပါပြီ။ သူမတော့ မဟုတ်။ သူမနှင့် တွဲဖက်ဖက်နှစ်ယောက်။

“ဟော... မပြန်သေးဘူးလား ဆရာ”

မကောင်းတတ်၍ နှုတ်ဆက်သော အရိပ်အကဲက ပေါ်လွင်နေသည်။

“ပြန်မလို့၊ ဟိုတစ်ယောက်ရော”

“ဘယ်တစ်ယောက်ပါလိမ့်”

ခေါင်းကုတ်ကာ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မေးပုံက သူ့ကို အကြောင်ရိုက်နေတယ်ဆိုတာ သိသာသည်။

“မို့ကိုပြောတာ”

“ဪ... မှီလား၊ အဆောင် (၁)ထဲမှာ ဆရာ၊ စာကျက်နေသေး”

“ကျေးဇူးပဲ”

မင်းဥတ္တရက ကားသော့ခတ်ပစ်ရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်စုံနှစ်ကာ အဆောင် (၁)ဆီ ခြေလှမ်း စလှမ်းသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခြေလှမ်းလို့ မလွတ်တော့ဘူး မှီလို့ ကြိမ်းဝါးရင်း လူမနေ၊ လူသဘောဆိုတာက ပြေးသူကို လိုက်ချင်သည်က သဘာဝဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၃)

“ဒါ... စာကျက်နေတာလား”

အနားသို့ ချီရသော ရန်တစ်ချက် မွေးသွားသည်။ အညှို့ရိုက် တစ်ရိပ် ဖျတ်ခနဲ မိုးလာသဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“ဆရာ”

အလန်တကြားခေါ်သံက သူ့မျက်နှာတင်းတင်းကြောင့် လည်ချောင်းဝမှာတင် အသံပျောက်သွား၏။

“လိုက်နဲ့”

ရုတ်တရက် လက်မောင်းရင်းက ဆွဲထူတာကြောင့် မှီမှာ ဖန်ဖရဲနှင့် ထရပ်ရင်း ရှေ့တွင်ရှိသော စာအုပ်တွေ ကောက်သိမ်းတာတောင် လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့်ဖြစ်သည်။

“သွားမယ်နော် အကက၊ ငါ့ကို ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ... သိလား”

“အေး... အေး... သွားတော့၊ ဒေါသ ထွက်နေတယ်နဲ့ တူတယ်”

အာကာက သူ့ မမြင်အောင် မျက်စိပစ်ပြကာ လက်ညှိုးကွေးပြ၏။ သဘောက မင်းဥတ္တရ စိတ်ကောက်နေသည်ပေါ့။ မှီက ရင်ဘတ်ထဲ ပွေးထားရတဲ့ စာအုပ်ကတစ်ဖက်၊ လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် အိတ်ကိုဆွဲကာ သူ့ခေါ်ရာ လိုက်လာရတာ လူကို တရွတ်ဆွဲခေါ်မတတ်။ လက်မောင်းရင်းက ကိုင်ထားတာမို့ ရုန်းရင်လည်း မှီပဲ အသားနာမှာမို့ သူ့ခြေလှမ်းအစီပဲ အပြေးလိုက်ခဲ့၏။ လူရှင်းသော ဝရန်တာအကွေ့ရောက်မှ ဆွဲထားသောလက်ကို ဆောင့်တွန်းဖြုတ်ပစ်တော့ သူ့မက ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပုစွန်ဆီရောင် ရင်ဖုံးလက်စကလေးကို အနီပေါ် အဖြူချိုတ်လိုင်းပါသော ထဘီနှင့် တွဲဝတ်ကာ ဆိပ်ပင်တွေ ဖားလျားစေနေသော သူမသည် ညနေ နေညိုရောင်အောက်မှာ ရွှေရောင်သိမ်းသော အသားအရေက ထင်းနေ၏။ မင်းဥတ္တရကတော့ နဖူးချင်းထိမတတ် စောစောကကောင်နှင့် ဖြစ်နေသောပုံကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ဒေါသက လှိုက်ဆူ၍ သွေးတို့ တဆစ်ဆစ် ထိုးဆောင့်လာ၏။

“မင်း အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“စာကျက်နေတာပါ”

နာသွားတဲ့ လက်မောင်းရင်းကို လက်ဝါးတစ်ဖက်နှင့်ပြုတ်ရင်း

မှီက မပွင့်တပွင့် ဖြေ၏။

“အဟွန်း... မင်းက မိန်းမပီသရုံမကဘူး လိမ်တတ်၊ ညာတတ်တဲ့ အကျင့်လည်း ရှိသေးတာကိုး”

“မှီ မလိမ်ပါဘူး”

မျက်စိရှေ့မှာ ခါးနဲ့နဲ့ထောက်ပြီး ရဲသဲ့သဲ့ပြောသော သူ့ကို မှီက စူးစူးလေး ပြန်အော်သည်။ အနက်ပေါ် အညိုကွက်တုံးကြီးတွေ ပါသော ရှပ်အင်္ကျီကို ကြက်ဥနှစ်ရောင် စတိုင်ပင်(နံ)ဖမ်(တ်)နှင့် တွဲဝတ် ထားပုံက လူငယ်ဆန်သည်မို့ ဒီလို ခန်းခန့် ပြောသောအခါ ပါရဂူ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့တောင် မတူတော့။

“လိမ်ဘာပေါ့၊ ဒီမှာ မှီ၊ ဆေးကျောင်းက စာအုပ်တွေဆို ဖျတ်ခနဲ မြင်ရုံနဲ့ ငါ အကုန်မှတ်မိတယ်၊ မင်းတို့ ကျက်နေတာ ဆေးပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်မှ မဟုတ်တာ၊ အလကား တွေ့ရာစာအုပ် ရှေ့ချပြီး အကြည်ဆိုက်နေတာ၊ ငါ သေသေချာချာ မြင်ခဲ့တာကွ၊ နားလည်လား”

ပြောရင်းနှင့် သူမနားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် တွန်းပစ်သည်။

“ဆရာ ပြောရင်းနဲ့ လက်မပါနဲ့နော်၊ ပြီးတော့ မဟုတ်တာ မစွပ်စွဲနဲ့၊ မှီတို့က ဘာအကြည်မှ ဆိုက်စရာ မလိုဘူး၊ တကယ့်ရိုးရိုး”

“ဘာရိုးရိုးလဲ၊ အဲဒီ ရိုးရိုးကနေ ဖောက်ပြန်ရေး လမ်းစကို

ငါ လှမ်းမြင်နေရတယ်”

“ဘာ...”

စူးခနဲ အော်ပစ်သည်။ မျက်ဝန်းအပြည့် မျက်ရည်ပူတွေက ပြည့်လျှံတက်လာ၏။ ဝမ်းနည်းအားငယ်ခြင်းအခံက ရှိပြီးသားမို့ ထစ်ခနဲ ရှိလျှင် မျက်ရည်က ရှေ့တော်ပြေး ဖြစ်ခဲ့တာကြာပြီ။ မှီက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာတဲ့ နှုတ်ခမ်းသားတွေကို လက်ဖမိုးနဲ့ ဖိပိတ်ရင်း အင့်ခနဲ တစ်မျိုးရှိက်တော့ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။

“ဆက်ပြောရင် သံသယစကားတွေပဲ ကြာရဦးမှာပဲ ဆရာ၊ မပြောပါနဲ့တော့၊ ဆရာ ဘယ်လောက်အထိ မှီကို အထင်သေးတာလဲ မှီ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်တဲ့အထိတော့ မှီ အောက်တန်းမကျဘူး၊ ယုံတာမယုံတာ ဆရာသဘောပါ”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ပြေးထွက်တော့ မင်းဥတ္တရအတွက် မခံချင် စိတ်က ဟုန်းခနဲ ထတောက်သည်။

“ဟေ့... နေဦး”

နှုတ်က တားလည်း တားသည်။ ခြေလှမ်းကြံနှင့် ပြေးလိုက်ကာ အလှမ်းမီသော သူမလက်ဖဝါးကို ဆောင့်ဆွဲ၏။

“အ...”

ညည်းညူသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ ကိုယ်လေးက ယိုင်သွားပြီး လက်

တစ်ဖက်နှင့် ရင်ဘတ်ထဲ ပွေ့ပိုက်ထားသော စာအုပ်တွေက ဝရန်းသုန်းကားဖြင့် ပြုတ်ကျကုန်၏။

“မင်းပြောတာ ပြီးတာနဲ့ ဒီလိုထွက်ပြေးလို့ ရမလား”

“အရမ်းမဆွဲနဲ့၊ လက်မှာ အနာရှိတယ်”

ရှုံ့မဲ့လေးနှင့်ပြောသော မျက်နှာကြောင့် အပူလောင်ထားသော လက်ဖျားလေးတွေအကြောင်း မင်းဥတ္တရ ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။ ဆွဲထားသော လက်ကို ဖြေလျော့ပေးပေးမဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဖျတ်ခနဲ လက်ဖဝါးကို လှန်ကြည့်တော့ လက်ဖဝါးတစ်ပြင်လုံးမှာ သွေးစိုထားသော ပွန်းပဲ့ရာတွေက အပြည့်၊ လက်ချောင်းတွေမှာ သွေးခြည်ဥနေတာလည်း တွေ့ရကာ လက်ချောင်းထိပ်တွေက အရည်ကြည်ဖုကြီးတွေ ထလျက် အပူလောင်ဒဏ်ရာက အထင်အရှား။ မင်းဥတ္တရက မြင်လိုက်ရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် မင်သက်မိသလို ဖြစ်သွားကာ တခြားလက်တစ်ဖက်ကိုပါ ဆွဲယူကြည့်တော့ မလျော့သော ဒဏ်ရာတွေက လက်ဖဝါးတစ်ပြင်လုံး အပြည့်ဖြစ်သည်။

“ဒါတွေက...”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဘာနဲ့ထိမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

မှီက လက်နှစ်ဖက်စလုံး ဖျတ်ခနဲဖြုတ်ချ၍ နောက်ကျောမှာ ဝှက်ထားလိုက်၏။

“ဆေးလိမ်းထားပါတယ်”

ပါးစပ်က မလုံမလဲ အဖြေတပ်ပေးမိသည်။ သူကတော့ မှီမျက်နှာပေါ်က အရိပ်အကဲကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်တာက အဖြေမရသေးသော ပုစ္ဆာအား အထပ်ထပ်အခါခါ ဆန်းစစ်တာမျိုးဖြစ်သည်။

“မင်း မီးဖိုချောင်က အလုပ်တွေလုပ်လို့ ဒီလိုဖြစ်...”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရဲ့၊ ဒီလိုပါပဲ၊ ဘာနဲ့ထိမှန်းတောင် မသိပါဘူး၊ သွားတော့မယ်နော်၊ မှီ အိမ်အပြန် နောက်ကျနေလို့”

တစ်အုပ်စီ ပြန်ကျကျနေသော စာအုပ်တွေကို ငဲ့ကောက်ရန် ရည်ရွယ်ဟန်တူသည်။ သို့ပေမဲ့ ဆံပင်တွေက ပခုံးပေါ်ကျော်ကာ ခုန်ဆင်းလာလိုက်၊ ဆံပင်တွေကို သိမ်းရင်း အိတ်ကလည်း တစ်ဖက်နှင့်မှီ မျက်စိထဲ မြင်သမျှ အမြင်မတော်တာတွေချည်းပင်။ ထို့ကြောင့် မင်းဥတ္တရကပဲ ဒူးကွေးထိုင်ချရင်း စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်ချင်း ကောက်ပေးသည်။

“ဆေးပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဟင်းချက်နည်းပေါင်းတစ်ထောင်၊ ရိုးရာမုန့်လုပ်နည်း၊ တရုတ်အစားအစာ ချက်ပြုတ်နည်းများ”

စာအုပ်ခေါင်းစီးတွေကို လိုက်ဖတ်ကြည့်ရင်း သူမလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

မေးမိတာ သိချင်စိတ်သက်သက်နဲ့ပါ။ အိမ်မှာ ထမင်းဟင်းချက်သူတွေရှိတာမို့ သူမ ဒီစာအုပ်တွေဖတ်ပြီး ဘယ်နေရာမှာ အသုံးချလဲဆိုတဲ့ အတွေးက စပ်စုချင်စိတ်ကို တိုးပွားစေသည်။ မှီကတော့ အဖြေရခက်သလိုမျိုးနှင့် စကားလွဲဖို့ ကြိုးစားသည်။

“မှီ လေ့လာနေတာပါ။ ဟို... မေမေက ဟင်းချက်ဆိုရင် မချက်တတ်မှာစိုးတာနဲ့၊ ပြီးတော့ မှီ ချက်တဲ့ဟင်းကို ဆရာတို့စားရင် အဆင်မပြေမှာလည်းစိုးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်”

“ဒါဆို ဟိုကောင်နဲ့မင်း စာကျက်တာက ဒီဟင်းချက်နည်းတွေပေါ့၊ အဲဒီလိုလား”

“ဒီနည်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အာကာက တောင်ကြီးသားလေ”

“အင်း... အဲဒီတော့”

ခါးထောက်ကာ မျက်မှောင်တကုပ်ကုပ်နဲ့ မေးနေပုံက တကယ့်စိတ်ဝင်တစား။ မှီကတော့ မဖြေချင်ဖြေချင်နှင့် မျက်လွှာချလိုက်၏။

“သူ့ဆီက ရှမ်းခေါက်ဆွဲလုပ်နည်းမေးပြီး ကျက်နေတာ၊ သူက တောင်ကြီးသားဆိုတော့ ရှမ်းစာတွေလုပ်တဲ့နေရာမှာ ကျွမ်းတယ်လေ ဆရာရဲ့”

“နေပါဦး၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲလုပ်နည်းဆိုတော့ ဘာလဲ မေမေက

မင်းကို လုပ်ခိုင်းတာလား”

ဒီကလေးမ ဒီလောက် ဖိအားများနေပုံထောက်ရင် ဒါ မေမေပုံစံပေးထားတာဟု တွေးကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်ပါသည်။

“ဟုတ်”

ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးတော့ မင်းဥတ္တရရင်ထဲ ဘယ်လို နူးညံ့ခြင်းတွေက မြစ်တစ်စင်းလို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားလည်း မသိ။ မှီတို့ ရှုပ်ပျာပျာနိုင်တာ၊ အိမ်မှုကိစ္စ မနိုင်မနင်းတာတွေက ရပ်သိရွာသိပါ။ ဆေးကျောင်းတက်ကာ စာတွေ၊ စာမေးပွဲတွေ၊ လူနာတွေနဲ့ လုံးထွေးနေရသူက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ချက်နည်းပြုတ်နည်းတွေ ကျွမ်းကျင်မှာတဲ့လဲ။ မိန်းမပီသအောင် သွန်သင်ပေးတာပေမဲ့ မလုပ်တတ်တာကို အချိန်မပေးနိုင်ဘဲ ခိုင်းတာကျတော့ ဒါ သင်ကြားရေးနှင့် မတူတော့။ ဖိနှိပ်ခြင်းလို မင်းဥတ္တရ ထင်သည်။ မင်းဥတ္တရက အတွေးထဲမှာဝင်ရင်တစ်ခုလုံး ဆိုနှင့်လာအောင် ကရုဏာတွေ ပြည့်လာသည်။

“မင်း ငါနဲ့ လိုက်ပြန်လေ၊ တစ်အိမ်တည်း အတူတူပဲကို၊ နောက်နေ့ ဆေးရုံလာလည်း အတူတူပဲ လာရမယ် ကြားလား”

သူမကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး အမိနဲ့ချတော့ မှီမှာ ငြင်းဆန်ရန် အင်အားမဲ့သွားသည်။

“မဆော်တဆ ညာသွားကြတာပဲ၊ ပတ်သက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ

မရှိတာ။ ညည်း နားလည်ပေါ့၊ မှီ၊ မင်းဥတ္တရအတွက် ငါစိတ်ကြိုက်
ရွေးထားတဲ့ ချွေးမရှိပြီးသား။ ဒီတော့ ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသားဆိုတဲ့ အသိ
ကင်းကင်းနေ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ညလုံး အတူတူ ရှိတယ်
ဆိုတဲ့ အမည်းစက်ကို ငါတို့ဘက်က ဖျက်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ နှစ်ပါးသွေး
ကဖို့ဆိုတာ ညည်းနဲ့ အဝေးကြီးမှာ”

ပေးဆပ်သူချင်း တူတာတောင် သူတို့ဘဝတွေက ပိုတန်ဖိုး
ရှိတယ်လို့ ပြောတာမျိုး။ လက်ထပ်ခြင်း အမည်ခံပြီး တစ်ရက်တည်း
မှာပဲ လူက စွန့်ပစ်ခံလိုက်ရသည်။ ပေးတာယူ၊ ကျွေးတာစားပြီး
ခိုင်းသမျှ နာခံရတဲ့ မှီက သူတို့လက်ထဲမှာ ကျောက်ခဲသလဲလောက်
တောင် အဖိုးမတန်တဲ့အဖြစ်။ တစ်ခါမှားခဲ့သောအပြစ်ဟာ ပေးဆပ်လိုက်
ရသောအခါ ဘဝ၊ အနာဂတ်နှင့် သိက္ခာတွေဖြစ်ကာ နောက်ဆုံး
လက်ကျန်မာနက သူမအတွက် ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သည်။

“မှီ တက္ကစိငှားပြန်ပါမယ်၊ အတူတူပြန်ဖို့ခေါ်တဲ့ ဆရာကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မှီကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“မရဘူး”

မင်းဥတ္တရက အဲဒီလို ရှောင်ထွက်သွားတိုင်း ရင်ဘတ်ထဲက
တင်းခနဲဖြစ်သွားသော ခံစားချက်ကို မနှစ်မြို့တာမို့ သူမလက်မောင်း
ရင်းမှ ဆွဲခေါ်သည်။

“မင်းနဲ့ငါကြားက ပတ်သက်မှုအတိုင်းဆို ဒီထက်မကတဲ့ နီးစပ်မှု
တွေတောင် မင်းမှာ ငြင်းခွင့်မရှိဘူး၊ မှီ၊ မင်းက ငါ တရားဝင် လက်
ဆံထားတဲ့သူ”

ဘေးတိုက်မြင်ရတဲ့ သူ့မျက်နှာကို မှီက မော့ငေးရင်း နှစ်လိုခြင်း
စည်းစွာ ပြုံးသည်။ နှုတ်ခမ်းဖျားတွေ ကော့တက်အောင် ပြုံးပြီးမှ
ကျသွားခြင်းက လူကို လှောင်ပြောင်လေသလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဆက်သက်လာလျှင်တော့ သိမ်းပိုက်ခွင့်ဆိုတာ ရှိမိဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၄)

ရင်ထဲ စူးခနဲ အောင့်သွားသည်။ အိပ်ရန် မျက်ခွံမှိတ်ချကာ နီညာပုံရိပ်ပဲ ထပ်တလဲလဲ မြင်ယောင်လာ၏။ ကားခေါင်းခန်းထဲ အယဉ်တွဲ၍ ပြန်လာပုံ၊ ကားအောက်ဆင်းတောင် သူမက လက်ထွေးခြေလွှတ်ဖြစ်ကာ ကိုယ့်သားက သူမအိတ်မီးခွ၊ စာအုပ်တွေကို သယ်ပေးပုံတွေက ရုပ်ရှင်အနုပညာက တစ်ကွက်အလား။ ကြွယ်၍ အမြင်မတော်၍ အိမ်ကကောင်မလေးကိုခေါ်ပြီး သားတို့ကို သွားခိုင်းလိုက်မှ မင်းဥတ္တရမှ အထုပ်ဆွဲဘဝက လွတ်မြောက်သွားအဖြစ်။ အတွေးထဲ ပြန်မြင်ယောင်ကာ အံ့ကြိတ်ပြီး လက်သီးဆွဲသည်။ ဒေါသဖြစ်နေ၍ အိပ်ချင်စိတ်က လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်ပြေးသွားရ၏။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က အိပ်မရမဲ့အတူတူ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်ထ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ခြုံထားတဲ့စောင်ကို ဆွဲခွာပစ်လိုက်သည်။

“မာယာတွေနဲ့ ငါ့သားကို မြူဆွယ်ထားမှပေါ့၊ တစ်နေ့လုံး ဆေးရုံမှာတွေ့နေရတာကိုပဲ အခု ကားအပြန်လိုက်စီးမယ်၊ နောက်နေ့ အသွားအပြန်ကနေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်လာမှာ၊ ဟွန်း... အောက်ထပ်အိပ်ခန်းအထိ ဆွဲသွင်းနေဦးမဲ့ မိန်းမ၊ အို... မဖြစ်ပါဘူး”

ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ အဝတ်အစုံကို စွပ်စီးသည်။ ကြီးတစ်ချောင်းတည်း ပန်းချိတံရံဂါဝန်က ခြေခံပေါ်အထိ ဝဲကျသွား၏။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ် ထ တိတ်ဆိတ်သော ညလယ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း ဒေါသတွေနှင့် ရန်ဖြစ်နေရသည်။ အခန်းထဲ ဟိုဒီ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း ခုတင်တစ်ဖက်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ဦးသူရိန်ထံ အကြည့်ရောက်တော့ အလိုမကျစွာ ခါးအလိုလို ထောက်မိသွားသည်။

“သင်းကြီးများကျတော့လည်း အပူအပင် ကင်းလိုက်တာ၊ စင်းမာန မိန်းမခိုးတုန်းကလည်း အတောင်အလက်နဲ့ရင် ပျံတတ်တာ သဘာဝတဲ့၊ မင်းဥတ္တရကျတော့လည်း မိန်းကလေးသိက္ခာကို ကြည့်ရ ဖယ်ဆိုပြီး ပေးစားတာ တစ်ခါတည်း အိမ်ပေါ်ပါ ရောက်လာတယ်လေ၊ တိုယ့်မိသားစုထဲ ချွေးမတစ်ယောက် သပ်လျှို့တာ သူ မသိဘူးလား၊ သူကပါ သမီး... သမီးနဲ့ ပါးစပ်ဖျားက မချတော့ ကိုယ့်သားကပါ ဝါပြီပေါ့”

ဟွန်းခနဲမဲ့ရင်း ခြေထောက်ပါ ဆောင့်ချတာက တစ်ပြိုင်တည်း။

“အပါမခံနိုင်ဘူး၊ မဘက်လိုက်ပြီး ခိုက်ဘက်ပါတာမျိုး အပါမခံနိုင်ဘူး၊ ငါ့သားအတွက် ငါပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဟင့်အင်း... နေ့စကား အောင်သွားလို့ အပယ်ခံရတဲ့ ဒေါ်ရတနာလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ငါ ဝဋ်မလည်စေရဘူး”

လမ်းလျှောက်ရင်း နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်းက ဒေါ်ရတနာကို နှိမ့်စာကို သတိရလာသည်။ ဒီနှိမ့်စာက သူမအတွက်တော့ ကြွေးလန့်ဖွယ် အိပ်မက်ဆိုးကြီးဖြစ်တာမို့ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က မိမိဖွင့်အပေါ်မှ ဝတ်ရုံရှည်ကြီးတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ကာ ခါးစည်းကြီးစည်းသည်။ ထို့နောက် ခင်ပွန်းသည်ဘက် စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း တံခါးဖွင့်ဖွင့်ဖွင့်၏။ သားအိပ်ခန်းဘက်သို့ကြည့်ရာ မီးမှောင်ချထားတာမင်းဥတ္တရ အိပ်ပျော်နေတာ သိနိုင်သည်။ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က လှေကွေ့ကြီးကို သွက်သွက်ဆင်းချလာရင်း အောက်ထပ်ရှိ နို့အိပ်ခန်းရှပ်လိုက်၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

တံခါးခေါက်သံနောက်မှာ ခုံတွန်းရွှေသံနှင့်အတူ မေးခွန်းတစ်ဆက်တည်း ပါလာတာကြောင့် ဒီကလေးမ မအိပ်ဘူးဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

“ငါပါ”

တံခါးချက်က ရှပ်ခနဲ ပွင့်သွား၏။ မီးရောင်ကို ကျောပေးထား၍ နွယ်ရှည်တွေက ရွှေရောင်တောက်နေသည်။ လည်ပင်းပြဲပြဲ တီရှပ်ပြုပြုကြီးက ပေါင်လယ်ခနဲရှည်ပြီး ရင်ဘတ်မှာ မစ်ကီးမောက်(စ်) ခြုံကြီးပါသည်။ အသားကပ်ဘောင်းဘီကို ခူးကျအနက်ရောင်နှင့် ခြုံက အိပ်ထားသောပုံတော့ မပေါ်။

“မေမေ”

ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ကို တွေ့တော့ တအံ့တသြဖြစ်သွားဟန်နှင့် နှုတ်ခုံးလေးပင့်ပြီး ခေါ်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်လေးကို ယိုပေးကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“အထဲဝင်ပါလား မေမေ”

“မဝင်တော့ဘူး”

လက်ပိုက်၍ ခပ်မတ်မတ်ရပ်နေရာမှ အခန်းတွင်းသို့ ခေါင်းငဲ့ကာ ဆောင်းကြည့်သည်။ စာကြည့်စားပွဲမှာ စာကျက်နေဟန် တူသည်။ အုပ်တွေ ဖွင့်လက်စနှင့် ကွန်ပျူတာလည်း ဖွင့်ထားဆဲ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

“အင်း... ညည်းကို အကူအညီ တောင်းစရာရှိလို့”

“အကူအညီ”

ခပ်ယောင်ယောင်လေး ရေရွတ်တော့ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က ပြန်
ခေါင်းညိတ်ပြန်။ ထိုအပြုံးက မှီ့ကျောထဲ စိမ့်ဝေးကံသွားစေတဲ့ အပြုံး
မျိုးမို့ သတိအနေအထားနှင့်နေရန် ဦးနှောက်က ညွှန်ကြားသည်။

“ပြောပါ မေမေ၊ မှီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ရေကူးကန်ဘေး ကြွေပြားတွေလေ နေ
နေတာလေ၊ အဲဒါ တိုက်ပေးဖို့ ပြောမလို့”

“ရေကူးကန်ဘေးကြွေပြား”

မျက်စိထဲ နည်းနည်းနောနော အကျယ်မဟုတ်သော ဧရိယာတို့
မြင်ယောင်ရင်း မတိုက်ရသေးခင်ကတည်းက လူမှာ မောချင်လာသည်။
ဒါကို အပန်းမကြီးဘူးတဲ့လား။ စိတ်ထဲ တစ်ယောက်တည်း အေး
အမြေ့လုပ်ရင်းက မှီမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးရှိုက်သည်။

“ဟုတ်... မှီ မနက်ကျတိုက်ပေး...”

“မနက်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီညပဲ တိုက်လိုက်ပါလား မှီ”

“ဒီညကြီး”

“အင်းလေး မနက်ကို ရေကန်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ အလုပ်သမား
တွေ ခေါ်ထားတော့ လူတွေရွပ်နေမယ်လေ၊ ညည်းလည်း မနက်ခင်း
ဆေးရုံသွားဖို့ ပြေးလွှားနေရတာနဲ့ဆိုတော့ မအားဘူး မဟုတ်လား
ဒီညပဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားလိုက်၊ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုတောင်

သေးတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား”

မှီ ဘာပြန်ပြောမလဲလို့ နံရံအကွယ်မှာ ရပ်၍ ဦးသူရိန် နားထောင်
နေတာ အသက်တောင် မရှူရဲတဲ့အဖြစ်။ ဒီလို ခိုးကြောင်းခိုးခုက်
ချုပ်ခြင်းက လူကြီးလူကောင်းမဆန်မှန်း သူ သိပါသည်။ တစ်သက်နှင့်
တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးခဲ့ပါ။ အခုတော့ အိပ်ရာဝင်စကတည်းက
တောင်ပေါ် အလူးလူး အလိုလိုရှိနေ အိပ်မပျော်ဟန်ရှိသော ကြွယ်ကြောင့်
သူလည်း အိပ်မရ။

“ဆေးရုံကနေ သူတို့ အတူတူပြန်လာတာ ကိုကိုရဲ့”

သူ့အားပြောတုန်းက ဦးသူရိန်မှာ စာဖတ်မပျက်။

“လင်မယားပဲ အတူတူပြန်တာ ဆန်းသလား ကြွယ်ရယ်”

“ကြွယ်အတွက်တော့ မဆန်းဘူးဆိုပြီး မှေ့ပစ်လိုက်ဖို့ မလွယ်လို့ပေါ့
ဆိုကိုရယ်၊ ကြွယ်က သားတွေကို ချွေးမစကားနာခဲ့ပြီး ကြွယ်ရင်ကို
ခြေစုံကန်သွားမှာ စိုးရိမ်တာ၊ ဒီလောက် ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ကြားက
ခင်းမာနဆို နားလုံးလုံးဖြစ်သွားတာ ကြည့်တော့၊ ကြွယ် မွေးထားတာ
သားတွေ ကိုကိုရဲ့၊ သင်းတို့ ခိုင်းစားဖို့ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးထားတာ
မဟုတ်ဘူး”

ခံယူချက်ဟာ အတ္တစွက်သောအခါ ပြင်းထန်လာတာ ဓမ္မတာပဲ
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြွယ် ဆင်းသွားတာနှင့် သူပါ အောက်ထပ်သို့

၁၈၄

လိုက်ဆင်းခဲ့တာက မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် တားရန်အတွက်။ အဲဒါ
အတွက် ကာကွယ်ပေးချင်ပေမဲ့ ကြွယ်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ရာကျလာ
သူက ချစ်ဇနီးရဲ့ အတ္တစွဲကို သိမြင်သနားမိသည်။

“ဟုတ်... မေမေ၊ ဖို့ ခြံထဲဆင်းပြီး ဒီညပဲ သန့်ရှင်းရေး
လုပ်ထားပါ့မယ်”

“အေး... အေး၊ ကျေးဇူးပဲ ဖို့၊ မိသားစုဆိုတာ ဒီလိုမှဆို
ပိုင်းလုပ်ပိုင်းစားလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဇနီးသည်ရဲ့ ရယ်သံချိုချိုက ဦးသူရိန်နားထဲမှာ သာယာခြင်း
အလျဉ်းကင်းခဲ့လျက်။ လှေကားဆီ ခြေသံဖွဖွနှင့်ပြီး ပြန်တက်လာခဲ့တဲ့
ညကြီးမင်းကြီးမှာ ခြံထဲဆင်း ကြွေပြားတွေကို တိုက်ရမည့် ချွေးစေ့
စိတ်က ကျန်ခဲ့၏။ ဒီလိုအချိန်မှာ ဖို့အား ရပ်တည်ကာ နှုတ်ထွက်
လူတစ်ယောက်တော့ လိုအပ်နေပြီ။ ထိုသူက...။ ဦးသူရိန်က အိပ်ရာ
ထက် ဝင်လှဲရင်း သူ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မည်။

အခန်း (၂၅)

“ကလဲ့”

ဖုန်းထဲ မက်ဆေ့(ချ်)ဝင်သောအသံဖို့ မင်းဥတ္တရက အိပ်ချင်
မပြယ်သေးသော မျက်လုံးကို အားယူပြီး ဖွင့်သည်။ ဆေးရုံမှာ အရေးပေါ်
ကော(စ်)ရှိလျှင် ဒီလို မက်ဆေ့(ချ်)ပို့ပြီး ခေါ်နေကျမို့ ဒီအသံကြားလျှင်
လူက အလိုလို နိုးကြားလာစမြဲ။ လုပ်သည့်အလုပ်က လူ့အသက်
ကယ်ခြင်းမို့၊ ဖိနစ်၊ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ နောက်ကျလို့မရမှန်း ဆရာဝန်
စိတ်ဓာတ်ရှိသူတိုင်း သိကြသည်။ အိပ်ရာထဲ တစ်ပတ်လှိန်၍ ဘေးစားပွဲ
ပေါ်က ဖုန်းကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

“သားငယ်”

အစချီထားမို့ ဒါပေမယ့်မက်ဆေ့(ချ်)မှန်း တန်းခနဲသိသည်။
ပေမယ့်က သူတို့ညီအစ်ကိုကို ဘယ်တော့မှ မင်းမာန၊ မင်းဥတ္တရလို

မခေါ်။ သားကြီး။ သားငယ် အစရှိသရွေ့ပဲ ခေါ်တတ်သည်။ ဖေဖေ
ညကြီးမင်းကြီး။ ပြီးတော့ မက်ဆေ(ချ်)ပို့ရတဲ့ အကြောင်းရင်းထဲ
ထူးဆန်းစိတ်နှင့် စာတွေကို ခပ်မြန်မြန် ဖတ်ကြည့်သည်။

“သမီး မိုးရေထဲမှာ ခြံထဲက ကြွေပြားတွေ ဆေးနေတယ်
ခေါ်လိုက်ပါဦး”

စာဆုံးတာနဲ့ မင်းဥတ္တရက စောင်အထူကြီးအောက်က ဝုန်းခနဲ
ခုန်ထသည်။ အပြင်မှာ မိုးရွာနေမှန်း အခုမှ သတိထားမိ၍ ခုတင်ဆီမှာ
ခြံထဲသို့ မြင်ရသော ပြတင်းပေါက်ဆီအထိ ဘယ်လို အမြန်နှုန်းနဲ့
ရောက်သွားလည်း မသိ။ ခန်းဆီးစကို ဗြုန်းခနဲဆွဲယံတာနှင့် တွေ့ရ
ပါပြီ။ ခို...။ ခြိမ်းတိုင်အောက်မှာ မိုးမိထားခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး
ရွံ့ရွံ့နေသည့်ကြားထဲ အဝတ်တုတ်ကြီးနှင့် ကြွေပြားတွေကို အားကြီး
မာန်တက် တိုက်ခွာနေ၏။

“ကျစ်”

မင်းဥတ္တရက အခန်းထဲ ပြန်လှည့်ဝင်လာကာ အိပ်ခန်းတံခါး
ပြေးဖွင့်၍ အောက်ထပ်ဆီ ဆင်းသည်။ ဒီလို ညဘက်ကြီးမှာ ဘယ်
သူမှ မျက်နှာသာရချင်၍ ကြွေပြားတွေ ဆင်းဆေးမည် မထင်။
ဆေးမည့်သူကလည်း ဦးနှောက်မကောင်း၍သာ ဖြစ်ရမည်။ ပြီးတော့
သူ သိစေရန် သတင်းပို့သူက ဖေဖေဆိုတော့ ဒီကိစ္စ သိသိကြီးနှင့်

မျက်နှာမလွှဲရက်ပဲ ရှိလိမ့်မည်။ ဖေဖေ သိလျက်နှင့် မတားဆီးနိုင်သော
သူက ဒီအိမ်မှာ မေမေပဲ ရှိတာမို့။ မင်းဥတ္တရက အတွေးစကို ဖြတ်၍
အိမ်မကြီးတံခါးဘေး၌ အသင့်ထောင်ထားတတ်သော ထီးအကြီးကြီးကို
ဆွဲယူပြီး ခြံထဲဆင်းလိုက်သည်။ အကာအရံမဲ့ ခြံထဲ ခြေချမိတာနှင့်
မိမ့်ခနဲအေးသော လေကြမ်းက ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ကာ ထင်တာထက်
ပိုသည်သော မိုးစက်တွေအောက်မှာ သူ့ခြေခမ်းတွေက သူမထံ အပြေး
အလွှား ရောက်သွားသည်။

“တော်လိုက်တော့”

လက်ထဲက အဝတ်တုတ်ကို ဆွဲယူခြင်းခံရကာ သူမကိုယ်ပေါ်
အပြုံးတကြီး ရွာချနေသော မိုးစက်တွေက တိခနဲ ရပ်တန့်သွားသည်။
အံ့သြခြင်းကြီးစွာနှင့် မော့ကြည့်တော့ လည်ကပ်ဆွယ်တာ ကော်ဖီ
ပျော့ရောင်နှင့်သူ။

“ဆရာ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကို...”

မော့မေးသော နှုတ်ခမ်းတွေက ထောင့်ချိုးညီပေမဲ့ အခါများစွာ
ကလို နီမြန်းမနေ။ ပြာနှမ်းနှမ်းဖြစ်နေကာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေတာ
မျိုးလည်းရှိသည်။ မိုးစက်တွေကြောင့် ဆံပင်တွေ စိုရွှဲကာ မျက်တောင်
ကော့တွေ ပူးယက်ကော့တက်နေတာလည်း အနီးကပ် တွေ့ရ၏။
နမ့်တံတုပါးပြင်ပေါ် ရေသီးရေပေါက်တွေ တစ်စက်ချင်း တင်နေတာကို

မင်းဥတ္တရက ငေးရင်း ရင်ထဲ ဆိုနှင့်ကြီးဖြစ်လာရသည်။ သနားခြင်း သက်သက်မှ ဖြစ်ထွန်းသော ကရုဏာစိတ်သည် သူ့ သွေးကြောတွေ ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ တိုးဝင်စီးဆင်းသွားပြီးမှ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပြန်ပို့လွှတ် လိုက်သလို ရှိန်းမြနွေးထွေးသော ရင်ခန့်သံကို တစ်ချက်ချင်း စည်း ချက်ကျကျ ခုန်လာတာက နူးနူးညံ့ညံ့။

“မင်း အအေးမိလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် ဆရာရဲ့၊ မိုးရေချိုးချင်တာနဲ့လေ တစ်ခါတည်း အလုပ်ပါပြီးအောင် လုပ်လိုက်တာ၊ ပြီးတော့မှာပါ၊ မှီ မအေးပါဘူး”

“မအေးပါဘူးဆိုပြီး အသံက မေးရိုက်သံပါနေပြီ၊ ထားလိုက် တော့... လာ”

“ဟိုနားလေးပဲ ကျန်တော့တာ”

မဆေးရသေးသော ကြွေပြားတွေဘက်သို့ သံယောဇဉ်မပြတ် သလို လက်ညှိုးထိုးပြောသည်။

“ငါက သိပ်စိတ်မရှည်ဘူးနော်၊ ဒီတိုင်း ဆွဲခေါ်မရရင် တစ်ခါ တည်း ပွေ့ချီသွားလိုက်မှာ”

ရုပ်တည်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှ သူ ဆွဲခေါ်ရာဆီ ပါလာ၏။ မင်းဥတ္တရက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“အဝတ်လဲလိုက်၊ ပြီးရင် ဆံပင်တွေ ငါလာသုတ်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်၊ မှီဟာမှီပဲ သုတ်လိုက်မယ်၊ ဆရာအိပ်ရေးပျက် နေပြီ၊ သွားအိပ်တော့လေ”

ရေစို၍ အင်္ကျီတွေက အသားမှာကပ်နေတာကို မလုံမလဲနှင့် ဟိုဒီဆွဲချရင်း ပြောသည်။ မင်းဥတ္တရက တံခါးဘောင်မှာ လက် ထောက်ရင်း သူမမျက်နှာနှင့် နီးအောင် ခေါင်းငုံ့ချပစ်သည်။

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ဝင်လဲပေးရမလား”

မျက်ဝန်းတွေက ပြူးတူးပြာတာနှင့် အလန့်တကြားဖြစ်သွား သည်။

“ရတယ်၊ မှီ အင်္ကျီလဲပြီးရင် ခေါ်လိုက်ပါမယ်”

သူ့ရုပ်က မထင်လျှင် တကယ်လုပ်မည့်ရုပ်ကြီးမို့ မှီမှာ လုံလုံ ခြံခြံရှိမည့်၊ ဝတ်ရလွယ်သည့် ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာနှင့် ဘောင်းဘီ ဖွဲ့ကို တွဲဝတ်လိုက်သည်။ ဆံပင်ရှည်တွေကို သဘာကျကြီးနှင့် ပေါင်း လိုက်ပြီး အခန်းတံခါးဆွဲဖွင့်တော့ သူက အပြင်ဘက်မှာ။ ကော်ဖီ မတ်ခွက်က အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေတာကို သူမထံ ကမ်းပေး သည်။

“အချမ်းပြေအောင် သောက်လိုက်”

အခန်းအပြင်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်နေသော သူမ ပခုံးတစ်ဖက်ကို တွန်းချိတ်ပြီး အခန်းထဲ သူက ဝင်သွားသည်။ မှီမှာ ဒါ မကလာ

အခန်းပေမဲ့ သူနဲ့ကိုယ်က လက်ထပ်ခြင်းသာ အမည်ခံ။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည့်အထဲ သူနှင့် နှစ်ကိုယ်တည်း အခန်းထဲမှာလိုတွေးရင်း ဖုံးဖိထားပေမဲ့ မချမ်းသောလူက အခုမှ အဖျားတက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာရသည်။ သူက မှန်တင်ခုံရှေ့ရပ်ကာ ထိုင်ခုံဆွဲထုတ်ပေးသည်။

“လက... ထိုင်လေ၊ ဆံပင်တွေဆွေအောင် သဘာကနဲ့ သုတ်ပြီး ခရိုင်ယာမှုတ်မယ်”

ငြင်းဆန်ရန် အင်အားမဲ့စွာနှင့် သူ့ရှေ့မှောက် အရောက်သွားရ၏။ မင်းဥတ္တရက နူးညံ့အိထွေးတဲ့ ဆံပင်တွေကို ရေခြောက်အောင် ဖွဖွ သုတ်ပေးရင်း ရှန်ပူနဲ့သင်းသော ထိုဆံနွယ်တွေကို တစ်ခါလောက် နမ်းကြည့်ချင်မိသည်။ ထိုဆံနွယ်တွေကြား မျက်နှာအိမ်က စိမ်းသက်သော ရင်ခန့်သံကို ခံစားကြည့်ချင်လာ၏။ မှန်ထဲမှာ အကြည့်ချင်းဆုံတိုင်း ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာချသွားတတ်သော မျက်တောင်ကော့တွေကို အကြာ ကြီး ဖိကပ်နမ်းကာ ဒဏ်ပေးပစ်ချင်သည်။

“ဟို... ဆံပင်တွေက ခြောက်သွားပြီဆိုတော့ ဆရာ နားချင် နားပါတော့”

ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ ဒီလက်လှည့်တော့ သူ့ရင်ဘတ်နှင့် မှီမျက်နှာက တိုက်မိလုနီးပါး။ ဒီလိုမှ ထမချပ်ရင်လည်း သူ့မျက်ဝန်းက ကြည်စင်သော နူးညံ့မှုတွေကြားမှ မှီနှလုံးသားက အရည်ပျော်လာ

တော့မည်။ ပိတ်ကွယ်နေသော သူ့ကို ကျွေရှောင်ထွက်ရန် မှီက ခြေလှမ်းပြင်ပေမဲ့ မင်းဥတ္တရက သူ့မလက်နှစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုတ်ကိုင် လိုက်သည်။

“ဆရာ”

အလန့်တကြား မော့လာသော မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ စိုးရိမ်ခြင်း တွေကို မြင်နေရသည်။ မကြည့်ဖြစ်အောင် ထိန်းထားသည့်ကြားမှ နုနုပြေပြေလေး ဝင်းမွတ်နေသော ပါးပြင်က ဖန်းဆီရောင်ရောင် တက်လာတာ မြင်တော့ ရင်ထဲမှာ မချင်မရဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်သွားပြီလား”

နမ့်တံနီရဲသည့် လက်ဖဝါးလေးမှာ အသားမာတက်သလို ကြမ်း ၅၅ ဖြစ်နေသေးသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာနှင့် မင်းဥတ္တရက လက် ဖဝါးတွေကို ဖွဖွပွတ်သပ်ပေးတော့ သူမ မနေတတ်။

“သံလွင်ဆီလိမ်းရင် ပြန်နူးညံ့လာရောတဲ့၊ စမ်းကြည့်ပေါ့၊ မင်း လက်ဖဝါးလေးတွေက နူးညံ့နေတာကို ဒီလိုဖြစ်သွားတော့ နှမြော စရာကြီး”

မှီမျက်နှာဆီ နှုတ်ဆက်သလို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး သူ နှုတ်ဆက် လိုက်၏။

“ငွတ်နိုက်”

ကျော့ခိုင်းနှုတ်ဆက်ထွက်သွားပေမဲ့ တစ်ယောက်ထီးတည်း
ကျန်ခဲ့မှ အခန်းက တိတ်ဆိတ်မနေတော့ပဲ သူမရဲ့ ပွင့်လင်းခွင့်
ပေးလိုက်သော ရင်ခုံနံသံက ဆူညံသွားသည်။

ဘဝမှာ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ဒဏ်ရာတွေက ပျော်စရာအဖြစ်
ဖန်တီးပေးတာ... ယုံ။

အခန်း (၂၆)

မှီက ထမင်းရည်ပူတွေရဲ့ အငွေ့ဟပ်မှုကြောင့် မျက်နှာမှာ
ချွေးတို့က မနက်စောစောစီးစီး ပျံ့ထွက်လာသည်။ ချွေးစိုလျှင် မနေ
တတ်သည့် အကျင့်အတိုင်း လက်မောင်းအင်္ကျီနှင့် မျက်နှာကို ပွတ်ဆွဲ
ဆိုက်၏။

“တစ်ခါလောက် ပြန်ပြောပါဦး ဂျီဂျီးရဲ့”

“မနက်အစောကြီးကို ဘာစိတ်ကူးတွေပေါက်ပြီး ဟင်းချက်
ညည်းတွေ မေးနေရတာလဲအေ၊ ဒီမှာ မိန်းမပီသပါတယ်ဆိုတဲ့ ညည်း
အဒေါ်အပျိုကြီးတောင် အိပ်ရာထဲမှာ ဖိပ်နဲ့နှပ်တုံး”

“သိပါတယ်၊ မှီဂျီဂျီးက အင်မတန် ဖိပ်ယူတတ်တယ်ဆိုတာ
ဆိုက်က အိမ်မှုကိစ္စ စိတ်မဝင်စားတော့လည်း ဂျီဂျီးပဲ အပြစ်တင်လိုက်တာ
နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ အခု စိတ်ဝင်တစား မေးပြန်တော့လဲ”

“ညည်းဟာက မနက်သုံးနာရီလောက် ထမေးနေတာကိုး”
ဒေါ်မေဦးက အိပ်ရာထဲမှ ဖုန်းပြောရင်း မျက်ဝန်းတွေကို မှေး
ထားလိုက်ပါသည်။ ဒီတူမ မရှိကတည်းက အိမ်ကြီးဟာ သွေးခြောက်
သွားတာများ နွေကန္တာရအတိုင်း။ ဇော်ကိုကိုကလည်း အလုပ်ရှိ
နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“သမီးမရှိတော့ မပျော်တော့ဘူး မမရဲ့၊ အခါတိုင်း ကို
အိမ်ကိုယ်ပြန်လာရင် သမီးနဲ့ တွေ့ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်က တော်တော်
ပျော်စရာကောင်းတာလေ”

“မရှိအောင်လုပ်တာလည်း မင်းပဲလေ၊ မပေးစားလည်း ရတာ
ကိုယ်သမီးအကြောင်း ကိုယ်သိရင်ပြီးတာပဲ”

“ကိုယ်နဲ့ချည်း တစ်သက်လုံး နေသွားမယ်ဆိုရင်တော့ အကြောင်း
မဟုတ်ဘူးပေါ့ မမရဲ့၊ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့တော့ သမီးက အိမ်
ထောင်ပြုမှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျမှ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြန်တူးဆွတတ်
ယောက်ျားမျိုးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ သမီးပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ”

“အခုရော ငါတို့တူမလေး စိတ်ချမ်းသာရလို့လား၊ ယောက္ခ
မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကြားဖူးနားဝ ယောက္ခမပုံပြင်တွေထက် ပိုဆိုး
ရပ်၊ ချွေးမကို အနည်းရော၊ အကြမ်းနည်းရောသုံးပြီး နှိပ်စက်မိရင်
ဒေါ်မေဦးက ခိုတို့လက်မှတ်ထိုးပြီးတဲ့နေ့က ခောင်နှမနှစ်ယောက်

အချီအချပြောခဲ့တာတွေ သတိရသောအခါ မေးစင်းနေသော မျက်လုံး
တွေက အလိုလို ပြူးကျယ်သွားကာ လူကပါ အိပ်နေရာမှ ရုတ်ခနဲ
ထလိုက်မိ၏။

“ဗွဲ့”

အလန့်တကြား ဒေါ်သောအသံက အော်ပစ်လိုက်သလိုရှိတာမို့
မှီက နားကြပ်တပ်ထား၍ နားတွေ အူထွက်သွားသည်။

“ရှင်... ကျီရီး”

“ငါတူမလေးကို ဟိုမိန်းမကြီးက မီးဖိုချောင်ကိစ္စတွေများ ခိုင်း
နေတာလားဟင် မှီ၊ ပြောစမ်းပါ၊ ညည်း ဒီအချိန်ကြီး ထမင်းဟင်းတွေ
ထချက်နေရတာများလားဟင်၊ ဟင်... မှီ”

ဘုရား... ဘုရား၊ ကျီရီးတို့ တော်ပုံများ၊ မှန်းဆလိုက်ရင်
တစ်ခါတည်း ကွက်တိဒက်ထိပင်။ မှီက ကျီရီးတို့နှင့် အတူနေခဲ့ရသော
အချိန်တွေကို သတိရကာ ဝမ်းနည်းစိတ်က ရင်ထဲလှိုက်ခနဲ ဆို့တက်
လာသည်။ အိမ်မှာဆို မနက်သုံးနာရီ မပြောနဲ့၊ မနက်ဆယ်နာရီမှ
ကျီရီး အတင်းနှိုးရထရသော ရက်တွေက မနည်းမချော။ အိပ်ရာထလျှင်
ဘရိတ်ဖက်(စ်)က နှစ်သက်ရာ ရွေးစားနိုင်ရန်အတွက် မှန်က အနည်း
ဆုံး သုံးလေးမျိုးတော့ ရှိပြီးသားဖြစ်၏။ တွေးလိုက်တိုင်း လည်ချောင်းဝ
ထိ ဆို့တက်လာတဲ့ ငိုချင်စိတ်ကို ဗလုံးဗထွေး ပြန်မျိုချရင်း ရင်ထဲမှာ

အနာအဆာတွေ ပြည့်နှက်လာတာ သတိထားမိသည်။ ထမင်းရည် စစ်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ထမင်းအိုးကြီးကို မှီက အဖုံးဖွင့်၍ ဇွန်းနှင့် အထက် အောက် နှံ့အောင် မွှေလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂျီဂျီးရာ၊ ငါးဘတ်မွှေဆိုတာကို ဆေးရုံမှာ သူများထမင်းချိုင့်ထဲက စားဖူးလို့၊ ဖေဖေတို့ကို ချက်ကျွေးချင်လို့ပါ၊ ဂျီဂျီးရဲ”

“ချက်ကျွေးချင်ရင်လည်း ထမင်းဟင်းချက်တဲ့အချိန် ဆက်စေ ပေါ့ဟဲ့”

ဂျီဂျီးအသံက အခုမှ သံသယကင်းသွားပုံပေါ်သည်။ မှီက စိတ် မောလူမောဖြစ်ခြင်းအတွက် အသက်ဝဝ ရှူလိုက်၏။

“မှီ စာကျက်ရင်း ခေါင်းနောက်လာလို့ အာရုံပြေတာပါ၊ ဂျီဂျီးရာ၊ ဟင်းချက်နည်းလည်းရပြီ၊ ဂျီဂျီး၊ အိပ်ချင်ရင် အိပ်တော့၊ ကျေးဇူး အများကြီးတင်တယ် ဂျီဂျီး”

မှီက ဖုန်းပိတ်ကာ နားထဲမှ နားကြပ်ပါ ဆွဲဖြုတ်ပစ်သည်။ ထို့နောက် ထမင်းအိုးကြီးကို ဂျိုးမကပ်အောင် ဟိုဒီဘက် လှည့်နှပ်ရင်း ထိန်းထားသမျှ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ် ချောင်းရေလျှံသလို တသဲ့သဲ့ ဖြာဆင်းလာခဲ့သည်။

“မနက်အရုဏ်ဆွမ်းကို ငါးဘတ်မွှေနဲ့ သီးစုံချဉ်ရည်ဟင်းရယ်၊

အရွက်သုပ်တစ်ခုခုရယ် စီမံထား မှီ၊ ဘုရားကို အရုဏ်ဆွမ်း ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ ကပ်ချင်လို့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကူမခေါ်နဲ့နော်၊ အိမ်ရှင်မရဲ့ တန်ဖိုးဟာ မီးဖိုချောင်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကိုင်တွယ်နိုင်တုပဲ”

ဘယ်လိုပဲ နားဝင်ချိုအောင် ပြောပါစေ။ ဒါ တမင်လုပ်ခိုင်းတယ် ဆိုတာ အသိသာကြီး။ ဒီအိမ်ရဲ့ အကူတွေတောင် အိပ်ရာက မထကြ သေးသည့်အချိန်မှာ သူမက ချွေးတလုံးလုံးနှင့် မီးဖိုချောင်ထဲ ရောက်နေ ရပြီ။ တစ်နေ့လုံး ဝါ(ဒ်)ထဲ ဟိုဒီပြေးလွှား၍ ပင်ပန်းလွန်းကာ မနားရ သေး။ အိမ်ရောက်တာနှင့် မီးပူတွေတိုက်ရန် အင်္ကျီတစ်ထပ်ကြီး အခန်း ထဲ သွင်းပေးခြင်းခံရသည်။

“စန်းရီတို့လည်း မမကို ကူချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေကြွယ်က ဝင်မလုပ်ရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတော့ စန်းရီတို့လည်း မလုပ်ရဲဘူး”

သူမ လုပ်နေတာကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာနှင့်ပြောတော့ မှီက အပန်းမကြီးသော အပြုံးလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ရပါတယ် စန်းရီရယ်၊ မမ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

ပြောကာ လက်မောင်းပြုတ်ထွက်မတတ် မီးပူတိုက်ရတာ ည ဆယ်နာရီကျော်တဲ့အထိ၊ လေ့လာစရာရှိတဲ့ စာတွေကိုပတ်ရင်း ဖုန်းထဲက နာရီကို နှိုးစက်ပေးကာ အိပ်ရသည်။ မနက်သုံးနာရီ မထိုးခင် တတည်းက မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ရတာမို့၊ မှီမှာ အားပေးဖော် မရှိ။

ကုကယ်ရာမဲ့ နေ့ရက်တွေအတွက် တွေးကြည့်တိုင်း အားငယ်စွာ မျက်ရည်ဝဲရတာ အခါခါမို့ နှပ်ပြီးသွားပြီဖြစ်သော ထမင်းအိုးကို ဘေးချကာ ထမင်းစားပွဲဘေးမှာ ဒီအတိုင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချသည်။ ရင်တစ်ခုလုံး မွန်းကြပ်ပြည့်သိပ်ခြင်းအတွက် ထွက်ပေါက်ပေးပစ်ကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး အားပါးတရ ငိုရိုက်မိချိန်မှာပဲ သူမ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ နွေးထွေးသော အထိအတွေ့တစ်ခု။ မို့မှာ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ဖျတ်ခနဲ ဓောကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာ”

အပြာရင့်ဖိသားညဝတ်အင်္ကျီနှင့် အိပ်ရာထစ မျက်နှာမှန်အစ်အစ် မျက်နှာမှာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးသေးသော ကြည်မွေခြင်းတွေ ဖြန့်ခင်းထားသည်။

“မင်းကို စိတ်ဓာတ်မာတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ကိုယ်ထင်ထားတာ”

သူ့ထံမှ ကိုယ်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကြောင့် မို့ရင်ထဲ နွေးထွေးသွားသလို မင်းဥတ္တရက ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်စီးကြောင်းနှင့် မျက်တွင်းလေးတွေ နှောင်ကျနေသော သူမကို ပခုံးနှစ်ဖက်က ဆွဲထူမသည်။

“မင်းနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ ပျော်စရာဂိမ်းတစ်ခုတော့ ကစားမှ ဖြစ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

စိတ်ဝင်စားခြင်းကြောင့် မျက်တောင်တွေကော့ကော့ မျက်ဝန်းတွေ အရောင်တောက်လာသော ကော်ပတ်ရုပ်မျက်နှာလေးနှင့် သူမကို မင်းဥတ္တရ ပြုံးလျက် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းအလုပ်တွေမှန်သမျှ ကိုယ်က အတူကူညီဖို့လေ”

“ရပါတယ် ဆရာရဲ့၊ မှီ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“အင်း... မင်း ကျွမ်းကျင်တာ ကိုယ် သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိမ်းလေ၊ ကိုယ်က မင်းကို ကူညီမယ်၊ မင်းက အခက်အခဲမှန်သမျှ ဘိုယ့်ကို အကူအညီပေးပါလို့တော့ တောင်းရမယ်နော်၊ မာနကြီးနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မတောင်းပဲနဲ့ပေးရင်လည်း ကိုယ်က ဈေးအရမ်းပေါသွားမှာ နေလို့”

“အဲမယ်... ဈေးကြီးလွန်းရင်လည်း မှီက မတတ်နိုင်ဘူးနော်”

မျက်ရည်စိုမျက်ဝန်းက မျက်စောင်ရွယ်တော့လည်း လှနေတာ ခါပဲ။ မင်းဥတ္တရက ထိုချစ်စဖွယ် မျက်နှာလေးအား တစ်မျက်မက်မက် ငေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“စိတ်ချ၊ မင်းအတွက်ဆို ကိုယ်က သီးသန့် ဒစ်စကောင့်ပေးမှာ”

ပြောရင်းကပဲ တစ်သက်လုံး စိမ်းသက်သော အချစ်ဆိုတာ ရင်ခုန်ကြည်နှူးခြင်းလား၊ ပေးဆပ်လိုက်လျှော့ခြင်းလားဆိုတာ သိရဲ့

နေခဲ့တာမို့...။ မင်းဥတ္တရရဲ့ ချစ်ခြင်းအဓိပ္ပာယ်က ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ။

အခန်း (၂၇)

“ဟေ့... ပြန်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့နော် မှီ”

ဂျူတီကုတ်ကို အိတ်ထဲခေါက်ထည့်နေသည့် သူမကိုမြင်သော စစ္စတာကြီးက ထိုသို့ပြောသည်။ မှီက ဆရာဝန် နားနေဆောင်မှာ တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဂျူတီကုန်ပြီလေ စစ္စတာကြီးရဲ့”

“ရှင်နဲ့ဆရာက နိုက်ဂျူတီ ဆက်ဝင်ရမှာ”

“မို့ ဆရာမင်းဥတ္တရလား”

“ဟုတ်ပဲ”

အခန်းထဲဝင်လာတဲ့ ဖူးစုံက ခပ်မြူးမြူးလေး ဝင်ပြောသည်။

“ဆရာက နီလာနဲ့ ကိုဝင်းထွဋ်ကြီးတို့အစား ဒီညနိုက်ကိုသူ

စောင့်ပေးမတဲ့၊ ဟိုလင်မယားတော့ ကျေးဇူးတွေ အခါခါတင်ရင်း ပြန်ပေးလေရဲ့”

“ကျေးဇူးမတင်ပဲနေမလား သမီးရဲ့၊ အဲဒီနှစ်ယောက် လက်ထပ်ထားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ၊ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက နိုက်ချည်း ကျနေလို့ သူတို့ရဲ့ ဟန်နီးမွန်းက ဆေးရုံလို့ ပြောရမဲ့ကိန်း ဆိုက်နေပြီ”

စစ္စတာကြီးက ပြောရင်းနှင့် နို့ပါးတစ်ဖက်ကို ဖွဖွလှမ်းလိမ်သည်။

“ဆရာလည်း ဧကန္တတော့ ဧကန္တပဲနဲ့ တူတယ်၊ အိမ်မှာ လူကြီးတွေရှိတာ မလွတ်လပ်တာနဲ့”

“အာ... စစ္စတာကြီးကလဲ”

မှီတို့ လက်ထပ်ထားခြင်းကို အခုတစ်လောမှာ တဝါ(ဒ်)လုံး သိသွားကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြတာ မကြာသေး။ မနက်ဆို အတူလာ၊ ညနေ အတူပြန်ကာ ထမင်းစားချိန်ကျရင်တော့ သူက မှီတို့ နားနေခန်းဝမှာ ရပ်တည်နှင့် လာစောင့်နေတတ်တာ သူမ ထွက် မလာမချင်း။ ကြာတော့ နှုတ်(စ်)တွေရော၊ အတူဟောက်(စ်)ဆင်းကြတဲ့ သူတွေပါ ပြုံးစိစိနှင့် ဝိုင်းစပ်စုကြရာမှ ဖူးစုံတို့ ဖော်ကောင်လုပ်၍ သိသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာစစ္စတာကြီးလဲ၊ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဆရာ မျက်လုံး

ဆွက အခုတစ်လော မရိုးတော့ဘူး”

“ဘာလဲ၊ အသားဝါလား”

ယွန်းယွန်းပြောတာကို ဖူးစုံက အရွှန်းဖောက်သည်။

“ဟယ်... အဲဒီပြက်လုံးက ရိုးနေပါပြီ၊ ကြားဖူးလွန်းလို့ ရယ်တောင်မရယ်ရတော့ဘူး၊ ငါ ပြောချင်တာက ချစ်ရည်ရွှန်းလဲ့ မျက်ဝန်း လဲ့ပြာပြာ”

“ကဲ... တော်ကြပါတော့ဟယ်”

မှီက တားပြီး အခန်းထဲမှ ထပြေးထွက်သည်။ ဒီလိုမှ မပြေး ထွက်လည်း သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ အနောက်အပြောင်ထဲမှာ လူက ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် အရှက်ရနေလိမ့်မည်။ အခန်းဝရောက်မှ တစ်ဖက်က တစ်ဖက်က ချိုးကွေ့ဝင်လာတဲ့ လူရိပ်နှင့် အားပါးတရ ဝင်တိုက်မိသည်။

“အင့်”

“ဆောရီး”

အရှိန်နှင့် နောက်ပြန်လဲကျတော့မည့် သူမလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားခြင်းကြောင့် မှီက ဖင်ထိုင်လျက် လဲမကျခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ”

“ဆရာ”

ဒီတော့မှ မျက်နှာမော့ကြည့်ကာ သူ ဖြစ်နေမှန်းသိသေးကြာင့်

ရှက်စိတ်က ရေနွေးပူနှင့် အပက်ခံရသလို လူတစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားရ၏။ ခရမ်းရင့်ရှပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက် စွဲနှိပ်ရင်း သူက မှိုကိုပြုံး၍ ငုံ့ကြည့်သည်။

“သိပြီးပြီလား၊ ကိုယ်တို့ နိုက်ဂျူတီအစား ဝင်ပေးမယ်လို့”

“ဟုတ်”

မှီက ကိုယ့်အရှိန်နှင့်ကိုယ် ရှက်၍ကောင်းတုန်းမှို ခေါင်းညိတ်ပြီး ဟုတ်ဟူပြောပြီးမှ တစ်ခုခု သတိရသွားသလို မျက်နှာပြန်မောလာတော့ အလန့်တကြားလေး ဖြစ်သွားသည်။

“ဟို... အိမ်ကို ဘယ်လိုပြောကြမှာလဲဟင်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်မလာလို့ မေမေတို့ စိတ်ဆိုးနေမလား မသိဘူး”

“ကိုယ် ဖုန်းဆက်ပြီးပါပြီ”

ဖုန်းဝင်သွားချင်း လာကိုင်တာ အကြီးစိန်ဖြစ်ပြီး သူဆိုတာ သိရတော့မှ မေမေထံ ဖုန်းလွှဲပေးတာဖြစ်၏။ ဒါတောင် အကြီးစိန်က သူ့ကို သတင်းပို့ဖြစ်အောင် ပို့သွားသေးသည်။

“အိမ်မှာ အိပ်တာထက်စာရင် ဆေးရုံမှာ နိုက်ဂျူတီဆင်းရတာက ပိုသက်သာဦးမယ်ထင်တယ် မောင်မင်းဥတ္တရရဲ့၊ ဟိုမှာက တာဝန်ရှိတယ် အလှည့်ကျ မဟုတ်လား၊ ဒီအိမ်မှာက တစ်စက်ကလေးမှ အနားရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မမကြွယ်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ကြီးစိန်ပေါ်မှာရှိတာ မှန်ပါတယ်၊

ဒါပေမဲ့ မှီလေးကို သနားတဲ့စိတ်က ပိုနေသလိုပဲ”

ကြီးစိန်က ပြောခဲ့သည်။ ကြီးစိန် ပြော၍ပဲ သူမ မနက်အစောကြီးတွေ ထရတာတွေ၊ မနိုင်ဝန်ထမ်းရတာတွေ သူ သိခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“လူအများစာလေး၊ ဆန်က တစ်ပြည်လောက်ရှိတယ်၊ အဲဒါကို မမကြွယ်က ရေငွေချက်ခိုင်းတာ၊ စချက်တဲ့နေ့ကဆို လက်ချောင်းတွေက အရည်ကြည်ဖုတွေထ၊ ခြေခုံပေါ် ထမင်းရည်တွေစင်နဲ့ ကလေးမလေး ခမျာ တော်တော်ခံလိုက်ရတာ မောင်မင်းဥတ္တရရဲ့၊ မမကြွယ်ကလည်း ချွေးမလေးကို သင်ပေးချင်တာနဲ့ တူပါတယ်”

စကားကို အဝိတ်အဖွင့်နှင့် ပြောသွားကတည်းက သူ သဘောပေါက်သည်။ ကြီးစိန်ဆိုတာ ဒီအိမ်မှာ သူငယ်ငယ်ကတည်းက ရှိခဲ့သူမို့ ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူလိုဖြစ်နေတာတစ်ပိုင်း။ ဆွေမျိုးလို ရင်းနှီးနေခဲ့တာသပ်သပ်မို့ ဒီမိသားစုဝင်တွေကို အကျိုးမယုတ်စေချင်သော စေတနာရှိမှာတော့ မင်းဥတ္တရ သိသည်။

“ကြီးစိန်က ဒီလိုပြောလို့ ကလေးမလေးကို မမကြွယ်ရှေ့မှာ အရေးမပေးလေနဲ့ မောင်မင်းဥတ္တရ၊ အဲဒါဆို မမကြွယ်က ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်တွေ ပိုခိုင်းရော၊ ကြည့်ရတာ သူ့သားက တခြားမိန်းကလေးကို ချစ်သွားတာ ဝန်တိုတယ် ထင်ပါရဲ့”

ကြီးစိန်က အရယ်အပြုံးနှင့် ပြောသွားပေမဲ့ မရယ်အပြုံးနိုင်တာ

သူပဲဖြစ်၏။ သူနှင့်အတူ တွဲပြန်လာတာ တွေ့တဲ့ညမှာပဲ မိုးကို ညကြီး မင်းကြီး ရေကူးကန်ဘေး ကြွေပြားတွေ ဆေးခိုင်းတာ သူ အမှတ်ရမိ သည်။

“မေမေက ဘာပြောလဲ ဆရာ”

သူမ မေးသံကြောင့် စိတ်တွေက အတိတ်ဆီ တစ်ပတ်လည်ပြီးမှ သူမ မေးတာဖြေရန် သတိရသည်။

“ဂျူတီပဲဥစ္စာ၊ ဘာပြောမှာလဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ရမှာလား ဆိုတော့ ကိုယ်က အင်းပေါ့၊ ဒီည ကိုယ်ရယ်၊ မင်းရယ်၊ နောက်ထပ် ဟောက်(စ်)နှစ်ယောက်ရယ် ဂျူတီကို တာဝန်ယူရမှာ၊ လန်းသွားအောင် ရေချိုးရင် ချိုးလေ၊ ပြီးရင် ညစာသွားစားရအောင်၊ ယွန်းယွန်းတို့ ဂျူတီမထွက်ခင်”

ဆရာဝန်တွေဘဝက ဒီလိုပါပဲ။ ဂျူတီအကူးအပြောင်းမှာ ဆာရင် လည်း အောင့်ခံ။ မဆာရင်လည်း စိုက်ပြည့်အောင် ဖြည့်ထားရတာ မျိုးပါ။ တစ်ခါတလေ အရေးပေါ်လူနာနှင့် ကြုံလျှင် မနက်စာ၊ ညစာကို တစ်နပ်တည်း ပေါင်းစားရတာတော့ စာမဖွဲ့လောက်တော့။

“အောင်မာ၊ ဒီမှာ လာချိန်းတွေနေကြတယ်ပေါ့”

အနောက် စကားသံကြား၍ လှည့်ကြည့်တော့ ဖူးစံတို့ နှစ် ယောက်က ပြုံးစေ့မျက်နှာပေးကိုယ်စီနှင့်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ထမင်းသွားစားဖို့ ခေါ်နေတာ၊ ယွန်းယွန်းတို့ ခဏစောင့်ပေးပါလား”

“အဟွန်း... စောင့်ပေးရမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ဆရာသမားတွေပဲ”

“မို့”

“ရှင်”

“ရေချိုးပြီး ဆင်းလာခဲ့၊ ကိုယ် အောက်ထပ်မှာ ရှိမယ်”

မှာသွားပုံက အပြုံးချိုချိုနှင့် ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်သွားသော မျက်ဝန်း တွေက သူမရင်ခုန်သံကို တရင်းတနီးကြီး လက်တို့ခေါ်သွားသည်။ တကယ်ဆို အချစ်က ဘာမှန်းမသိခင်မှာပဲ သူမက သူနှင့် မခွဲမခွာနေလို သည့်အဖြစ်ကို တွေးရင်း သူမ ပြုံးလိုက်သည်။

အခန်း (၂၈)

ဆရာဝန်များ နားနေဆောင်ထဲရှိ စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက် ယှက်တင်ကာ မျက်နှာတစောင်းလေးအပ်ပြီး အိပ်ပျော်နေတာ နှစ်နှစ် ခြုံကပ်ခြုံကပ်။ ဆံပင်ရှည်တွေက ပါးရိုးတခြမ်းပေါ်အုပ်ရင်း ဘေးသို့ ဖရှိဖရဲ ကျဆင်းနေပေမဲ့ ရုပ်ဆိုးသွားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ မင်းဥတ္တရက ကော်ဖီမစ်တစ်ခွက်နှင့် ညလယ်စာ အဆာပြေစားရန် ဝယ်ခဲ့သော ပူစီကိတ်ဘူးကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်တာလည်း တိုးတိုး ညင့်ညင် သာသာလေး ဖြစ်၏။ သူမလေး နိုးသွားမှာစိုး၍ပါ။ အိမ်မှာဆိုရင် အိပ်ပျက်ညတွေများတာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်လိုအင်ပြည့်ဖို့အတွက် ဆေးရုံကို အသုံးချသလို ဖြစ်သွားပေမဲ့လည်း ညားခါစ ဇနီးမောင်နှံတို့ ကူညီရာရောက်သည်ဟု ဖြေတွေးမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားတဲ့အဖြစ်

မင်းဥတ္တရက သူမဘေး ခုံတန်းရှည်၌ ဝင်ထိုင်ရင်း လက်ချောင်း ခြည့်ပြည့်လေးတွေကို မထိရဲ၊ မတို့ရဲသလို ငေးကြည့်သည်။ အဆစ် ခြုပ်နေသော လက်ချောင်းတွေမှာ လက်သည်းတွေက တိတိရှိရှိ၊ နန်းသွေးလွှမ်းသော လက်သည်းထိပ်ဖျားတွေကိုကြည့်ရင်း ဖေဖေ ပြောသော စကားတွေ နားထဲ ပြန်ကြားယောင်လာ၏။

“စိန်တိုက်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ခွေးမတဲ့၊ နေ့စပ်လက်စွပ်၊ လက်ထပ် ထက်စွပ်က မူးလို့တောင် ရှူစရာမရှိတဲ့ဘဝ၊ ဖေဖေကတော့ တခြား သူတွေ ဘယ်လိုပဲ သဘောထားပါစေ မှီကို ဖေဖေ သမီးလေးလို နှစ်တယ်၊ မိန်းကလေးပေမဲ့ သူ့တာဝန် သူကျေတယ်”

အဲဒီတုန်းက သူ့ကိုယ်တိုင် မှီအပေါ် အခြင်မကြည်လင် ဖြစ်နေ သည်။

“ကျေရအောင် သူ့မှာ တာဝန်ဆိုတာကြီးကို ရွက်ပိုးထားရတာ သူ့နေတာပဲ”

“ဒီလိုမပြောနဲ့ သားငယ်၊ မိဘအိမ်မှာရှိတုန်းက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဥတ္တရားတွေ၊ တာဝန်တွေဆိုတာကို သူ ဘာမှသိခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အာတ်မြောက်ဖို့ သင်ယူခဲ့မှလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မ ခုယ်လို့ ဖြစ်လာတဲ့အခါ မတတ်ခဲ့တာကို သိအောင်လုပ်တယ်၊ သူ့အလည်သလောက် တာဝန်ကျေဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပဲ၊ ဖေဖေတို့က

သူကြီးစားမှုကို အသိအမှတ်ပြုပေးရမှာပေါ့၊ မင်းတောင် အိမ်ထောင်
ဖြစ်နေပြီ၊ ဝတ္တရားဆန်တဲ့ တာဝန်ကျေမှုမျိုး ရှိခဲ့လို့လား။”

ဖေဖေ မေးခဲ့စဉ်က သူ့ မျက်လွှာချပြီး ငြိမ်သက်နေခဲ့တာ အ
မရှိတာလည်း ပါသည်။ အဲဒီလောက်အထိ လူသားမဆန်တော့တာ
လားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဆန်းစစ်နေတာလည်း ပါမည်။

“ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ မင်း ဆုံးရှုံးရသလို သူလည်း နန်း
ခဲ့ရတာပဲ သားငယ်၊ လက်ထပ်ပြီးမှတော့ ပြီးခဲ့တာတွေ ငဲ့ကြည့်
သူကြောင့်လို့ စွပ်စွဲနေခဲ့အစား အကူလက်တွဲပြီး အနာဂတ်ကို မျှော်ကြ
လိုက်ရင် သား မြင်ရတဲ့ အမြင်တွေ တစ်မျိုးတော့ ပြောင်းလဲသွားမှာ
လင်မယားဖြစ်ကြပြီးမှ ကွဲကွာနေကြတဲ့အဖြစ်မျိုး ဖေဖေ မကြည့်ရဲတာ
အမှန်ပဲ၊ ဖေဖေက ကိုယ့်သားတွေကို ယောက်ျားပီသတဲ့၊ တာဝန်
သိတတ်တဲ့ သားမျိုးတွေ ဖြစ်စေချင်တာ”

အချိန်ကြာခဲ့ပြီမုန်ပေပေမဲ့ အခု ပြန်စဉ်းစားတိုင်း ဖေဖေ
ခဲ့သော စကားတွေက သူ့နားထဲ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ပြန်ကြားယောင်ဆဲ
မင်းဥတ္တရက နှုတ်ခမ်းတွေ စေ့ထားပေမဲ့ ကြည့်နဲ့ခြင်းကြောင့် ရယ်မြဲ
သမ်းနေမှာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလိုသည်။ အခုတော့ တာဝန်သိတတ်ရုံတင်
မကဘူး၊ ချစ်တတ်လာပြီနဲ့တူတယ် ဖေဖေလို့ စိတ်ထဲရှိသမျှ အားထိုး
တရ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သူမ အနားမှာရှိလျှင် တစ်မိနစ်

ထိုင်ကြည့်နေခွင့်ရရုံနှင့် ကျေနပ်၏။ သူမအသံ၊ သူမအပြုံး၊ သူမ
ဆယ်မောခြင်းအားလုံးဟာ သူ့ရှင်သန်ခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သလို ထင်မြင်
ထားမိသည်။

လူစိတ်သည် အဆန်းတကြယ်နိုင်လွန်းတာ အမှန်ဟု သူ လက်ခံ
နိုင်ခဲ့၍ အချစ်ရဲ့ တန်ခိုးကြီးမှုကို သူ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ကြုံခံစား
ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မင်းဥတ္တရက နှစ်ခြိုက်ခြင်း၊ အပြစ်ကင်းစင်ခြင်းတွေနှင့်
အိပ်ပျော်နေသော သူမကိုကြည့်ရင်း ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ကတ္တီပါ
ဘူးလေးကို ထုတ်သည်။ ဘူးအတွင်း၌ တစ်ပွင့်တည်းသော စိန်အား
လက်တီးနှစ်ဖြင့် ကွပ်ထားသော လက်စွပ်တစ်ကွင်းရှိ၏။ လက်စွပ်ကို
ထုတ်ယူ၍ သွယ်နဲ့သော အဆစ်မဲ့ သူမဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှာ
သူ သာသာလေး စွပ်ပေးလိုက်သည်။ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သွားသော
လက်စွပ်နှင့် သူမလက်လေး ပဏာရုပ်ကို မင်းဥတ္တရက ဒီအတိုင်း
ငေးကြည့်နေသည်။

“ဪ... ဆရာက နားနေခန်းထဲ ရောက်နေတာကိုး”

လှည့်ကြည့်တော့ မင်းဥတ္တရရတီနှင့်အတူ ဂျူတီဝင်သည့်
ဟောက်(စ်)ဆာဂျင်နှစ်ယောက်။

“မို့ကို နှိုးမလို့ဆရာ၊ လူနာတွေကို ညဆေးထိုးဖို့ အချိန်
ဆုတ်ပြီလေ”

သူတို့ဝါဒက လူနာတွေမှာ အရေးပေါ်ဆိုတာ သိပ်မရှိဘူး။ သွေးဌာနမို့ လိုအပ်၍ သွေးသွင်းရသူတွေ၊ ဆေးနှင့် ထိန်းထားရသူ ကင်ဆာရောဂါသမားတွေသာ များတာမို့ ဘာခြားဝါဒတွေလောက ပျာယာခတ်မနေရတာတော့ အမှန်။ သွေးသွင်းလူနာကလည်း နေ့ဘဝ တွေမှာသာ ရှိတတ်ကာ သွေးအုပ်စုခွဲတာ၊ သွေးဘဏ်မှာ သွေးတောင်း ခြင်းနှင့် သွေးထဲ ရောဂါပိုးစစ်သော အချိန်လောက်ပဲ အလုပ်များတာ ကာ ညဆိုရင်တော့ အေးအေးဆေးဆေး နေလိုရတာ များပါသည်။ ဒီလို ဆေးထိုးချိန်ရောက်ရင်တော့ ဟောက်(စ်)သုံးယောက်စလုံး အေး ရကာ နှစ်ယောက်က ဆေးထိုးအပ်နှင့် လူနာတွေ ဆေးသွင်းဆေး တစ်ယောက်က သွင်းပေးသောဆေးနှင့် အချိန်ခြားခြင်းကို စစ်ဆေး ပေးရင်းဖြင့် အမှားအယွင်းမခံ၍ သုံးယောက်ရှိမှ အဆင်ပြေတာမျိုး ဖြစ်သည်။

“မိက အိပ်နေတုန်းလား ဆရာ”

ဟောက်(စ်)ဆရာကလည်းကောင်း တယဉ်မက သူ့ကို ကျော်ကြည့်ကာ မေးတော့ မင်းဥတ္တရက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သူမ အိပ်ခွင့်ရအောင် အချိန်လေးကို မဖျက်ဆီးရဲတာလည်း ပါသည်။

“သူ့အစား ဆရာလိုက်ပြီး ချက်(စ်)ကင် ဝင်မေးမယ်လေ ညည်းတို့က ဆေးသွင်းပေါ့၊ အိုခေ”

ကိုယ့်ဆရာသမားမို့ မအိုခေလည်း မရ၍ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းညိတ်ပြရပေမဲ့ မှီကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ဟောက်သံပေးတဲ့အထိ အိပ်ပျော်ခွင့်ရသော ကံထူးမှုကို မနာလိုစွာ မျက်စောင်းရွယ်လိုက် မိကြသည်။

အခန်း (၂၉)

“ဟိတ်... မချွတ်နဲ့၊ ဝတ်ထားလေ”

“မေမေ ကွေသွားမှာစိုးလို့”

မိုးက လက်သူကြွယ်ရှိ လက်စွပ်ကိုချွတ်ရင်း ကားမောင်းနေသည့် မင်းဥက္ကရထံ ကမ်းပေးသည်။

“ဆရာ သိမ်းထားလိုက်၊ မှီအခန်းက အောက်ထပ်မှာဆိုတော့ မေမေ ဝင်လာရင် မတော်တဆ တွေ့သွားမှာစိုးလို့”

မင်းဥက္ကရက လက်စွပ်ကို လှမ်းမယူသေးဘဲ ကားကို လမ်းဘေး တစ်နေရာ ထိုးရပ်သည်။ ဂျူတီထွက်လာတော့လည်း အတူတူကို ဆေးရုံဝင်းအပြင်ရောက်တာနှင့် သူမမှာ နာရီတကြည့်ကြည့်။

“မေမေတို့ကို ဘရိတ်ဖက်(စ်)လုပ်ပေးဖို့ အချိန်မမီတော့ဘူးနဲ့”

အောင်တင်ရှိက်

၂၁

“ဟယ် ဆရာရဲ့၊ စိတ်ရှုပ်ပါတယ်၊ အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ဖို့လည်း အဆင် မပြုပါ့မလား မသိဘူး”

လည်တဆန့်ဆန့်၊ ဖင်တကြွကြွနှင့် ဖြစ်နေတာက တကယ် ပြန်တစ်မဖြစ်တော့။ မင်းဥက္ကရ စိတ်ကူးထားတာက လက်ထပ်လက်စွပ်ကို အသြခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ဖြစ်စေမည်ဟု မျှော်လင့်ထားပေမဲ့ သူမ ဆတော့ စိုးရိမ်ခြင်းနှင့် သောကမွေလျက်။ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သော ကာကံဖီဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီး အနာဂတ်အတွက် ရည်ရွယ်ထားသမျှ ဖွင့်ပြောမည်ဟူသည့် အတွေးက အိမ်သို့ ပြန်ချင်စောအားကြီးနေသော သူမကြောင့် ကွဲပြားစွာစီးသွားခဲ့သည်။ တတ်နိုင်သမျှ သူမ ဆန္ဒပြည့်ပါ အဆိုပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာရာလမ်းဘစ်လျှောက် ဒီမေမေချည်းပဲ မိုးမွန် နေသည်။

“ဟင်... ဘာလို့ ကားရပ်တာလဲ ဆရာရဲ့၊ ကိုးနာရီ ထိုးတော့ ပယ်၊ တော်ကြာ မေမေတို့ဆိုင်ကို ထွက်သွားမှဖြင့်၊ ညနေပြန်လာရင် စောစောပြန်မလာဘူးဆိုပြီး အဆူခံနေရဦးမယ်”

မိုးက တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောနေပြီးမှ မင်းဥက္ကရရဲ့ ငြိမ်သက်မှု တို့ သတိရသွားသလို ဖျတ်ခနဲ အက်ခတ်သည်။ ကူရှင်ပေါ် ကျော်မှီ အာ တောင့်တောင့်ထိုင်လျက် စတီယာရင်ပေါ် လက်တစ်ဖက် ဆန့်တင် ထားသည်။ ပါးစပ်မဖွင့်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ပီကေဝါးနေခြင်းကြောင့်

မေးရိုးတွေက တလှုပ်လှုပ်။

“ဆရာ”

မှီက တိုးတိုးလေးခေါ်ပြီး လှည့်ကြည့်မခံရတော့ မျက်နှာထဲ
ငယ်သွားသည်။

“မှီကို စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင်”

“စိတ်မဆိုးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်တော့မကောင်းဘူးလေ”

ရုတ်တရက် ကိုယ်ကို တစောင်းလှည့်ထိုင်ပြီး ပြောတော့
သူ့မျက်နှာ၌ အံ့ဖွဲ့နေသော ကောက်ကွေ့ကြောင်းတွေကို အထင်အရှား
တွေ့ရသည်။ မှီက ဆံပင်အုပ်ပွပွကြားမှ သွယ်လျသော မျက်နှာထူ
ခိုင်ကျည်သော မေးရိုးတွေနှင့် အပြုံးအရယ်ရှိတိုင်း ငေးခနဲဖြစ်ရသော
သူ့မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးကို မတွေ့ရ။

“မှီ”

“မပြောနဲ့တော့၊ မေမေဆိုတာကြီး ပါလာဦးမယ်၊ နှစ်ယောက်အတွက်
ဒီလိုရှိရှိအတွက် ကိုယ် ဘယ်လောက်ကြိုးစားရတယ်ထင်လဲ၊ ခင်ဗျား
လေးလည်း စိတ်လွတ်လပ်အောင်၊ ကိုယ် ရင်ဖွင့်ချင်တာတွေလည်း
သိရအောင်ဆိုပြီး ဒီမှာ စိတ်ကူးတွေနဲ့ ရူးနေတာ တစ်ညလုံးပဲ၊ မိုးလင်း
တာနဲ့ ခင်ဗျားက မေမေနဲ့အိမ် ဂါထာရွတ်သလို ရွတ်နေတော့ ဒီကောင်
က ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ ကဲ... နည်းနည်းတွေးကြည့်ဦး”

သူ့ဟာသူပြောပြီး သူ့ဟာသူ ဒေါသထွေဖြစ်ကာ စတီယာရင်ကို
လက်ဆီးနှင့်ထုချတော့ မှီထံမှ ရယ်သံခစ်ခနဲ ထွက်သွားရသည်။
မင်းဥတ္တရက မှီတော့နှင့် ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ သူမက ရယ်သောသူ
မဟုတ်သလိုပင်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မရယ်ပါဘူး”

“မလိမ်နဲ့နော် မှီ၊ ဒေါသထွက်လာရင် ကိုယ်က နေရာမရှောင်
တတ်ဘူး၊ ဆွဲဖက်ပြီး နမ်းပစ်လိုက်မှာ”

“အဲမယ်၊ ခြိမ်းခြောက်တာကလည်း သူ အသာစီး”

မျက်စောင်းရွယ်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးလုံးနေအောင် ပြောတာကို
ကြည့်ရင်း မင်းဥတ္တရရင်ထဲ ဒေါသက နေထိသောနှင်းလို အရည်ပျော်ကျ
သွားသည်။ မှင်းဥတ္တရက သူမ လက်ဖမိုးလေးကို အပေါ်မှ ထပ်အုပ်မိုး
ကိုင်လိုက်၏။

“တကယ်ပြောနေတာ၊ မလုပ်ရဲဘူး ထင်နေရင် သက်သေ
ပြလိုက်မှာ”

“ဟင့်အင်းနော်... ဆရာ”

နီးကပ်လာတဲ့ သူ့မျက်နှာကို လက်နှင့်လှမ်းကာမှီ စိတ်ကူးလေးနဲ့
မင်းဥတ္တရ ဆုပ်ကိုင်ထားတာက ချုပ်ထားသလိုရှိတာမို့ မှီမျက်နှာထဲ

အကာအကွယ်မဲ့စွာ။ မင်းဥတ္တရက မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ နဖူးချင်း ထိတိုက်ထားသည်။

“နောက်တစ်ခါဆို ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်မှာလား”

“နားမထောင်ရဲလို့ မေမေအကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောနေတာ ပေါ့၊ ဆရာက မေမေထက် ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

မျက်လွှာချပြီးပြောတဲ့ မျက်နှာလေးကို အသက်မရှူစတမ်း မင်းဥတ္တရက စီးမိုးကြည့်သည်။

“ဒါဆို ကိုယ် ဘာပြောမှာလဲ သိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်၊ လက်စွပ်ပေးတဲ့ အကြောင်းလေ”

“မဟုတ်ဘူး”

သူ ငြင်းလိုက်တော့မှ မျက်တောင်ကောတွေ မျက်ခုံးရိုးမှာ ဖြန့်တက်ပြေးကပ်တဲ့အထိ ဝိုင်းစက်နေသော မျက်ဝန်းတွေက အံ့သြခြင်း အသွင်ကို ဆောင်သည်။ မင်းဥတ္တရက သူမကို စေ့စေ့ကြည့်မိတိုင်း တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်သွားသော ရင်ဘတ်သည် အခုတော့ ထိန်းချုပ်မှု ကင်းမဲ့သွားသည့် မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်လို ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ကိုယ် ပြောမှာက မင်းကိုချစ်တဲ့အကြောင်း”

“ရှင်”

မျက်လွှာတပင့်မှာ ပိုကော့တက်လာတဲ့ မျက်တောင်များတွေကို

သူက ဖိကပ်နမ်းပစ်လိုက်သည်။ အဆုံးမဲ့ အနမ်းများသည် သူမ မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းတွေဆီ နူးညံ့ခြင်းများစွာနှင့် ခြေချကျနေကုန်လာတာ သိသိကြီးနှင့် ပီကေနဲ့သင်းသော နှုတ်ခမ်းများက မှိုကို တခြားကမ္ဘာဆီ အလည်ခေါ်သွားသည်။

ရင်ခွင်လွင်ပြင်သည် သူ့အနမ်းတွေကြောင့် နွေးထွေးခြင်းများ ကြီးစိုးလျက်။ ရင်တသိမ့်သိမ့် လှိုက်ခုန်သွား၏။

အခန်း (၃၀)

“ကားသံကြားတယ် စန်းရီ”

ကော်ဖီသောက်နေရင်းက ကော်ဖီခွက် ပြန်ချတော့လည်း အလျင်စလို။ ကော်ဖီသီးမတတ် စန်းရီကို လှမ်းခေါ်တာလည်း အလျင်စလိုဦးသူရိန်က ဂျာနယ်ဖတ်ရင်း ဇနီးသည်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“မေမေကြွယ်... စန်းရီကို ခေါ်တာ”

“အိမ်ရှေ့ကို သွားကြည့်၊ ဘယ်သူ ပြန်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူ ပြန်လာတာလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြီးရင် တိုးတိုးလာပြော၊ သွား... မြန်မြန်”

စန်းရီတို့ လွင့်နေအောင် ပြေးရတော့သည်။ မပြေးလို့လည်း မဖြစ်။ ဒီအိမ်မှာ မေမေကြွယ်က အာဇာနည်အရှိဆုံး။ လက်သံအပြောင်ဆုံး၊ ခိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ခေါက်တတ်သည်။ ဗိုက်ခေါက်လိမ်တတ်တာလည်း

ဝထမတန်းမှို စန်းရီက ခိုင်းတာ တစ်သဝေမတိမ်းလုပ်ရတာ ထုံးစံလို ဖြစ်၍နေ၏။

“မမ ပြန်လာတာပါလား”

တက္ကစီခ ရှင်းပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ မှိုထဲမှ အိတ်တွေ၊ ဖိုင့်တွဲတွေ ပြေးဆွဲရင်း စန်းရီက ကြိုသည်။ မှိုက ဧည့်ခန်းအနံ့ မျက်လုံးကို ရေကြည့်သည်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေရော”

“ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မမရဲ့၊ ဘရိုက်ဖက်(စ်) စားနေတယ်”

မှိုက အခန်းထဲ မဝင်သေးဘဲ ထမင်းစားခန်းဆီပဲ ခြေလှမ်းဦးတည် လာခဲ့ပါသည်။ ခါးအထိရှည်သော ဆံပင်တွေကို လက်ကိုင်ပဝါ တစ် ထည်နှင့် ကျောနောက် စုစည်းလိုက်၏။

“မောနင်း... မေမေနဲ့ ဖေဖေ”

ဘေစင်ဆီ လက်ဆေးဖို့သွားရင်း တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်သည်။ ဆေးက ဂျာနယ်ဘေးသို့ ချလိုက်ပြီး မှိုကို ပြန်နှုတ်ဆက်၏။

“မောနင်း သမီး၊ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်ပါလား၊ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်လာတော့ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ နားလိုက်ပေါ့”

ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ကတော့ တင်ပါးအထက်နား ဆံပင်ရှည်တယုမ်း၊ ယမ်းနှင့် ချွေးမဖြစ်သူရဲ့ နောက်ကျောပိုင်းအလှကို ကြည့်နေတာ

မျက်တောင်မခတ်စတမ်း။ အိမ်ထောင်သည်လို ကျိန်တွယ်ပြောရင် တောင် ယုံနိုင်စရာမရှိသော ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်လေးမှာ သူ့အချိုးအဆစ် အတိုင်း ရှိနေပုံက လက်ရာမြောက် ယန်းပုတစ်ရုပ်နယ်။ အိမ်နေရင်းစို့ ဘောင်းဘီတွေ တီရှပ်တွေဝတ်ပြန်တော့လည်း နနယ်လန်းဆန်းခြင်း တွေက ဖုံးကွယ်မရအောင် အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

“မေမေကြွယ်”

စန်းရီက အနားကပ်လာရင်း တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“မမက တက္ကစီနဲ့ ပြန်လာတာ”

ကြားမှ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က ဘဝင်ကျသွားတာဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် မှီမျက်နှာကို အကဲခတ်သည်။

“ဟွန်း... ညလုံးပေါက် ဂျူတီဝင်ရတယ်သာဆိုတယ် ညည်း မျက်နှာက ဖောင်းကားလို့ပါလား”

ခံဆွဲထုတ်ပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်တဲ့ မှီက ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ရဲ့ စကားကြောင့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်စမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ သွားတန်းတွေပေါ်အောင် ရယ်သည်။

“မှီက ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက မျက်နှာကြီးမျိုး မေမေရဲ့”

“အမယ်လေးအေ၊ မျက်နှာကြီးမျိုးပဲ ဖြစ်ရသေးတယ်”

မဲ့ရွဲပြီးပြောသော ဇနီးသည်ကို ကြည့်မရစွာနှင့် ဦးသူရိန်က

“ကြွယ်”ဟုခေါ်ကာ ဟန့်လှိုက်သည်။

“ကော်ဖီကို သောက်လိုက်ဦး သမီး”

“ဒါပေါ့၊ အပြင်အလုပ်မှာ ပင်ပန်းလာတာဆိုတော့ စန်းရီတို့ ပြီးရင် နှိပ်ပေးရဦးမလားပါ မေးလိုက်”

“ဘာတွေနှိပ်နေကြတာလဲဗျို့”

“ဟော... မင်းဥတ္တရ”

အသံနှင့်အတူတူ လူက ထမင်းစားခန်းကို ရောက်လာတာ ဗြန်းခနဲ။ မင်းဥတ္တရက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တဲ့ မှီအား မေမေ ခြေခံအောင် မျက်စိမှိတ်ပြသည်။ အခုတင် လမ်းခွဲပြီး မှီက လမ်းထိပ်မှ ကားငှားကာ အရင်ပြန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မှီကတော့ သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ချက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို ပူနွေးထူအမ်းလာရကာ နားရွက်ဖျားတွေပါ နီရဲနေမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတိတ်သိ၏။

“လာ... ထိုင် မင်းဥတ္တရ၊ မေမေတို့နဲ့ တစ်ခါတည်း ကော်ဖီ ခင်သောက်”

ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က သားဖြစ်သူအတွက် ကော်ဖီထည့်ရန် ပြင်နေတာ ပျာပျာသလဲ။ မှီက ကော်ဖီလက်ကျန်ကို တစ်ခါတည်း မော့ကာ ဆိုင်ရာမှထတော့ ခွက်ပါယူသွားသည်။

“မှီ ရေချိုးချင်လို့ အရင်သွားတော့မယ်နော်၊ ရေချိုးပြီးရင်

နေ့လယ်စာ ဝင်ချက်မယ် မေမေ၊ မေမေ ဘာစားချင်လဲ”

“နေဦး... နေ့လယ်စာက...”

“မင်းစားမှာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကြွယ်ရာ၊ ဆိုင်သွားကြမဲ့ဥစ္စာ၊ ဒေါ်နီ တို့လည်း မနက်က ချက်ထားတာပဲ။ အလကား လူရှိတာမှ နည်းနည်း လေးကို၊ ချက်ပြုတ်နေတာ အလှူအိမ်အတိုင်းပဲ”

ဦးသူရိန်က ဇနီးသည်ဘက် လှည့်ပြောတာက ချေးမဖြစ်သူတို့ သက်သာစေချင်၍ပါ။ စိတ်ဆိုးစိတ်ပုပ်ရှိတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဝန်တို အားကြီးတဲ့ ဇနီးအား တတ်နိုင်သရွေ့ လမ်းမှားမရောက်အောင် ဆွဲဆောင် ရမည့်တာဝန် သူ့မှာရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကြွယ်ကတော့ မထွေ့ မနပ်နှင့် ဦးသူရိန်အား မျက်စောင်းတခဲခဲ။

“ရပြီ သမီး၊ သွားနားတော့၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး အော့(ပိ)လား”

“ဟုတ်... ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ နိုက်ဂျူတီ ပြန်ဝင်ပေးရမှာ”

“ဪ... အေး... အေး၊ အဲဒါဆို နေ့ခင်းအိပ်ပြီး အားဖြည့် ပေါ့၊ ကဲ... သွား... သွား”

မှီက ဖေဖေကြောင့် အသက်ရှူချောင်သွားသလို ထမင်းစားခန်းထဲ ခြေလှမ်းသွက်သွက် ထွက်ခဲ့သည်။

“နေပါဦး၊ မင်းဥတ္တရက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ ခုနက အခန်းဝမှာ ရှိပြီးတော့၊ ကော်ဖီသောက်ဖို့တောင် မအေက ပြင်ဆင်

ဆေးထားတာကို”

“ဟ... အဝတ်အစား တက်လဲတာနေမှာပေါ့”

စကားသံတွေက နောက်ပါးမှာ ကျန်ရစ်သည်။ မှီက ပင်ပန်း ချွန်း၍ နားချင်တာမျိုး “မဟုတ်ခဲ့ပါ။ လူက ရွှင်လန်းနေတာများ ပိုပြီးချုပ်မထားလျှင် ကျောပြင်က တောင်ပံပေါက်ပြီး ပျံ့သန်းတော့ ထားတောင် မသိ။ မထင်မှတ်ထားပါဘဲနဲ့ သူနှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်၍ နီးခဲ့ပြီးသည့်နောက် မှီအတွက် အချိန်တိုင်း ပျော်စရာတွေ ဖြစ်လာ၏။

“ဟေ့”

“အမေ့”

“ရှု... တိုးတိုး”

လှေကားအောက်မှ လှမ်းဆွဲခြင်းကြောင့် မှီက အမှောင်ရိပ်ထဲ ထိုးဝင်ရောက်သွားသည်။

“ဆရာ”

“အို”

အလွန်တကြား ခေါ်လာသည့် နှုတ်ခမ်းတွေကို မင်းဥတ္တရက နှုတ်ခမ်းပစ်လိုက်၏။

“အို... လူတွေမြင်ကုန်မယ်”

မှီက နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖျံနဲ့ကာရင်း လတ်တစ်ဖက်က ဆွဲဝင်

ခြင်း ခံရသောကြောင့် ရုန်းကန်ရာ၌ အားမပါဘဲ ငြင်းဆန်၏။

“လွတ်ပါ ဆရာရဲ့၊ တော်ကြာ”

“ဘယ်သူ့ခြင်မြင်ပေါ့၊ ကိုယ့်မိန်းမကို နမ်းတာပဲ၊ ဘာဖြစ်သလဲ”

“မေမေ မြင်သွားရင်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ပြောပြရင်တောင် ပါးစပ်ညောင်းဦးအောင် အာညောင်းသက်သာသွားတာပေါ့”

ဦးသူရိန် မျက်လုံးပြူးကာ နာရွက်တွေပါ ထောင်တတ်နေသည်။ လှေကားအောက်မှာ လုံးလွှားရုန်းကန်နေတဲ့အတွက် ကိုယ့်အဖေနှင့် ကိုယ့်ဈေးမ။ ဒီအခြေအနေရောက်လာတာက သူ ဖြစ်စေချင်အတိုင်းမို့ သဘောတကျနှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်ကာ ကလေးအနေမခက်စေရန် ထမင်းစားခန်းထဲ လှည့်ဝင်ရန် ခြေလှမ်းတိုက် အလှည့်...

“ဟာ...”

အသံကျယ်ကြီးက အလန်တကြား။ သူ့နောက်မှာ ကြွယ်ဝကပ်ကပ်လေး ရပ်နေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုကို”

မမီမကမ်း အရပ်ခပ်တိုက်တိုက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ ဦးသူရိန် ပန်းနောက်ကို ကျော်ကြည့်သည်။ ဦးသူရိန်က ကြွယ်ဝကြည့်ရာ

လိုက်ကာရပ်သည်။

“ကြွယ်”

အသံကျယ်ကျယ်နှင့်ခေါ်တာ ခေါ်ချင်လွန်း၍ မဟုတ်။ လှေကားအောက်က ဟိုစုံတွဲကြားရန် ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အကျယ်ကြီး အော်နေတာလဲ၊ ဒီက နားမလေးပါဘူး၊ ကဲ... ဖယ်စမ်းပါ၊ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ဪ... ဖယ်လို့ မရသေးဘူး ကြွယ်ရဲ့”

“ဟင်... ဘာလို့မရတာလဲ”

“ဟို... ဟိုလေး၊ ကြွယ် အိမ်ရှေ့မထွက်နဲ့ဦးလို့ အဲဒါ”

“ဘာဆိုလို့ အိမ်ရှေ့မထွက်ရမှာလဲ၊ ကိုကိုနော် မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီမှာ ကြွယ်ခေါင်းမှာ ဆံပင်ဖြူကြီး”

ကြွယ်ထက် သူက ခေါင်းတစ်လုံးကျော်ကျော် အရပ်ပိုမြင့်တာမို့ မီးစပ်ထဲ ထင်မိထင်ရာ စွတ်ရွတ်ပြောရသည်။

“ဟယ်... တကယ်၊ အဲဒါဆိုလည်း နုတ်လိုက်ပါ ကိုကိုရဲ့၊ ကြွယ်က စကဒိတွေဝတ်၊ နုတ်ခမ်းနီတွေဆိုးပြီး ဆံပင်ဖြူကြီးနဲ့ဆို ဘာတွေမြင်ရင် ကဲ့ရဲ့ကုန်တော့မှာပဲ”

“အေး... အေး၊ ကိုယ် ရှာပေးမယ်၊ နေဦး၊ ဪ... ”

ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ဒီဆံပင်ဖြူနုနုနော်”

နေရင်းထိုင်ရင်း ဦးသူရိန်မှာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါ။
မလုပ်ဖူးသော ဆံပင်ဖြူရှာဖွေရေးကို လုပ်ဆောင်ရ၏။ စိတ်ထဲမှာတော့
ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ ဒေါသလည်း ထွက်သည်။

“ဟင်း... သားငယ်တို့များ ကဲချင်တာ လှေကားအောင်
တောင် မရှောင်ဘူး”

အခန်း (၃၁)

“မသိကာတာကတော့ အားလုံးကိုပဲ”

ကြွယ်က အိမ်ရှိလူကုန် မျက်စိထဲ ပုံဖော်ရင်း တစ်မျိုးတမည်
ဖြစ်နေသည်မို့ စိတ်ထဲက ခံစားလာရပါသည်။ စန်းရီနှင့် ကြီးစိန်တို့က
အိမ်ချောင်ထဲ၌ နီနှင့်ပေါင်းကာ ခေါင်းသုံးလုံးဆိုင် တွတ်ထိုးသမျှ
ကြွယ်အရိပ်မြင်တာနှင့် ပြောလက်စ စကားတွေရော၊ အရယ်အပြုံး
တွေပါ ပျောက်ကာ ရုပ်တည်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ကိုကိုနှင့် မင်းဥတ္တရ
ကတော့ အိမ်မှာရှိချိန် ဆုံပြီဆို ချက်(စ်)ပဲထိုးသလိုလို၊ ဘောလုံးပွဲ
ကြည့်သလိုလိုနှင့် တစ်ခုခုကို ကျိတ်တိုင်ပင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။
ဒါပေမဲ့ ကြွယ် တွေတာနှင့် သူတို့အာရုံတွေက ဖွင့်ထားတဲ့ တီဗီဆီပဲ
ချောက်သလိုလို ဘာလိုလို။

“အလကား အပိုတွေ”

ကြွယ်က အိပ်ခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း နှုတ်မှ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ထွက်သွားသေးသည်။ အိမ်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အပယ်ခံလို ဖြစ်နေကာ မင်းဥတ္တရနှင့် မှီက နိုက်ဂျူတီဆိုပြီး ညတိုင်း အိမ်မှာမရှိကြ။ မနက် ဂျူတီအော့(ဖ်)ဆိုတော့လည်း နှစ်ယောက် အတူတူဖြစ်ကာ ထိုနေ့မျိုးဆို ကိုကိုက သွားလေရာ သူမကို အတိ ခေါ်တတ်၏။

“ကိုယ် ဂေါ့(ဖ်)ရိုက်ဖို့ ဦးခင်မောင်တို့နဲ့ ချိန်းထားတယ် ကြွယ်၊ နဲ့တဲ့သူ လန့်(ရဲ့)ကို စပွန်ဆာပေးကြေး၊ ဦးခင်မောင်ရဲ့ လေဒီကြီးလည်း ပါမှာကွ၊ လိုက်နာ”

“ကြွယ် ဒီနေ့ ဆိုင်သွားမယ်နော်၊ နေ့တိုင်း ဆိုင်ထိုင်ရတာ ပြီးရောင် ကိုယ်နဲ့ ဖုန်းတိမ်အိမ်လိုက်နဲ့၊ ဟိုမှာ စိန်နဲ့ပတ္တမြား ရောခတ်တဲ့ ဘယက်တစ်ကုံး ပြချင်လို့”

“ကြွယ်ရေ... ဒီနေ့တော့ ရှေ့ပင်(နီ)ပေါ့၊ ကိုယ် ဂေါ့(ဖ်)ရိုက် ဖိနပ်က ဟောင်းနွဲ့ပြီ၊ လိုက်ရွေးပေးစမ်းပါဦးကွ”

“Beauty Spa သွားပါလားကွ၊ မင်းသမီးဖွင့်ထားတဲ့ Spa ထဲ ဝန်ဆောင်မှု တော်တော်ကောင်းတယ် ကြားတယ်၊ ကိုယ်လည်း ဆံထိ ညှပ်ချင်လို့”

အကြောင်းပြချက်တွေက အဲဒီလို။ တစ်နေ့နဲ့ထစ်နေ့ မရိုးရ။

ကြွယ်လည်း သွေးရိုးသားရိုးထင်၍ လိုက်ခဲ့သမျှ စေ့စေ့တွေးတော ဆုံးရေးပေါ်လာသည်။ ဒါဆို ကိုကိုနဲ့ မင်းဥတ္တရ ဘာတွေ ကြံစည် ခဲ့သလဲ။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ကြွယ် မသိသေးသော လျှို့ဝှက်ချက် တစ်မျိုးတော့ ရှိရမည်။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်က ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ။ မင်းမာန ကိစ္စများလား။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တွေးပြီး ကိုယ်တိုင်ခေါင်းခါကာ ပယ်ချ သည်။ မင်းမာနနှင့်ပတ်သက်၍ တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းရန် ကြွယ်ကိုယ် တိုင် လူယုံတွေ လွှတ်ထားခဲ့သည်။ ပျောက်သွားတဲ့ လေးငါးခြောက်လ အတွင်း မင်းမာနက ဘာသတင်းမှ မရအောင် ခြေရာဖျောက်နိုင် ခဲ့တာမို့။ အို... ထင်ရာလျှောက်တွေးနေမည့်အစား အိမ်ရှိလူကုန်ရဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီးမှ ဖွင့်မေးသင့် မေးမည်လိုတွေးရင်း အိပ်ခန်း ဆဲက ထွက်သည်။ ဒီနေ့တော့ သူမကို ဘယ်မှ အမှော်စပ်၍ မရသဖြင့် ဦးသူရိန်လည်း ဆက်တလိုက်ကလောင်းတွေ တစ်လောင်းပြီး တစ်လောင်း ခြောင်းဖမ်းရင်း ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေခဲ့၏။ ကြွယ်က မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရှိ မင်းဥတ္တရအခန်းကို ဖွင့်ကြည့်တော့ မင်းဥတ္တရ ရှိမနေ။ မှီနှင့် တွေ့များနေသလားဆိုတဲ့ သံသယစိတ်ဆောင်၍ အောက်ထပ်သို့ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ရောက်လာမှန်းတောင် မသိတော့။ မင်းဥတ္တရက စည်းခန်းထဲ၌ထိုင်ကာ စစ်ကားတစ်ကားကို သည်းကြီးမည်းကြီး

ကြည့်နေ၍ ဟင်းချမည့်စိတ်သည် ရွေးမဖြစ်သူ မှီရဲ့အခန်းထဲမှ ဖုန်း
ပြောသံကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ နင် နေရောကောင်းတယ်
မဟုတ်လား၊ အေး... အေး၊ ကလေးက မိန်းကလေးလား၊ ငါ
လာကြည့်ချင်လိုက်တာ မိနုရယ်”

တံခါးလေး ဟစ်လိုက်ကာ ဆောင်းပြီမှ ဖုန်းပြောတာ သူ့သွယ်ခွင်
နေမှာဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် ဒေါ်ကုဋေကြွယ်ရဲ့ လှည့်ထွက်မဲ့ ခြေထောက်
တွေက မိနုဆိုသော အမည်ကြောင့် တုန်ခန် ရပ်သွားရသည်။

“ငါလား၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ အားမနုနဲ့၊ စိတ်လည်း မပူနဲ့
ဆရာနဲ့ငါက... အေး... အေး ဟုတ်တယ်၊ ကြားထားတဲ့ သတင်း
အတိုင်းပဲ”

ဆရာဆိုတာ မင်းဥတ္တရကို ခေါ်တဲ့အမည်မှန်း ကြွယ် သိသည်
ကြားထားတဲ့သတင်းဆိုတာရော ဘာလဲ။ ဒီလို သတင်းတွေကြား
သည်ဆိုတော့ ဒီနှစ်ယောက်က အဆက်အသွယ် ရှိလို့လား။

“ကိုမင်းမာနကို ပြောပေးနော်၊ ငါနဲ့ဆရာက ဂုဏ်ပြုတယ်
ကွန်ကရက်ဂျူးလေးရှင်းလို့၊ ဆရာကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းမယ်လေ၊ အေး—
အခုတော့ အိမ်မှာမို့လို့ မနက်ဖြန်မှပဲ”

“မိစ္ဆာမ”

ပန်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲလှည့်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ရပ်ခနဲ
မြောက်တက်လာသော လက်တစ်ဖက်ကိုသာ မြင်လိုက်ရပြီး ဖို့ငါး
တစ်ဖက် ပူခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးတွေပါ ပြာဝေသွား၏။

“မေမေ”

ဖုန်းလည်း လွတ်ကျသွားကာ နာကျင်သွားတဲ့ပါးကို လက်ဝါးနှင့်
အုပ်ကိုင်ရင်း မှီက အလန့်တကြားခေါ်သည်။

“ငါ့သားကြီးကို တခြားသူလက်ထဲ ထိုးထည့်တယ်၊ အခု
ငါ့သားငယ်ကိုလည်း ညည်းက မာယာတွေနဲ့ ကျုံးသွင်းထားပြန်
ပြီပေါ့... ဟုတ်လား”

“မ... မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ မှီက”

“တော်... မပြောနဲ့”

ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က ကျုံးအော်ရင်း စိတ်ထဲ သင့်၏၊ မသင့်၏
စဉ်းစားမိတော့။ ရင်ကိုခွဲ အသည်းဆွဲထုတ်သလို ကိုယ့်သားတွေကို
တစ်ယောက်စီ တစ်နေရာစီ ခွဲထားတဲ့ မိန်းမလို့ ထင်မြင်လာတဲ့
ဆုတ်မှာ...။

“ငါတို့ မိသားစုကို တကွတပြားစီဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးတဲ့
ရုန်းမ”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် တက်လာသော လက်ဝါးရိပ်ကြောင့်

မှီက မျက်ခန်းစကို ကြောက်လန့်တကြား မှိတ်ချလိုက်၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ မေမေ”

မှီလက်ကို ဆွဲ၍ သူမတစ်ကိုယ်လုံးက ရင်ခွင်တစ်ခုအောက် လုံမြဲဖွာ ရောက်ရှိသွားတာ သိလိုက်သည်။

“မင်းဥတ္တရ”

ရွယ်ထားသောလက်ဟာ ဖြန့်မကျဘဲ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ခေါ်ရင်း ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က သားဖြစ်သူကို ကြည့်သည်။

“ရိုက်ရင် ကျွန်တော့်ကိုပဲ ရိုက်ပါမေမေ၊ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့သူထိ ကာကွယ်ခွင့်ဟော့ ပေးပါမေမေ”

ကြည့်စမ်း...။ ရင်ခွင်ထဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ပြီး ပြောနေပုံက ဒါ ကုဋေကြွယ်ရဲ့သားတဲ့လား။ ကုဋေကြွယ်တို့ စိတ်ကြီးထဲ ပုံသွင်းခဲ့သော သားတွေက တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်ပြီး သူမရင်ကို ခြေကန်ကြပြီတဲ့လား။

“မင်းဥတ္တရ... မင်း”

စကားဆက်မပြောနိုင်အောင် ရင်ထဲဆိုတက်လာသည်။ သူ့ညည်းအသံတွေကြောင့် ဦးသူရိန် အခန်းဝ ရောက်လာချိန်မှာတော့ ဒေါသမီးတွေ ယိမ်းထိုးနေတဲ့ ကြွယ်။ မင်းဥတ္တရရင်ခွင်ထဲ တစ်

ကိုယ်လုံး နစ်မြုပ်မတတ် ခိုဝင်နေတဲ့ မှီ။ အခြေအနေက သူ ထင်ထားတဲ့ အတိုင်း ကြုံလာပြီမို့ ဦးသူရိန်က အခန်းထဲ အပြေးဝင်လာသည်။

“ကြွယ်”

ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ ဒါပေမဲ့ သဲ့သဲ့လေးပါပဲ။ နားထဲ ပိပ်သော ကြားနေရတာက ခေါ်ရတာနဲ့ နောက်ဆုံး နှုတ်ထွက်စကား။

“ညည်း... ဝဋ်... လည်... မယ်”

ဘုရား... ဘုရား။ သူမ ကျိန်စာသင့်ခဲ့ပြီလား။ အဲဒီ ကျိန်စာကို ငြယ်ချင်၍ အဘက်ဘက်က တားဆီးခဲ့တာတောင် အခု ဝဋ်ဆိုတာ တား၍ မရတော့ဘူးလား။ ဝဋ်မှာ အမြဲတဲ့။ မြဲတဲ့ဒီဝဋ်ကြွေးက အခု အဝတင် သူမအတွက် ရောင်ပြန်ဟပ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“ကြွယ်”

“မေမေ”

ခေါ်သံတွေကြားမှာ ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က ဒုတိယအကြိမ် လောက ငြီးနှင့် ခေတ္တခဏ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည်။

အခန်း (၃၂)

“အိပ်နေတယ် ဆရာ၊ ဟုတ်... စိတ်ချပါ၊ မေမေနှီးလာရင် ဖို့ ဝင်အောင်ကျွေးပါ့မယ်၊ ဟုတ်... အဆင်ပြေပါတယ် ဆရာရဲ့၊ ဖို့ နေတတ်ပါတယ်၊ မေမေ ဘာပြောပြော သည်းခံမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား၊ ဖို့က မေမေအိပ်ချစ်တဲ့ သားနှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ခေါ် ဆွဲထုတ်သလို ဖြစ်ခဲ့တာကိုး၊ ဒါပဲနော် ဆရာ၊ မေမေ နီးသွားမှာရှိလို့”

ဖို့က ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသည့် မေမေအား တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ပြီး ဖုန်းချလိုက်၏။

“ဟိတ်... နေဦး ဖို့”

လှမ်းခေါ်တာကြောင့် ဖုန်းကိုနားနား ပြန်ကပ်လိုက်ရ၏။

“ဘာလဲဟင်၊ ညနေပြန်လာလည်း တွေ့ရမှာကို”

“တွေ့ရပေမဲ့ မေမေရှေ့မှာဆိုတော့ ကိုယ်ရှိန်သတ်နေရတာလေ ဟဲ... ဟဲ”

“ဘာ... ဟဲ... ဟဲလဲ”

“ဟို... ဒီည အခန်းတံခါးလော့(ခံ) ချမအိပ်နဲ့လို့”

“ဘာလို့”

မေးရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဖို့မျက်နှာက ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဆရာနော်... မညစ်စုတ်နဲ့၊ ဘာကိစ္စ လော့(ခံ)မချရမှာလဲ”

“ကိုယ် ဝင်လာမလို့ပေါ့”

“မဝင်ရပါဘူး၊ မေမေ ခွင့်ပြုမှပဲ”

“အာ... အဲဒါတော့ ခင်ဗျားလေး သက်သက် ညစ်တာပဲ၊ ဆိုယ်တို့ လက်ထပ်ထားတာပဲ ကြာကြာလှပြီ၊ အခုထိ ဘာမှလဲ ထာရသေးဘူး”

“မဘာလက်စနဲ့ မဘာနဲ့တော့ပေါ့... ဒါပဲ”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဖို့က ဦးအောင် ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ နန်းကိုကြည့်သည်။

“ဟွန်း... ဒေါက်တာနာဘူး”

တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောပြီးမှ မေမေကို သတိရသွားကာ လှည့်ကြည့်မိသည်။ အခါတိုင်းထက် ပိုသွားသဖြင့် ပါးရိုးတွေ ခိုပေါ်

လွင်ကာ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး မတင်ဖြစ်တာကြောင့် နှုတ်ခမ်းသားတွေက
ဖြူဖျော့ဖျော့။ ပြဿနာဖြစ်တဲ့နေ့ကတည်းက ထမင်းလည်း ဟုတ်တယ်
ပတ်တိ မစားဘဲ အခန်းထဲ ခွေနေတာမို့ မှီကပ် ဆေးရုံမှ ခွင့်ရက်ရှည်
ယူက မေမေ့ကို ပြုစုသည်။ ဖေဖေနဲ့ဆရာ ပြန်လာရင်တော့ မေမေ့ထံ
သတင်းဝင်မေးချိန် မှီ နားရပါသည်။

“သမီးကိုလည်း ရန်မလုပ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“တကယ်တော့ သမီးမေမေက စိတ်ပုပ်စိတ်ယုတ်မွေးပြီး ဒီလို
နေခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတော့ ဖေဖေ အမေ့ထံ
ပိုဂရုစိုက်မှာ၊ ပိုချစ်မှာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဖေဖေက အမေ့စကား
နားထောင်ပြီး သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့မှာ ကြောက်တဲ့ ဝန်တိုစိတ်လေးက
အမေ့နဲ့ဖေဖေကို ခွဲထားခဲ့တာလေ၊ ဒါကို အမေက နောက်ဆုံး အသတ်
ကျန်လက်စလေးနဲ့ ဝဋ်လည်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာကို အစွဲကြီးစွဲပြီး သူ့ထံ
ချွေးမမျိုးရမှာ ကြောက်သွားခဲ့တယ်၊ ဖေဖေကတော့ အခု တရားချထား
ပါတယ်၊ ချွေးမကြီး မဉ္ဇူရော၊ သမီးရောက သမီးနဲ့တူတဲ့ ချွေးမတွေ
ပါလို့”

ဖေဖေစကား ပြန်ကြားယောင်ရင်း မှီက မေမေ့ခုတင်ဘေးမှာ
တင်ပလွဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်ဖိစီးခြင်း၊ နောင်တတွေ ယူကနဲ့
မရခြင်းနှင့် စိုးရိမ်သောကတွေပေါင်းကာ ခက်ထန်ခဲ့သော မေမေ့သည်

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ထိုစိတ်တွေမရှိတော့သလို လူက ချုံးချုံးကုသွားခဲ့၏။
မှီကလည်း သားသမီးမမွေးဖူးသေးပေမဲ့ မိခင်စိတ်ရှိသော မိန်းမမို့
မေမေ့ရင်တွင်းက ဝေဒနာကို ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ ပုခက်လွှဲသော
လက်က ကမ္ဘာတောင် အုပ်စိုးနိုင်သည်ဆိုမှ သန့်စင်သော ချစ်ခြင်း
မေတ္တာတရားသည် အင်အားကြီးမားလာသောအခါ လွန်ကဲသော အတ္တ
တော့ ဖြစ်စေမှာ အမှန်ပင်။ မှီက ခြုံစောင်အောက်မှ မေမေ့ လက်ဖဝါး
လေးကို ဖွဖွဆုပ်ထွေးသည်။

“မှီကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မေမေ၊ ပြီးတော့ မှီ ကတိပေးပါတယ်၊
မေမေ သိပ်ချစ်တဲ့သားတွေကို ဘာပဲတော့မှ အဝေးကြီးကို ခွဲမထုတ်
တော့ဘဲ မေမေနဲ့ နီးနီးလေးမှာ ရှိနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ် မေမေ”

ထိုခဏမှာပဲ ခြုံစောင်အောက်မှ မှီလက်ဖဝါးကို ပြန်လည်
ဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“တကယ် ပြောတာလား မှီ”

“မေမေ”

ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က ယုံယုံလေး ပြုံးပြပေမယ့် မျက်ဝန်းထောင့်မှ
ပြတ်စီးသွားသော မျက်ရည်တွေက နားသယ်စပ်မှတစ်ဆင့် ဆံစတွေထဲ
ပြေးပြေးလွှားလွှား တိုးဝင်သွား၏။

“မေမေ မင်းမာနကို လွှမ်းတယ်၊ တွေ့ချင်တယ်၊ ပြီးတော့

မင်းမာန သမီးလေးနဲ့ မမမျှပါပေါ့လေ။ မေမေနဲ့ အနီးဆုံးရောက်အောင်
ခေါ်ပေးနိုင်မလားဟင်”

မေမေကိုကြည့်ရင်း စီးကျလှ မျက်ရည်တွေအား မှီက လယ်
ဖဝါးနှင့် ဝမ်းသာအားရ ဆွဲသုတ်သည်။ ပြီးမှ အထပ်ထပ်အခါခါ
ခေါင်းညိတ်သည်။

“မှီ ခေါ်ပေးပါ့မယ် မေမေ၊ မေမေ တွေ့ချင်တယ်ဆို တွေ့ရ
မှာပေါ့၊ ကိုမင်းမာနလည်း မေမေကို သတိတွေ ရနေတာပါ၊ သူလည်း
မိဘမေတ္တာကို စပြီး ခံစားနေရပြီလေ မေမေရဲ့၊ သူတို့ သဘက်ခါ
ဆေးရုံကဆင်းမှာ မေမေ၊ ဆရာနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဒီတစ်ခါတည်း ခေါ်ခိုဖို့
စီစဉ်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

မှီက မေးသင့်မမေးသင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ ခဏစဉ်းစားတော့
ဒေါ်ကုဋေကြွယ်မှာ ဒီတိုင်းငြိမ်မနေနိုင်။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်
ထားသော မှီလက်ကို ဆွဲလှုပ်သည်။

“ပြောလေ မှီ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟို... မေမေ သူတို့ကိုတော့ မခွဲပါဘူးနော်”

မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ခတ်လှုပ်ကာ မေးလာသော ချွေးမ
ငယ်ကြောင့် ဒေါ်ကုဋေကြွယ်က မျက်ရည်တွေကြားက တလိုက်တလဲ့လဲ့
ပြုံးပြသည်။

“မခွဲတော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ မေတ္တာဆိုတာ ဖြတ်တောက်ဖို့
တွေယ်သလို အချစ်ဆိုတာကလည်း ခွဲတိုင်း ကွဲကွာယှက်စီးတတ်
တာမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ မေမေယောက္ခမ ဒေါ်ရတနာကို ကိုယ်ချင်း
အတတ်သွားပြီ သမီး၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း အချစ်ကို ခံစား
တာပဲ၊ မေမေပဲ ခံစားပြီး မေမေသားတွေ မချစ်ရလို့ ဥပဒေထုတ်ရင်
မေမေ မတရားတဲ့သူ ဖြစ်သွားမှာပေါ့ သမီးရယ်”

ပြောတိုင်း မယုံတတ်ပေမဲ့ ယုံချင်စရာ အကြောင်းတရားတွေ
ပြောပြဖို့ အချစ်နှင့်တကွ ကမ္ဘာကြီးငြိမ်ချမ်းပါစေကြောင်း မှီ ဆုတောင်း
ချင်သည်။

ဆိုနဲ့တူတယ်၊ အေး... အေး... ဒါပဲနော်၊ နင် ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့
နေ့မှ တွေ့ကြမယ်”

ဖုန်းပိတ်ပြီး မွေယာပေါ် ပစ်တင်ကာ လူကပါ ဒိုင်ဗင်ပစ်လှဲ
ဆိုက်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် မှီက အိပ်ရာပေါ်မှ ပျင်းရိပျင်းတွဲ ပြန်ထ
သည်။ ဖေဖေရာ ဆရာပါ ပြန်ရောက်လာပြီမို့ ဒါ မှီ အနားယူချိန်။

ကျစ်... စိတ်အေးလက်အေး အိပ်ဝါမယ်ဆိုမှ”

ပန်းချီတံ ကြိုးတစ်ချောင်းတည်း ညအိပ်ဝါဝန်ရှည် ယန်းရောင်ရဲ့
အနားစကို အသာမရင်း တံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ရုပ်တိုက်
ပွင့်သွားတဲ့ တံခါးရဲ့အပြင်ဘက်မှာ အပြာရောင်ခေါင်းစည်း ညဝတ်ရုံကြီးနဲ့
ရပ်နေ၏။

“ဆရာ”

အိပ်ချင်စိတ်ကြောင့် မေးစင်းနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ ပြုံးကျယ်
သွားတာများ ကားဘီးလောက် အကျယ်ပင် ရှိမလားမသိ။ သူကတော့
ခပ်တည်တည်ပင် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“ကိုယ် အိပ်ခန်းပြောင်းလာတာ”

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

အခန်း (၃၃)

“ဟွန်း... သိပ်အူမြူးမနေနဲ့ မိစ္ဆာ၊ တစ်ခါတည်း ရယ်သံထဲ
ချိုနေတာများ ဖုန်းထဲမှာ နား ပုရွက်ဆိတ် တက်မှာတောင် ကြောက်
တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ကျေးဇူးကင် ကြားလား”

မှီက အိပ်ရာခင်း ဆွဲဖြန့်ကာ မွေယာအောက် ထိုးထည့်
တင်းရင်းသွားအောင် ပြုပြင်သည်။ ဖုန်းကို နားနှင့်ပန်းကြား ညပ်ပြောရင်း
ခေါင်းအုံးနှစ်အုံးကို ထပ်ဆင့်လိုက်၏။

“ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ငါ အိပ်ချင်ပြီဟဲ့၊ လူက သောကတွေ့ရ
မောနေလို့လား မသိဘူး၊ အခုမှ ပျော့ခွေးနဲ့ချိုနေတာ စိတ်လျော့ပစ်လို့”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒါ ကိုယ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးအခန်း”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်သေးဘူး”

မိုက လည်ပင်းပွတ်လိုက်၊ လက်ပြတ်ဝတ်ထားသော ကိုယ့်ထိုက်ကို မလုံသလိုမျိုး လက်နှစ်ဖက် ရင်ဘက်ရှေ့ ယှက်ကာလိုက်နဲ့ အကြည့်စိမ်းရှရှအောက် မနေတတ်၊ မထိုင်တတ် ဖြစ်နေရသည်။ မင်းဥတ္တရကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ခုတင်ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ် လှဲချလိုက်သည်။

“နောက်နေ့ဆို မင်းမာနတို့က ကလေးပါခေါ်ပြီး ပြောင်းထားတော့မှာ၊ ကိုယ်က ဘာမှ မဘာရသေးရင် နောက်ကောက်ကုန်ရောက်တော့မှာပေါ့”

“နောက်ကျကျပေါ့၊ ဒီကိစ္စက စောလို့ကောင်းတာမှ မဟုတ်ဘာ”
မိုက ခုတင်နား မကပ်ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ တစ်ခွန်းခွဲပြောသည်။

“ဆရာ... ဒီမှာပဲ အိပ်မှာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ဒါဆို မို တခြားအခန်းမှာ သွားအိပ်မယ်”

“မရပါဘူး”

ပြောပြီးလှည့်ထွက်တဲ့ သူမကို နောက်ကနေ စွေခနဲ ပွေ့ချီတော့

မိုက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဆရာ ချပေးကွာ၊ ပြုတ်ကျလိမ့်မယ်”

ရှက်စိတ်ရော ကြောက်စိတ်ရောပေါင်းကာ သူ့ရင်ဘတ်ကို ထုမိတာလည်း ရှိသည်။ မင်းဥတ္တရက ပန်းနုရောင်ဂါဝန်နှင့် ညမီးရောင်အောက်မှာ ပန်းသွေးရောင် ပြေးနေသော သူမမျက်နှာလေးအား ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း ဓမ္မယာထက် ညင်ညင်သာသာ ချပေးတာနဲ့ မိုက ကျုံးထပြီး ထွက်ပြေးဟန် ပြင်သည်။

“ဟိတ်... မရဘူး၊ ပြေးလို့ မလွတ်ဘူး”

မိုရင်ဘတ်ပေါ် သူ ဖိချလိုက်တော့ သူမရင်ခွင်ပေါ် သူ့ရင်ဘတ် ဖြစ်ကာ အော်လို့မရ၊ လှုပ်လို့လဲမရ။ မိုက လက်ဖဝါးတွေနှင့် သူ့ကို မရဲတရဲ တွန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားတော့လည်း အရည်းနှစ်ပြစ်ကာ နောက်ဆုံး အသိမှာ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက မှီနားသယ်စပ်နားဆီ။

“မေမေက ကိုယ်တို့ကို ခွင့်ပြုတယ်တဲ့”

လေပြင်းအရေ ပန်းငုံတို့ ငိုက်ခနဲပါသွားတတ်တာ ပန်းရနံ့တို့က လေယူရာအတိုင်း မျောပါတတ်ကြသလို သူ့အနံ့မီး ပြင်းရှုရှတွေ့တဲ့မှာ မိုက ငြင်းဆန်ရန် အင်အားခွဲ၍ ချစ်သူအလိုကျ ကြည်ဖြူ ပေးခဲ့ရပြီးတဲ့နောက်မှာ...

ချိုမြိန်သော ချစ်ခြင်းရနံ့သည် အဆုံးအစမဲ့ ပန်းနုရောင်လွင်ပြင်

၂၄

ရာသီဥတု

ထဲ၍ သူ့ကို ဖက်တွယ်ရင်း...

သူနဲ့ ဒီဘဝ ဒီသံသရာမှာ မခွဲချင်တော့တာ တကယ်ဖြစ်သည်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းပါစေ

ရာသီဥတု

